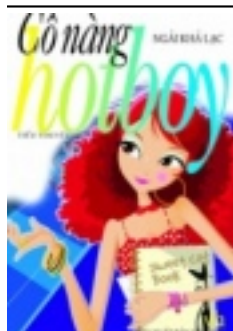

Cô Nàng Hotboy

Contents

Cô Nàng Hotboy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: Cuộc Chiến Che Giấu Thân Phận	10
3. Chương 3: Kiên Trì Sẽ Thấy Ánh Sáng	20
4. Chương 4: Nhân Vật Mấu Chốt Xuất Hiện	27
5. Chương 5: Bước Ngoặt Mới	42
6. Chương 6: Anh chàng Hotboy Xuất Hiện	49
7. Chương 7: Anh chàng Thần Bí	61
8. Chương 8: Chúng Mình Làm Lành Nhé	68
9. Chương 9	82
10. Chương 10	91
11. Chương 11	103

Cô Nàng Hotboy

Giới thiệu

“Cô Nàng Hotboy” - nhan đề cuốn tiểu thuyết đã gợi cho bạn đọc sự tò mò, liên tưởng đến một cô nàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-hotboy>

1. Chương 1

(1)

Bạn có biết chuyện bí ẩn nhất trên cái thế giới này là gì không? Đó chính là rõ ràng là con gái nhưng lại bị một đám nữ sinh vây quanh và gọi “anh đẹp trai, anh đẹp trai”

Có lẽ trường hợp này quả thực không nhiều, nhưng bây giờ... chính tôi lại đang trải qua cái chuyện hiếm thấy ấy. Tôi, Minh Hiểu Ưu, một cô gái mười bảy tuổi, xinh đẹp như hoa lại bị một đám nữ sinh vây quanh

gọi là anh đẹp trai. Điều đó có chấp nhận được không? Chỉ mặc đồng phục nam sinh, cắt tóc ngắn lại biến thành anh đẹp trai? Haizzz... rốt cuộc cái thế giới này là thế nào đây.

Tôi không còn cách nào khác, chỉ muốn thoát ra khỏi đám nữ sinh này.

“Xin lỗi, xin tránh đường”.

Tôi cố gắng thuyết phục bản thân là phải bình tĩnh, bình tĩnh, mặc dù nỗi phẫn nộ của tôi đã đạt đến đỉnh điểm.

“Anh, em là Lâm Tịch Quang của lớp 10B. Chúng ta làm bạn được không anh?”.

Đúng lúc tôi cố gắng thoát khỏi đám đông thì một nữ sinh rất đáng yêu đứng chắn trước mặt tôi. Một cô gái mới đáng yêu làm sao! Trong bộ đồng phục xinh đẹp của Học viện Mỹ Lan, quả thực là hoàn mỹ không thể chê vào đâu được.

Ôi, ngưỡng mộ chết đi được, muốn mặc nó quá.

“Anh ơi, anh học lớp nào?”.

“Trước đây chưa từng gặp anh. Anh mới đến đúng không?”.

“Anh học lớp mười một hay mười hai?”

“Anh ơi, số điện thoại của anh là bao nhiêu?...”.

“Anh ơi, anh thích mẫu con gái như thế nào?”

“Anh ơi, anh thấy em thế nào?”.

“Anh...”.

Đúng lúc tôi vẫn đang ngưỡng mộ bộ quần áo đồng phục nữ sinh đáng yêu trước mắt mình thì lại có một đám nữ sinh vây quanh. Xem ra không thể ở lâu được, tôi vẫn nên sớm bỏ chạy thì tốt hơn.

Nhân lúc đám nữ sinh trước mắt không để ý, tôi chen ra khỏi đám đông, co cẳng chạy thật nhanh. Dù gì thì tôi cũng được mệnh danh là thiên tài quần vợt, đứng số một trong đội quần vợt nữ hồi cấp ba. Đối với tôi, chạy chỉ là việc cón con. Hahaha.

Chỉ có điều, sức chịu đựng của đám nữ sinh kia đúng là số một. Chạy lâu như vậy rồi mà vẫn còn bám riết không chịu buông tha. Ai nói nữ sinh cấp ba của Học viện Mỹ Lan không giỏi thể dục? Tôi thấy họ rất cừ. Đúng lúc tôi ngoảnh đầu lại nhìn đám nữ sinh sống chết không chịu buông tha thì đột nhiên... tôi va vào một thứ gì đó giống như bức tường.

“Oa”.

Dường như đầu tôi có phản ứng trước, sau đó toàn thân tôi lùi ra sau. Vào cái lúc mà cơ thể của tôi cùng mặt đất hợp thành một góc bốn mươi nhăm độ thì một luồng sức mạnh đã kéo tôi về, để tôi và mặt đất lại một lần nữa về với vị trí chín mươi độ tiêu chuẩn.

“Hù hù hù...”.

Tôi thở hổn hển để bớt căng thẳng vì vừa thoát ra khỏi nguy hiểm. Vốn dĩ cứ tưởng rằng mình sẽ đi theo tiếng gọi của đất mẹ kính yêu, cùng đất mẹ “tiếp xúc” thân mật ở khoảng cách là zero.

“Cám...”.

Tôi tỏ ra rất lễ phép, định bày tỏ lòng biết ơn với người đã kéo tay tôi, giúp tôi thoát khỏi tình huống khó khăn. Nhưng khi tôi ngược nhìn về phía trước. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Đối diện với ánh mắt của tôi là chiếc áo sơ mi trắng?

Tôi từ từ ngược mắt lên, nhìn thấy... oa, đôi môi căng mọng. Rất tuyệt, đôi môi này có thể cho chín mươi điểm. Hướng ánh mắt lên, phía trên đôi môi gọi cảm ấy là cái mũi rất cao, giống với cái mũi của bức tượng điêu khắc nhà âm nhạc nước ngoài trong phòng nhạc.

Cao thẳng nhưng vẫn mang lại cho người ta cảm giác tao nhã. Từ từ hướng lên trên, một đôi mắt sáng, đôi mắt có thể phát ra ánh sáng lấp lánh trong đêm tối, trắng đen rõ nét, không nhiễm một chút tạp chất. Đẹp quá! Hướng ánh mắt lên trên một chút, đôi lông mày thật đẹp. Đôi mắt ấy cần kết hợp với đôi lông mày như thế. Sau khi đã ngắm nghía từng đường nét, bây giờ là lúc ngắm nghía cả khuôn mặt.

Đường nét rõ ràng, giống như được đo sẵn vậy, hơn nữa lại được điêu khắc một cách tinh xảo. Kết hợp với đôi môi, cái mũi, đôi mắt, đôi lông mày không chệch vào đâu được. A... đẹp trai quá! Nhưng lúc mà tôi vẫn chưa kịp thốt lên thì chàng đẹp trai trước mặt chuyển từ khuôn mặt không chút biểu cảm sang có chút gì đó... nói thế nào nhỉ?

Có phải có chút gì đó của hung thần ác sát? Không đúng, từ này không hợp với anh chàng đẹp trai trước mặt chút nào. Tuy rằng nét mặt của anh ấy có chút gì đó rất hung dữ. Nói đến hung dữ, có phải là bây giờ tôi không nên nhìn anh ấy như thế này không nhỉ?

Tuy người trước mặt là một anh chàng đẹp trai nhưng sắc mặt của anh ta không được tốt cho lắm.

“Cái này...”.

Vì sao sắc mặt của anh ta lại khó coi như vậy? Đúng lúc tôi vẫn đang suy ngẫm vấn đề này thì đám nữ sinh vây quanh tôi lúc nãy lại chạy tới. Phải làm thế nào bây giờ?

“Anh ơi, anh ơi...”.

Người thì chưa đến mà tiếng thì đã đến trước rồi. Chạy đi ư? Nhưng tôi vẫn muốn nói thêm vài lời với anh chàng đẹp trai ấy. Nhưng, anh chàng đẹp trai quan trọng hay là tính mạng của tôi quan trọng đây?

Haizzz... thời gian còn dài, còn rất nhiều anh chàng đẹp trai, mình phải chạy thoát thân trước đã. Vậy là tôi đã bỏ chạy dưới ánh mắt gườm gườm của anh ta. Theo đuôi tôi là một đám đồng tính. Đường như không đúng lắm, họ cũng không biết tôi là nữ sinh mà. Vậy thì nên nói họ là fan của tôi? Đường như cũng kỳ kỳ thế nào ấy.

Vì sao đám nữ sinh ấy không dừng chân trước anh chàng vô cùng đẹp trai kia nhỉ? Đúng là một trường học kỳ lạ. Sau một hồi chạy bán sống bán chết, tôi đến ký túc xá nam. Haizzz... cuối cùng cũng đến một nơi khá là an toàn. May mà hành lý của tôi tương đối ít, chỉ có một cái túi xách mà thôi.

Nếu không thì chạy suốt một quãng đường dài như thế, không ngã gục mới là lạ. Chỉ có điều, rốt cuộc phòng 748 ở đâu nhỉ? Tôi nghi ngờ nhìn tờ giấy sơ đồ ký túc trên tay. Không biết vì sao, lúc nào tôi cũng cảm thấy đường như cái phòng này có vấn đề gì đó. 748, 749, nghe cứ như là “đi chết đi”, “đi chết đi” ấy.

Lúc nào cũng cảm thấy có một cái gì đó đen đui sắp xảy ra. Mặc kệ, để xem nó còn có thể bị thâm đến mức nào được nữa? Dù gì thì bây giờ tôi cũng đã thâm lắm rồi.

“Cậu mới đến à?”.

Lúc tôi vẫn đang vừa tìm phòng vừa nghĩ lung tung thì đột nhiên một âm thanh vang lên sau lưng tôi. Giọng nói bất thình lình ấy khiến tôi giật nảy mình. Tôi lập tức ngoảnh đầu lại, nhìn thấy... số 8? Đây là cái gì vậy, giống như một chiếc áo của đội quần vợt. Vừa nãy đột nhiên vô duyên vô cớ xuất hiện một giọng nói phía sau lưng, bây giờ thì lại xuất hiện một chiếc áo trắng có in số “8”?

Không đúng, không đúng, phía trên chiếc áo ấy vẫn còn cái gì đó. Tôi ngẩng đầu nhìn lên trên, một cái cằm dài và hẹp mang theo một vết sẹo dài như con sâu róm, lên trên một chút là đôi môi nở nang hơi quá cỡ và cái mũi hoàn toàn không gợi cảm chút nào.

Tiếp tục nhìn lên trên là một đôi mắt khiến bạn liên tưởng đến mắt của Ngưu Ma Vương và một đôi lông mày rậm đến nỗi cảm giác giống như phết một lớp xi đánh giày vậy. Ack... những đường nét này kết hợp lại với nhau chỉ khiến người ta liên tưởng đến một từ hai chữ, đó chính là: thô kệch. Ack... thì ra là một anh chàng to cao.

Người ở đây ăn gì mà to cao thế nhỉ? Sao ai cũng cao thế không biết?

“Cái đó... à! Tôi là học sinh mới chuyển đến”.

Ngớ người một lúc lâu, cuối cùng tôi cũng nhớ ra câu hỏi lúc nãy.

“Tôi là Hưu Tư, quản lý ký túc nam. Đồng thời cũng là hội trưởng của câu lạc bộ quần vợt. Cậu có thể gọi tôi là Hưu”.

Hưu! Cảm giác giống như chỉ có người rất đẹp trai mới có cái tên như thế. Vì sao tôi không thể liên tưởng người trước mặt mình với hai từ “đẹp trai” được nhỉ? Cảm giác người này giống như đội trưởng “đười ươi” trong “Slam Dunk”.

“Đúng rồi, nếu tôi nhớ không nhầm thì cậu cũng đến đăng ký tham gia câu lạc bộ quần vợt. Đúng lúc tôi đang định đến câu lạc bộ. Cậu thu dọn đồ đi rồi đi cùng tôi”

Anh ta tỏ ra rất thân thiện. Nghe giọng nói của người này, bạn sẽ thấy rằng giọng nói của anh ta khá là hợp với cái tên của mình.

“Ok. Nhưng, tôi không tìm thấy phòng của mình”.

Tôi buồn rầu nói.

“Số phòng của cậu là?” “Chính là đi chết đi”.

Lúc trước đang nghĩ lung tung nên tôi buột miệng nói luôn. “Hả?”.

Anh ta hoảng hốt nhìn tôi.

“À, không phải, không phải, là 748”.

“Ấy... phòng mà cậu tìm chẳng phải ở bên tay phải của cậu sao?”.

Khuôn mặt thô kệch của anh ta ẩn chứa một vẻ gì đó không thể hiểu nổi. “Hả? Thì ra là vậy”.

Tôi ngượng ngùng gãi đầu. Mắt hướng về bên tay phải, chỉ thấy ba số “748” to đùng đập thẳng vào mắt. Ngày mai tôi có nên đến chỗ bác sĩ khám mắt không nhỉ? Tôi cầm chiếc chìa khóa đã được phân sẵn mở cửa phòng. Ký túc nam của Học viện Mỹ Lan hai người một phòng. Tuy không có phòng đơn nhưng như vậy đã là tốt lắm rồi.

Tối thiểu thì cũng chỉ có một bạn cùng phòng khác giới mà thôi. Nếu là phòng sáu bảy người, mỗi ngày phải nhìn thấy một lũ con trai... ack, ack, đúng là một cảnh tượng đáng sợ. Vì có người đợi nên tôi chỉ đặt hành lý trong phòng, không kịp nhìn căn phòng mà mình sẽ phải ở trong vòng hơn hai năm. Chỉ có điều, vẫn còn có thời gian hai năm để mà ngắm nghía, vì vậy không việc gì phải vội.

(2)

Không hổ là trường nổi tiếng về quần vợt. Nhìn cái sân quần vợt của trường mới lộng lẫy làm sao. Sân tập ngoài trời của trường trước đây mà tôi học so với sân tập trong phòng với điều hòa ở giữa thì đúng là cách một trời một vực. Nhìn mức độ đồng đều của các vận động viên đang vung vợt trước lưới, cảm giác như đã từng tham gia vào câu lạc bộ khiêu vũ vậy. Khuôn mặt của họ toát lên vẻ nghiêm túc và say mê, trông rất khí thế.

“Minh Hiểu Ưu, trước đây cậu chưa chơi quần vợt sao?”.

Đột nhiên, hội trưởng với khuôn mặt thô kệch, không đúng, nên nói là hội trưởng Hưu Tư nói.

“Thôi xin, làm gì có chuyện chưa từng chơi? Tôi là nữ...”.

Tôi định nói tôi là quán quân trong giải quần vợt nữ toàn quốc. Nhưng đột nhiên nhớ tới thân phận hiện tại của mình lại vội dừng lại. Haizzz, khi nào tôi mới có thể thích ứng với thân phận nam sinh này được đây? Tôi là nam sinh! Tôi là nam sinh! Tôi là nam sinh! Tôi thầm nhắc đi nhắc lại trong đầu đúng một trăm lần.

“Sao lại không chơi chứ? Quần vợt mà”.

Tôi ngượng ngùng tóm lấy mái tóc ngắn của mình.

“Vậy à! Vậy thì lát nữa luyện tập, cho tôi xem thực lực của cậu thế nào”.

Khuôn mặt thô kệch của hội trưởng Hưu Tư lắc lư trước mắt... Tôi nghĩ vốn dĩ anh ta muốn để lộ nụ cười thân thiện của mình. Chỉ có điều, anh ta đã quên mất tướng mạo của mình. Vì vậy, khi anh ta cười, không hề có chút cảm giác thân thiện nào.

“Ồ”.

Tôi vừa đáp lại vừa liếc nhìn cái sân quần vợt này. Nhìn những thành viên chạy đi chạy lại khắp sân, bỗng nhiên tôi thấy dường như mình đã lạc vào vương quốc khổng lồ. Xem ra chiều cao của nam sinh và chiều cao của nữ sinh cách biệt quá lớn.

Nói thế nào đi nữa thì chiều ột mét bảy hai của tôi cũng thuộc loại cao trong đội quần vợt nữ rồi. Nhưng ở đây, cảm giác như tôi thấp hơn bọn họ rất nhiều. Nói đến cao, anh chàng đẹp trai đã cứu tôi ngày hôm nay cũng rất cao. Liệu anh ấy có phải là người của câu lạc bộ quần vợt không nhỉ?

Nếu đúng thì có nên suy nghĩ đến chuyện phát triển tình cảm không nhỉ? Nếu cùng trong một đội thì cơ hội tiếp cận với anh ấy sẽ... Không đúng! Thân phận hiện tại của mình là nam sinh!...

Thôi đi, mình nên chuyên tâm chơi quần vợt thì tốt hơn. Chỉ có điều, tuy nói như vậy nhưng có thể nhìn anh ấy nhiều hơn cũng là chuyện tốt. Tôi liếc đi liếc lại, không bỏ qua một mục tiêu nào, nhưng không thấy anh chàng đẹp trai ấy đâu.

Haizzz! Xem ra không phải là cao thì nhất định sẽ chơi quần vợt, cũng có thể chơi bóng rổ.

“Xin lỗi, tôi đến muộn”.

Đúng lúc tôi đang than thở vì không nhìn thấy anh chàng đẹp trai mà mình muốn gặp thì phía sau vang lên một giọng nói tràn đầy sức sống. Không biết vì sao, nghe thấy giọng nói ấy, tôi rất muốn nhìn mặt người này. Sau khi tôi quay vụt người lại...

Anh đẹp trai, anh đẹp trai, anh đẹp trai... Hai mắt tôi sáng rực lên. Đúng là duyên phận. Người mà vừa này muốn gặp không gặp được thì đột nhiên lại xuất hiện trước mắt. Chắc là bình thường tôi làm quá nhiều việc tốt nên thượng đế mới ưu ái tôi như vậy.

Lúc mà tôi say đắm nhìn anh chàng đẹp trai trước mắt thì dường như anh ấy cũng chú ý đến sự tồn tại của tôi. Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, tôi có thể cảm nhận được một dòng điện đang chạy qua người mình.

“Ai đây?”

Tôi vẫn đang chìm đắm trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau ấy thì đột nhiên anh đẹp trai chau mày hỏi.

“Đây là thành viên mới gia nhập vào câu lạc bộ...”

Hội trưởng Hưu Tư giới thiệu.

“Xin chào, tôi là Minh Hiểu Ưu. Sau này mong cậu chỉ bảo thêm”.

Tôi phần khích nói.

“Về mặt ngu độn của cậu là kiểu gì vậy? Đừng có mỉm cười với tôi một cách ngờ nghệch như thế. Đồ nắm lùn”.

Anh ta nói với giọng điệu không thoải mái chút nào.

“Cái gì?”

.Anh ta đang chửi tôi sao? Nói tôi là đồ nắm lùn thì không nói làm gì, lại còn nói tôi là về mặt ngu độn? Cái đồ đáng chết này, đẹp trai thì có cái quái gì chứ? Tôi mà hóa trang thì cũng là anh đẹp trai đấy ạ. Nhìn những nữ sinh đuổi theo tôi sáng nay thì biết.

“Quần vợt không tồn tại vì thu hút nữ sinh. Quần vợt ở đây không phải chơi vớ vẩn là xong. Tôi khuyên cậu từ bỏ sớm đi, hãy quay về mà nói chuyện yêu đương với các nữ sinh kia đi”.

Anh ta nói với khuôn mặt không chút biểu cảm. Đúng là cái đồ đáng chết. Nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với anh ta. Buổi sáng chỉ nhìn mặt nhau mà thôi. Rõ ràng là lần đầu tiên nói chuyện, vì sao anh ta lại cay nghiệt như thế nhỉ?

“Cậu...”

.Đúng lúc tôi chuẩn bị bật lại thì anh ta bỏ đi, không thêm ngoảnh đầu lại.Đúng là một kẻ ngạo mạn. Vậy mà lúc trước tôi còn thấy anh ta rất đẹp trai. Nhưng bây giờ thì những lời nói của anh ta khiến tôi thấy anh ta là tên khốn kiếp trong cái vỏ bọc của một gã đẹp trai.Lại còn nói tôi đánh quần vợt vì muốn thu hút nữ sinh, nói chuyện yêu đương. Tôi không phải là đồng tính. Việc gì phải thu hút nhiều nữ sinh như thế?

“Được rồi, bây giờ bắt đầu luyện tập theo nhóm. Bạn Minh Hiểu Ưu mới đến hôm nay sẽ cùng nhóm với bạn Nam”.

Đúng lúc mà tôi vừa muốn dùng ánh mắt giết chết cái gã ngạo mạn kia vừa tỏ ra rất bất bình thì đột nhiên hội trưởng Hữu Tư tuyên bố.Bạn Nam? Là bạn nào?Lúc tôi liếc tìm khắp sân tập thì đột nhiên thấy anh chàng đẹp trai ngạo mạn kia, không đúng, bây giờ là cái gã khốn kiếp kia dường như cũng không còn đẹp trai nữa.Gã ấy đi đến cạnh tôi, khuôn mặt của anh ta thối hoắc đến nỗi có thể hun chết tất cả mọi người trong đội.

“Thật là xui xẻo, lại phải ở cùng nhóm với loại người như cậu”

. Anh ta đến trước mặt tôi, ném vào mặt tôi một câu nói đáng ghét như thế.Thật là xui xẻo?

“Loại người như cậu?”

Vì sao cái gã này chỉ dùng một câu mà khiến mình tức điên lên thế nhỉ?

“Cái gì? Cậu... đến lúc ấy cậu đừng có mà làm vướng chân tôi”.

Tôi tức giận nói.Hừ, cái đồ ngạo mạn đáng chết. Hôm nay tôi sẽ cho anh chiêm ngưỡng kỹ thuật chơi quần vợt của tôi. Chỉ chơi vớ vẩn? Tôi sẽ cho anh thấy thế nào là thực lực của quán quân!

Hừ...Cùng với tiếng còi, buổi luyện tập theo nhóm hai hai bắt đầu.Thật không thể ngờ, khả năng khống chế bóng của anh ta cũng rất được. Chỉ có điều, tôi cũng không kém chút nào. Nghĩ vậy, tôi đi đến trước vợt.

“Tôi đã nói rồi mà, người thấp như thế kia thì chỉ có thể chơi ở sau thôi”.

Anh ta vừa đánh theo tôi vừa cằn nhằn.Cái đồ đáng ghét, lúc tôi đang tức giận thì đối thủ tung một cú đập mạnh. Xin người, đập bóng ở cạnh tay người khác, rốt cuộc là đã chơi quần vợt bao giờ chưa vậy?Tôi lật tay lại, đánh quả bóng rơi xuống bên cạnh vợt của tôi.

“Đừng có đứng đó mà khúm núm, đồ nhím lùn”

.Nhím lùn? Thật không thể ngờ rằng tôi đang bận rộn đỡ bóng vậy mà vẫn nghĩ ra được hình tượng ví von như vậy. Càng ngày tôi càng thấy khâm phục bản thân mình. Hahaha.

“Cằn nhằn nhiều quá rồi đấy, đồ bí đao”

. Anh ta vừa nói vừa chạy trước lưới.Bí đao? Gã này lại còn... Trên thế giới này tôi ghét nhất là bí đao.

“Mau về bụi cỏ của mình đi, đồ nhím lùn”. Nói xong tôi lại đỡ cú đập bóng của đối thủ.

“Cái gì mà nhím lùn?”

. Nghe tôi nói vậy, vẻ phẫn nộ trên khuôn mặt của anh ta ngày càng rõ rệt.Không biết vì sao, nhìn thấy vẻ phẫn nộ của người trước mặt mình, đột nhiên tôi thấy rất hả hê. Đúng lúc mà tôi chưa hả hê được bao nhiêu thì đột nhiên anh ta lại mở miệng:

“Hừ, với chiều cao như cậu, không đủ tiêu chuẩn vào đội quần vợt Mỹ Lan”

.Cái đồ chết tiệt này sao cứ lấy chiều cao ra để dọa người khác thế nhỉ? Lẽ nào không thể nói cái khác được sao?

“Cậu là cái đồ thiếu năng, chiều cao, chiều cao, chán chết đi được. Hôm nay tôi sẽ cho cậu thấy nắm lùn cũng có thể chơi quần vợt”.

...Tôi hét lên một tiếng, bước một bước, giẫm lên lưng của con nhím lùn ấy, dựa vào lưng của anh ta để tăng thêm lực đàn hồi, đánh một quả vô cùng đẹp mắt.Tôi có thể nghe thấy tiếng trầm trồ ngạc nhiên của những người xung quanh.Hahaha! Mọi người xung quanh đều bị chấn động trước cú phản công thiên hạ vô địch của tôi.Tuy nhiên, sau tiếng trầm trồ ấy là tiếng thở hổn hển của con bò bắt đầu chiến đấu.

Cái này là... ngoảnh đầu lại, chỉ thấy gã chết tiệt vừa bị tôi coi như tấm ván giậu mặt tím đen lại như bao công.Lúc này tôi đâu có giẫm vào khuôn mặt tạm coi là đẹp trai của anh ta. Vì sao mặt anh ta lại thành ra như thế?Đúng lúc tôi vẫn đang mơ màng suy nghĩ vì sao khuôn mặt của anh ta đen lại thì đột nhiên anh ta lao đến trước mặt tôi như một cơn gió, giơ tay phải, túm lấy áo của tôi, xách tôi lên như xách một con gà con.Oa! Đại lực sĩ!

Chỉ có điều...

“Khụ, khụ, khụ...”

. Dừng lực quá mạnh.

“Thôi được rồi, được rồi. Đây là sân bóng, không phải là phòng tập võ”.

Hội trưởng Hưu Tư bất thành lĩnh xuất hiện trước mặt tôi và con nhím lùn kia. Nhờ thế mà tôi mới thoát khỏi móng vuốt của tên ác quỷ đáng chết.

“Tuy hai người đánh loạn cả lên nhưng hai người vẫn là một đôi rất ăn ý. Hơn nữa điều khiến tôi không thể ngờ tới là cậu đã theo kịp với tốc độ của Nam”

Hội trưởng Hưu Tư khen ngợi nói.Một cặp ăn ý?

“Ai là một cặp ăn ý với cậu ta?”.

Nghe hội trưởng Hưu Tư nói vậy, tôi lập tức giậm chân hét to.Nhưng điều khiến tôi không ngờ tới là cùng giậm chân hét to với tôi còn có con nhím đáng chết kia.

“Nhìn này, đến cách nói chuyện cũng giống hệt nhau”

Khuôn mặt thô kệch của hội trưởng Hưu Tư nở nụ cười thân thiện, chỉ là... không được hợp cho lắm.Thực ra, nếu không nói đến thói vô lễ ngạo mạn thì con nhím đáng chết kia cũng rất được.Chỉ có điều...Anh ta thật sự khiến người ta thấy căm ghét.

(3)Cuối cùng thì buổi tập quần vợt cũng kết thúc. Tôi lê từng bước về ký túc với cơ thể mệt mỏi rã rời.Thời gian học và thời gian hoạt động của các câu lạc bộ đã kết thúc, vì thế mà ký túc nam không còn yên tĩnh như lúc sáng khi tôi mới đến nữa.

Tuy đã sớm lường trước được điều này, nhưng... nhìn thấy cảnh tượng như thế này vẫn không khỏi kinh hồn bạt vía. Trên hành lang là các loại nam sinh, người thì gọi điện thoại, người thì hóng gió, người thì ăn vặt, thậm chí còn có người chống móng lên để người khác đánh đòn.

Đúng là thế giới muôn màu, cái gì cũng có.Những nam sinh này thật là...Ack... không thể nhìn tiếp được nữa. Tôi thấy mình nên nhanh chóng về phòng thì tốt hơn. Nếu nhìn tiếp thì không biết chừng sẽ mọc gai trong mắt.Tôi chạy về phòng. Lúc này, chắc bạn cùng phòng của tôi đã về rồi. Hy vọng anh ta không phải là một quái nhân.Tôi thầm cầu nguyện trong lòng. Xin đừng để tôi nhìn thấy người trong phòng đang ngoáy mũi, cứt móng chân, nhổ nước bọt.

Xin đừng, xin đừng!Tôi vừa nghĩ vừa mở cửa phòng...Vừa mở cửa phòng đã nhìn thấy khung cảnh đầy sắc xuân.Quả thực không thể tưởng tượng được, tôi vừa mở cửa thì nhìn thấy một anh chàng cao to đang cởi quần áo. Lưng trần gợi cảm cùng với chiếc quần đã nới lỏng thắt lưng. Hình ảnh gợi cảm này đã tạo ra một vẻ đẹp trai vô cùng khác thường.Lẽ ra nên tiếp tục nhìn mới đúng, nhưng do phản ứng siêu tự nhiên của con gái, cộng thêm lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng no mắt này nên tôi đã hét lên một cách điên loạn.

“A!”

.Không đúng, bây giờ tôi là con trai. Vì sao lại hét lên như thế?Nhưng đã không còn cơ hội cho tôi hối hận vì tôi đã hét lên rồi.Thôi, nếu đã như vậy thì cứ coi như là màn chào hỏi đi. Nếu tôi nhớ không nhầm thì trên bảng sơ đồ ký túc có viết tôi ở cùng phòng với một người tên là Hàn Thành Nam.

“Hàn...”.

Đúng lúc mà tôi định mở miệng chào hỏi thì cái người nghe thấy tiếng hét thất thanh của tôi đã quay người lại. Bởi vì anh ta quay người lại nên tôi nhìn thấy mặt anh ta. Vì nhìn thấy mặt anh ta nên lời chào hỏi đã đi đến họng rồi lại vội nuốt xuống.

“Sao lại là cậu?”

Tôi ngạc nhiên thốt lên. Không đúng, mà phải nói là kinh hoàng mới phải.

...Anh ta cũng phát ra phát ra âm thanh kinh ngạc, à, không đúng, là âm thanh kinh hoàng giống tôi.

“Đây là ký túc của tôi. Vì sao tôi không thể ở đây? Còn cậu, lại còn hỏi vì sao tôi ở đây?” Nghe thấy lời chất vấn của tôi, anh ta ném vào mặt tôi mấy câu ấy.

“Ký túc của cậu, sao có thể thế được, rõ ràng bạn cùng phòng của tôi là Hàn Thành...Nam?”

Đột nhiên tôi nhớ lại hôm nay mọi người đều gọi anh ta là Nam. Lẽ nào, anh ta chính là Hàn Thành Nam trong truyền thuyết?

“Chả trách tôi thấy phòng của mình có thêm một cái túi không biết từ đâu rơi xuống”. Anh ta nói với giọng điệu không thoải mái cho lắm.

Phòng mình?

“Bây giờ cái phòng này không phải là phòng của một mình cậu rồi”.

Chỉ có điều, nếu nói như vậy thì sau này tôi phải sống chung với cái gã trước mắt mình sao?

Sống chung!

Tuy đồ chết tiệt trước mặt mình ngạo mạn vô lễ, nói chuyện thì chỉ khiến người ta muốn cho ăn đấm nhưng nói thế nào thì anh ta cũng là một tay đẹp trai.

Để một thiếu nữ đang độ tuổi trăng rằm như tôi và anh chàng đẹp trai này sống chung một phòng thì đúng là ép tôi phải phạm sai lầm. Sao lại có thể như thế được cơ chứ?

Tuy, tuy thân phận hiện tại của tôi là nam sinh, nhưng về mặt tâm lý thì tôi vẫn là nữ sinh. Dĩ nhiên, nếu xét về mặt sinh lý thì cũng vậy.

Giống như lúc này tôi đã hét lên khi nhìn thấy anh ta cởi quần áo. Vì vậy, sắp xếp tôi và anh ta cùng một phòng thì quả là một chuyện hết sức nguy hiểm.

Cho dù anh ta không vồ mồi như con hổ đói thì không biết chừng một ngày nào đó tôi sẽ vồ lấy anh ta.

“Thật là xui xẻo...” Anh ta nói vài chữ rồi lại tiếp tục quay người cởi quần áo. Chỉ có điều, lần này anh ta bắt đầu cởi quần.

.....Anh ta định cứ cởi tiếp như thế sao?

Tôi....tôi cứ tiếp tục nhìn sao?

Dù sao thì bây giờ tôi cũng là nam sinh, cứ đứng nhìn thì cũng chẳng có gì. Nhưng nói gì thì nói con gái vẫn cảm thấy có chút gì đó không tự nhiên.

Nhưng tôi vẫn rất muốn nhìn tiếp! Nhưng....rốt cuộc nhìn hay không nhìn đây?

Đúng lúc tôi đứng ngây ra đó thì anh ta đã thay quần áo xong rồi.

Huhuhu....đã nhìn thấy gì đâu. Đúng là khiến người ta đau lòng. Có điều không sao, sau này vẫn còn nhiều cơ hội.

“Hahaha....”

Nghĩ đến đây, tôi không kìm được phấn khích một cách lạ thường.

“Lại thế rồi, điều cười ngu độn này là tuyệt chiêu của cậu hả?” Đột nhiên anh ta quay lại lườm tôi một cái.

Đồ đáng ghét, không nói thì sẽ chết chắc? Nếu một ngày mình chết thì không biết chừng là bị anh ta làm cho tức chết.

“Ai cần cậu quan tâm”.

Tôi nói với giọng đầy khinh thường, nhân tiện tặng lại cho anh ta một cái lườm.

N tiếng sau khi nói năm chữ ấy, tôi bắt đầu thấy hối hận.

Sao trên thế giới này lại có người nhỏ mọn đến thế? Tôi chỉ nói đúng năm chữ “Ai cần cậu quan tâm”, vậy mà anh ta không quan tâm thật.

Không đúng, nói đúng hơn là mặc kệ tôi.

Trong N tiếng, anh ta không thèm nói với tôi một lời nào.

Tôi sắp phát điên lên. Thử nghĩ mà xem không có ti vi thì thôi, ngay cả cái đài cũng không có. Trong trường hợp mà hoàn toàn không có trò gì tiêu khiển, bạn cùng phòng duy nhất của bạn lại không thèm nói một lời nào với bạn.

“Hàn Thành Nam, chúng ta đi tìm hội trưởng Hưu Tư được không?” Sau một hồi cân nhắc, tôi thấy cứ im lặng mãi như thế này cũng không phải là cách hay, đành phải mở miệng.

...“Không”. Anh ta vừa xem tạp chí quần vợt vừa từ chối một cách rất thẳng thừng.

Con người này....thôi thôi, vốn dĩ tưởng rằng anh ta sẽ không thèm nói lời nào cơ, không ngờ anh ta vẫn đáp lại mình.

“Vì sao?” Tôi phát huy tinh thần không ngại học hỏi đến mức tối đa.

“Quá xa”.

....Lại chìm vào không gian yên tĩnh vô hạn.

Tôi đã tưởng tượng trong đầu một vạn khả năng mà anh ta có thể trả lời nhưng không ngờ anh ta lại ném hai chữ ấy. Quá xa? Lẽ nào ký túc nam của học viện Mỹ Lan to như hoàng cung sao? Lại còn nói là quá xa?

Thôi, thôi....nếu người ta đã đưa ra lý do thì tôi cũng không còn gì để nói nữa.

“Hàn Thành Nam, anh có sở thích gì không?” Tôi lại muốn khơi gợi chủ đề nói chuyện.

“Không”. Anh ta cúi đầu đọc tạp chí quần vợt, không thèm ngẩng mặt lên nhìn tôi.

Cái kiểu không đếm xỉa đến sự tồn tại của tôi của anh ta khiến tôi tức điên lên.

“Cậu, lẽ nào cậu chỉ có thể nói chuyện theo kiểu hai chữ, hai chữ như thế sao? Cậu nói chuyện với tôi một chút thì có làm sao?” Tôi tức giận giậm chân rồi hét lên.

“Tôi và cậu không có gì để nói với nhau cả”. Lúc mà nổi tức giận của tôi lên đến đỉnh điểm thì anh ta lại bình tĩnh nói một câu như thế.

“Cậu.....”

Nhìn vẻ bình tĩnh của anh ta, đột nhiên tôi có cảm giác muốn khóc.

Anh ta là người đầu tiên mà tôi ngắm nghía kỹ càng trong cái trường này, người đầu tiên cứu tôi, người ở cùng phòng với tôi, là....là người đầu tiên mà tôi mới nhìn đã cảm thấy rung động. Nhưng bây giờ thì tôi bắt đầu nghi ngờ, vì sao tôi lại rung động cơ chứ?

Tôi nằm bò ra giường, buồn bã đi ngủ.

Đây là ngày đầu tiên tôi đến học viện Mỹ Lan. Ngày hôm nay có chút đượm buồn.

Chỉ có điều, đây mới chỉ là bắt đầu. Nếu mới chỉ là bắt đầu, vậy thì tôi cũng chỉ có thể chờ đợi một ngày mới sẽ đến.

Trong lúc chờ đợi ngày mới đến, tôi còn hy vọng cái người tên là Nam kia ngày mai sẽ chuyển trường hoặc là di dân, không thì trực tiếp đi gặp thượng đế. Cái gì cũng được, dù sao thì đừng bao giờ xuất hiện trong phạm vi hoạt động của tôi.

2. Chương 2: Cuộc Chiến Che Giấu Thân Phận

Ngày thứ hai sau khi đến đây tôi mới biết phòng tắm ở đây là phòng tắm công cộng. Mỗi tầng một phòng tắm tập thể, bên trong có một bồn tắm rất to. Bạn có biết điều đó có nghĩa là gì không? Điều đó có nghĩa là, tôi... không thể tắm được.

Những môn thể thao giống như quần vợt, nói là mệt thì không mệt. Nói là không mệt thực ra rất mệt. Nghĩ mà xem, lượng vận động mỗi ngày lớn như thế nào, nhiều như thế nào. Nếu sau khi vận động nhiều như vậy mà không được tắm một cái thoải mái đúng là chuyện bi thảm.

Về sinh lý thì mùi mồ hôi nồng nặc khó chịu, về tâm lý cũng cảm thấy rất buồn nôn. Vì vậy, sau một ngày giằng xé tư tưởng, tôi quyết định đi tắm nhân lúc mọi người đều đã đi học. Phòng tắm thân mến, ta đến rồi đây.

Đứng ngoài phòng tắm mà tôi thấy rất ức chế. Rõ ràng là phòng tắm của ký túc nam, vậy mà trước cửa lại còn treo biển Phòng tắm nam, không thấy kỳ lạ sao? Trên thế giới này, làm gì có nữ sinh nào chạy đến phòng tắm của ký túc nam?

Ack... chỉ có điều, cái đó, tuy tôi là nữ sinh, nhưng tôi cũng bất đắc dĩ mà thôi. Tôi cũng rất muốn đến phòng tắm của nữ sinh. Nhưng... haizzz, dù sao thì thân phận hiện nay của tôi là nam sinh. Không thể đứng ngoài phòng tắm nghĩ lung tung được. Nếu nghĩ tiếp, đợi đến khi đám nam sinh kia về thì chẳng phải mình sẽ...

Trong đầu tôi lóe lên cảnh tượng tôi xuất hiện trước mặt bọn họ mà không có một mảnh vải che thân. Thân phận bị bại lộ không nói, khỏa thân! Sự trong trắng của tôi! Sao lại có thể như thế được? Tôi ra công ra sức lắc đầu, cố ném những ý nghĩ đó ra khỏi đầu mình, đẩy cửa bước vào. Đúng như tôi đã dự liệu.

Quả nhiên lúc này không có ai. Bồn tắm yêu quý, ta đến rồi đây.

“Tôi thích tắm, tắm thật sạch, tắm thật sạch, a, a, a, buổi sáng thức dậy ngâm mình trong bồn, la, la, la”

Tôi vừa vui vẻ hát vừa nhảy vào bồn tắm. Oa, thật là thoải mái. Khi da tiếp xúc với nước ấm, cảm giác toàn thân như sống lại. Tuy chỉ ở trường này trong ba ngày ngắn ngủi nhưng áp lực tâm lý còn hơn cả khi tôi ở trường cũ một năm. Bây giờ thì tôi đã hiểu cái câu “một ngày dài như trăm năm” là như thế nào rồi. Thử nghĩ mà xem, ngày nào cũng phải tìm mọi cách để che giấu thân phận của mình, lại còn phải ứng phó với lượng luyện tập khổng lồ của câu lạc bộ.

Nói gì thì nói thể lực của con trai và con gái khác nhau một trời một vực. Bọn con trai dường như không bao giờ biết mệt mỏi là gì. Chỉ có điều, cũng không nên than vãn nhiều làm gì, coi như lượng vận động quá cỡ là để tôi luyện bản thân mình. Nhưng sau khi tôi luyện thì sao?

Mỗi khi tôi lê cái thân thể mệt nhoài về ký túc, khi mà tôi muốn tìm ai đó để than vãn thì chỉ có thể nhìn thấy gã chết tiệt ở cùng phòng. Bây giờ, chỉ cần nghĩ tới gã chết tiệt đó là tôi lại có cảm giác muốn nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu cứ tiếp tục thế này thì e rằng hàm răng của tôi sẽ rụng ra mất.

Không phải tôi không nghĩ đến việc làm lành với anh ta. Nhưng dù tôi có bắt chuyện thế nào thì anh ta cũng chẳng nói được bao nhiêu. Dường như anh ta vĩnh viễn mang trong mình cái dáng vẻ đáng ghét ấy. Đến bây giờ tôi đã từ bỏ rồi. Tôi đoán, chắc chắn là kiếp trước tôi có thù với anh ta, kiếp trước nữa gây thù chuốc oán với anh ta, vì thế kiếp này mới...

Thôi, quả thực không thể nghĩ tiếp được nữa, càng nghĩ càng thấy tức. Những mệt mỏi đè nặng trên cơ thể nhờ có nước ấm mà dần tan biến đi. Vậy thì sự mệt mỏi về mặt tâm lý phải làm thế nào thì mới có thể tan biến được đây? Thực sự không muốn đối diện với hiện thực. Tôi nhắm mắt, dần dần để đầu ngụp trong nước.

Thú thực, có lúc tôi rất thích cảm giác này. Cảm giác sắp tắc thở, dường như mình sẽ chết đi ngay tức khắc. Tôi rất thích cảm giác này. Bởi vì cảm giác này có thể khiến tôi không cần nghĩ ngợi điều gì. Chỉ có điều, cảm giác ấy cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi. Tôi ngoi đầu lên mặt nước, sau đó há miệng thật to để hít không khí.

“Lại có người đến trước cả mình”.

Đúng lúc tôi đang tham lam hít không khí thì đột nhiên phía sau tôi vang lên tiếng ai đó. Trong phút chốc, chuông báo động của tôi vang lên. Có người... đến? Lúc này... lại có người đến? Bây giờ tôi đang... khóa thân... có một... nam sinh đến. Tôi có nên hét thật to?

Xuất phát từ bản năng của con gái, tôi nên hét to. Nhưng tôi đã không làm thế. Bởi vì tôi biết, nếu lúc này tôi hét lên thì quả thực tôi có thể nói lời tạm biệt với ngôi trường này. Bình tĩnh, trong cái khoảnh khắc quan trọng như thế này, tôi nhất định phải bình tĩnh. Nhất định phải tìm cách đối phó với chuyện này.

Nhưng... trong cái thời khắc gay cấn như thế này, tôi làm sao có thể bình tĩnh được đây? Thân phận bị bại lộ thì không nói làm gì, lại còn bị người ta nhìn thấy hết. Tồn thất to lớn này bảo tôi phải chịu đựng thế nào? Hơn nữa, nếu người nhìn thấy tôi khóa thân là một chàng trai xấu xí, vậy thì chẳng phải danh dự cả đời của tôi sẽ bị hủy hoại trong gang tấc sao?

Tôi có thể tưởng tượng được rằng, tiêu đề của các tờ báo ngày mai sẽ viết: Một cô gái họ Minh nào đó tắm trong phòng tắm nam của ký túc xá nam Học viện Mỹ Lan bị một chàng trai xấu xí nhìn thấy nên đã treo cổ tự tử. Không được, nếu muốn tự tử thì tôi thấy nhảy lầu tốt hơn là treo cổ. Dù sao thì những cảnh treo cổ tự tử trong phim ma thường là lẽ lười.

Nhưng nhảy lầu thì cũng không được đẹp cho lắm. Trước tiên là sẽ rất đau, sau đó là lúc nhảy xuống, nếu mặt chạm đất thì... hậu quả không thể tưởng tượng được. Theo kinh nghiệm bao nhiêu năm nay thì dường như uống thuốc ngủ là tốt nhất. Tuy sùi bọt mép, nhưng...Ack...

Dường như bây giờ không phải lúc nghĩ đến những cái này. Vì sao đầu óc ngu muội của mình lại đơ đứng lúc này nhỉ? Quả này chết chắc rồi. Được. Bây giờ mình phải bình tĩnh. Trước tiên phải xem đối phương là ai. Chỉ ít thì cũng phải biết mình chết trong tay ai chứ.

Tôi từ từ quay mặt lại, muốn liếc nhìn xem kẻ địch là ai. Khi kẻ địch từ từ lọt vào tầm ngắm của tôi... Tôi nghĩ ngày mai nhất định tôi phải mua loại thuốc đau mắt hột hay gì gì đó để phòng bị, nếu không cứ phải nhìn cảnh nam sinh khóa thân thể này thì nhất định tôi...

Chỉ có điều, may mà anh ta đứng quay lưng về phía tôi, nếu không chắc chắn tôi sẽ không tìm được mà kêu toáng lên. Nhìn từ phía sau... anh chàng này quả thực rất đẹp trai, body chuẩn, lại còn... rất quen nữa. Dường như đã nhìn thấy ở đâu đó. Đáng người hoàn mỹ như thế này, tôi chưa thấy nhiều trong ký ức phong phú của mình. Rốt cuộc người có thân hình hoàn mỹ như thế này là ai nhỉ? Tôi cố gắng lục tìm trong ký ức.

Đột nhiên, hình ảnh được định dạng trong não của tôi. Đúng, chính là người khiến tôi bối rối nhất và cảm hận nhất. Không cần tôi nói chắc các bạn cũng biết rốt cuộc người mà đã được bộ não ngu muội của tôi định dạng là ai rồi chứ? Không sai, đúng là người đó, Hàn Thành Nam, con nhím lùn đáng chết.

Vì sao đồ chết tiệt này lại xuất hiện ở cái chỗ này đúng vào lúc này cơ chứ? Tôi có nên nói là “kẻ thù gặp nhau nơi đường hẹp” không? Hay là nói không phải là kẻ thù thì không chạm mặt nhau? Dù sao thì đều là ý này. Chỉ có điều, bây giờ biết kẻ địch là ai rồi, tôi phải làm gì đây?

Ngồi chờ chết không phải là tính cách của Minh Hiểu Ưu tôi. Nhưng sự việc đến nước này thì tôi có thể làm... Tuyệt đối không thể đứng dậy, sau đó chạy thật nhanh ra ngoài với tốc độ sấm chớp lúc này được? Cho dù tốc độ của tôi có nhanh đến thế nào đi nữa thì vẫn bị người ta nhìn thấy.

Vì vậy, chiêu này không thể áp dụng được. Nếu không thể chạy trốn thì đánh lạc hướng anh ta? Nhưng thử nghĩ mà xem với dáng vẻ lúc này của tôi thì sao có thể đánh lạc hướng anh ta được? Không thể nói là “bên ngoài có đĩa bay, anh chạy ra xem đi” được.

Người nào chạy đi xem mới là đầu óc có vấn đề. Nếu xét về quan hệ trong ba ngày ngắn ngủi giữa tôi và con nhím đáng chết này thì tuyệt đối anh ta sẽ không mắc lừa một người “ngu độn” như thế này.

Vậy thì phải làm thế nào đây? Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu, tôi nhìn thấy cục xà bông bên tay phải mình. Dùng cái này ném vào đầu anh ta. Nhưng một cục xà bông có khiến người ta ngất đi được không? Bây giờ không có thời gian nghĩ đến cái đó nữa. Đường như anh ta chuẩn bị quay người bước vào. Thôi, thành bại chỉ trong tích tắc này thôi, cứ thử xem sao.

Tôi khê quay người lại, ném cục xà bông về phía con nhím ấy. Vì không dám nhìn kết quả nên tôi lập tức ngoảnh đầu lại.

“Bốp, bốp...”

Sau hai tiếng động ấy, lập tức vang lên tiếng hét thảm thiết. Chắc chắn cục xà bông đã ném trúng anh ta. Đúng lúc tôi vui mừng hí hửng thì đột nhiên một âm thanh đã phá vỡ niềm sung sướng của tôi

“Cái thằng đáng chết nào...”

Sau tiếng hét thất thanh là câu nói hùng hồn ấy. Xong rồi, xong rồi, nhất định là hôm nay tôi toi đời rồi. Bây giờ tôi có muốn chạy trốn cũng không được, làm hại người ta cũng không thành. Phải làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Gã đó từng bước từng bước lại gần tôi, điều đó cũng có nghĩa là nguy hiểm đang đến gần tôi. Bây giờ tôi đã hiểu cảm giác dù không ở trong nước thì cũng ngạt thở. Lúc ấy tôi hoàn toàn không dám mở mắt. Nếu có thể thì thực sự tôi không muốn đối mặt với hiện thực.

Trong hoàn cảnh hiện tại, tôi nghĩ chết có thể trong sạch hơn một chút. Nhưng... e rằng bây giờ ngay cả cơ hội chết đi tôi cũng không có. Làm thế nào? Làm thế nào? Tôi lo lắng lặp đi lặp lại câu hỏi đó trong đầu. Sau đó trong lòng tôi có một âm thanh đáp lại:

Có thể làm thế nào được nữa?

Lúc này chỉ biết tùy theo ý trời. Cùng lắm thì mất đi sự trong trắng rồi lại bị đuổi học. Điều đó chẳng là gì cả. Sao có thể không là gì cả được? Huhuhu..

.Đúng lúc tôi vừa thầm kêu gào thảm thiết vừa chờ đợi cái chết đến gần.

“A...”

“Phịch... rầm... rầm...”

Một tiếng hét kèm theo đó là mấy âm thanh giống như va đập. Đây là? Vì vẫn chìm đắm trong nỗi kinh hoàng tột cùng nên tôi vẫn không dám mở mắt. Nhưng một phút trôi qua, hoàn toàn không có động tĩnh. Tôi từ từ mở mắt, nhưng vẫn không dám ngoảnh đầu lại. Hai phút trôi qua, vẫn không có động tĩnh gì.

Không khí như ngưng tụ lại, trong phòng tắm dường như chỉ có thể nghe thấy tiếng thở của tôi. Chỉ có thể nghe thấy tiếng thở của tôi? Thế tiếng thở của anh ta thì sao? Tôi vội ngoảnh đầu lại. Ở?

Người đâu? Khi tôi hướng ánh mắt xuống dưới thì... Chỉ thấy khuôn mặt khô ngô của anh ta cắm xuống đất. Anh ta sao vậy nhỉ? Nhìn thì có vẻ dường như là bị ngất. Nhưng sao vô duyên vô cớ anh ta lại ngất được? Không phải chứ, lẽ nào anh ta bị tụt đường huyết, cao huyết áp cộng thêm chấn động não... sau đó, bỗng nhiên... bất tỉnh nhân sự?

Nhưng... nhìn dáng vẻ của anh ta lúc chơi quần vợt, hơn nữa với thân thể cường tráng thì thấy hoàn toàn không dính dáng gì đến mấy loại bệnh lằng nhằng kia. Vậy thì cục xà bông của mình đã phát huy tác dụng?

Nếu đúng như vậy thì phản ứng của anh ta quả là chậm, bị ném lâu như vậy rồi mới ngất. Thôi, thôi, đang trong lúc cấp bách thế này, mau mau mà mặc quần áo thôi. Tôi nhanh chóng nhảy khỏi bồn tắm, mặc quần áo với tốc độ nhanh nhất có thể. Sau khi mặc xong quần áo với thời gian năm mươi hai giây, tôi chạy đến bên gã đang nằm lẩn dưới đất.

Tôi không cố tình nhìn anh ta đâu đấy. Ai bảo anh vào phòng tắm mà không mặc quần áo. Tôi vừa quan sát anh ta vừa lẩm nhẩm trong bụng. Chỉ có điều, nói đi cũng phải nói lại, làm gì có ai vào phòng tắm mà vẫn mặc quần áo. Tôi bứt rứt gãi đầu gãi tai. Nhìn cái tư thế nằm bò ra đất của anh ta thì cảm giác dường như là bị ngã. Ngã?

Đột nhiên tôi có cảm giác đã ngộ ra vấn đề. Tôi nhìn về phía chân của anh ta. Chỉ thấy cạnh chân anh ta... là cục xà bông mà tôi đã ném đi. Trong đầu tôi xuất hiện một bức tranh, anh ta hùng hùng hổ hổ xông lên, nhưng vô tình lại giẫm vào cục xà bông mà tôi ném đi, sau đó là trượt chân ngã đập mặt, ôm đất mẹ bao la vào lòng.

(2)

Tôi nên nói là trời giúp tôi? Hay nên nói là anh chàng này xui xẻo đây? Mặc kệ nó, tình thế nguy cấp, trước tiên phải đưa anh ta đến phòng y tế đã. Nếu không anh ta có chuyện gì bất trắc, liệt nửa người hay gì gì đó thì chẳng phải nửa đời còn lại sẽ nhờ cậy cả vào mình sao?

Tuy anh chàng này nhìn thì có vẻ gầy gò không nhiều thịt nhưng lúc công thì không nhẹ chút nào. Tôi gần như đứt cả hơi mới đưa được anh ta đến phòng y tế. Phòng y tế ở đây đúng là có cảm giác của phòng y tế, tường trắng, giường trắng, ga trải giường trắng, gối trắng. Tất cả những thứ mà bạn có thể tưởng tượng được đều là màu trắng, chỉ thiếu một bó hoa trắng thôi.

Hàn Thành Nam nằm trên giường bệnh, nhịp thở đều, dáng vẻ an nhàn, cảm giác giống như đang ngủ vậy. Rõ ràng là mặt anh ta tiếp đất, vì sao hoàn toàn không có dấu vết gì của việc tổn hại dung nhan? Sao có thể vẫn đẹp trai như thế được nhỉ?

Nhìn dáng vẻ không mở miệng nói, không chau mày của anh ta trông thật đẹp trai. Nếu anh ta cứ giữ mãi dáng vẻ này thì tốt biết bao, ôn hòa lại thân thiện. Dáng vẻ như thế này thật tuyệt vời. Sao da của anh ta lại đẹp như vậy nhỉ? Nhìn như có vẻ chạm nhẹ cũng có thể rách ra được, dường như là trong suốt.

Mặt mịn đến nỗi không nhìn thấy một nốt nào, da trắng đến nỗi hoàn toàn không giống một nam sinh. Làn da đẹp như vậy, quả thực khiến người ta không kìm được muốn vuốt ve. Đúng lúc tay của tôi gần chạm vào khuôn mặt đẹp trai trắng mịn của anh ta thì bỗng nhiên trong đầu nảy sinh một vấn đề.

Tôi, vì sao tôi lại chạm vào mặt anh ta? Rốt cuộc tôi đang làm gì đây? Nhất định là tôi bị điên rồi.

“Cậu làm gì thế?”

Đúng lúc tôi ngẩn người ra thì đột nhiên có một âm thanh vang lên.

Ack... Gã chết tiệt nằm trên giường tỉnh dậy từ lúc nào vậy?

Sao đột nhiên lại mở mắt?

Đột nhiên lại mở miệng nói chuyện?

“Tôi...”

Đúng rồi. Tôi đang làm gì? Tôi nhanh chóng rút cái tay gần chạm vào mặt anh ta lại.

“Sao tôi lại ở đây?”

Anh ta hỏi với vẻ mặt mơ hồ.

“Cậu...”

Sao anh ta lại ở đây nhỉ? Dĩ nhiên là vì một cục xà bông đã gây ra thảm họa rồi. Nhưng nếu nhắc đến xà bông, không biết chừng anh ta sẽ hỏi vì sao cậu lại biết chuyện cục xà bông. Nếu mình biết anh ta ngất đi vì cục xà bông, vậy thì mình phải biết hung thủ là ai.

Nếu để gã này biết người hại anh ta vỡ đầu chảy máu là mình, thế thì chẳng phải... mình sẽ chết rất thảm sao?

“Tôi đi tắm, nhìn thấy cậu nằm ở đó, vì vậy tôi đã đưa cậu đến đây. Cậu thiếu ngủ hay làm sao mà lại nằm ngủ ở chỗ đó?”

. Tôi cố ý tỏ vẻ hết sức khoa trương.

“Ai ngu đến mức đến những chỗ như thế để ngủ chứ?”

Anh ta hậm hực nhìn tôi.

“Đúng vậy, ai biết kẻ ngu độn nào ngủ ở chỗ đó?”

. Tôi mỉm cười nhìn anh ta. Ý thức được người bị chửi đều là mình, nét hậm hực trên khuôn mặt của anh ta ngày càng rõ nét hơn. Nhìn về mặt ấy, tôi thấy tốt nhất là mình không nên nói gì. Dù sao thì qua ba ngày ngắn ngủi cùng chung sống, tôi thấy anh ta là một người vừa hung hăng vừa nhỏ mọn, vì thế không nên động chạm đến anh ta thì tốt hơn.

Bởi vì tôi không nói gì, dường như anh ta cũng không có ý muốn nói chuyện, vì thế hai chúng tôi cùng im lặng. Tôi có nên đi ngay bây giờ không? Nhưng dường như vì tôi mà anh ta mới phải nằm đây. Vì thế nếu bây giờ mà bỏ đi thì không được tốt cho lắm. Nhưng nếu không đi mà ngồi đây với anh ta thì cũng thật vô vị và tẻ nhạt.

Haizzz, sao lại kỳ quặc thế này nhỉ?

“Cái đó...”

Đúng lúc tôi đang cố gắng hết sức để tìm chủ đề nói chuyện thì con nhím Hàn Thành Nam nhỏ mọn, hung hăng và rất yêu sĩ diện kia đột nhiên mở miệng nói. Anh ta chủ động mở miệng. Dường như đây là lần đầu tiên anh ta chủ động nói chuyện với tôi, không biết anh ta chuẩn bị nói những gì đây?

“Gì cơ?”

. Tôi phần khích chờ anh ta nói tiếp.

“Cái đó... cậu đưa tôi đến đây à?”

..Anh ta cúi đầu khẽ nói. Ack... Cứ tưởng là gã này muốn nói gì cơ, không ngờ chỉ hỏi có vậy mà thôi. Chỉ có điều, nếu chỉ nói câu như thế thì việc gì anh ta phải đỏ mặt, hơn nữa lại còn cúi đầu e thẹn như thế kia chứ? Chẳng phải chỉ khi nào cảm thấy ngượng ngùng thì mới như vậy sao? Vì sao anh ta lại tỏ vẻ như thế nhỉ? Có điều, khuôn mặt điển trai của anh ta như lúc này... trông thật là đẹp trai. Xem ra một khuôn mặt đẹp trai có thể thích hợp với bất kỳ biểu hiện nào.

“Thế mà cũng hỏi, anh thử tưởng tượng xem còn ai tốt bụng thế này không?”.

Tôi gật đầu và nói:

“Cái đó...”

Anh ta vẫn duy trì nét mặt e thẹn ấy, giọng nói có vẻ ngượng ngùng hơn lúc nãy. Rốt cuộc anh ta muốn nói gì? Giọng nói và nét mặt của anh ta quả thực khiến người ta thấy mà đồng cảm. Cái kiểu muốn nói nhưng lại không dám nói, rất giống với cô con dâu đáng thương.

Ack... dùng hình ảnh này để ví von với một anh chàng đẹp trai thì dường như có chút gì đó hơi quá. Nhưng không biết vì sao, nhìn nét mặt lúc này của anh ta, tôi chỉ có thể nghĩ đến hình ảnh ví von ấy.

“Có gì thì mau nói đi”.

Tuy nét mặt của anh ta khiến người ta mềm lòng nhưng tôi tuyệt đối phải giữ vững lập trường, nếu không con nhím này lại trở lại với cái dáng vẻ đáng ghét, coi khinh người quá đáng của hắn. Haha, anh ta e thẹn thế kia... chắc không phải là tỏ tình với mình chứ?

Căn cứ vào tình hình trước đây, nếu có anh chàng đẹp trai như thế này tỏ tình thì nhất định tôi sẽ nhảy cẫng lên, vừa phần khích vừa hạnh phúc. Nhưng, thân phận hiện tại của tôi là nam sinh. Nếu anh ta tỏ tình với tôi thì chẳng phải anh ta là đồng tính luyện ái sao?

Vậy thì... vậy thì tôi sẽ phải trả lời anh ta như thế nào? Nói không đồng ý thì thực sự là làm trái với ý của mình. Nhưng nếu đồng ý thì lại có vẻ rất kỳ quặc... Trời ơi, rốt cuộc mình đang nghĩ cái quái gì thế này.

Minh Hiểu Ưu ơi là Minh Hiểu Ưu, mau quay về với hiện thực đi.

“Cậu đã đưa tôi đến đây như thế nào?”

. Anh ta ngập ngừng một lúc lâu, cuối cùng đã bật ra câu hỏi. E thẹn một hồi lâu, cuối cùng nói ra một câu thế này, hỏi một câu thế này? Tôi đã đưa anh ta đến đây như thế nào, đây cũng được coi là câu hỏi sao? Thế mà tôi cứ tưởng...

“Cậu không nói đến chuyện ấy thì tôi cũng chưa nghĩ đến chuyện trút giận. Cậu ăn gì mà nặng thế? Một tuyến thủ quần vợt như cậu, bình thường cũng phải chú ý đến thể hình một chút chứ? Tôi đã phải công, lỗi rồi cả khiêng mới đưa được cậu đến đây, suýt nữa thì chết vì mệt”

Có lẽ là ức chế trước câu hỏi của anh ta, vì thế mà giọng nói của tôi không vui vẻ chút nào.

“Không phải, tôi không hỏi chuyện này”

Anh ta tiếp tục e thẹn. Tôi cứ tưởng sau khi nghe xong lời nói của tôi, anh ta sẽ không thêm đoái hoài đến tôi, nhưng rốt cuộc bây giờ là thế nào nhỉ? Vẫn nói chuyện tiếp với tôi, hơn nữa vẫn là cái điệu bộ ngượng ngùng e thẹn ấy.

“Thế thì hỏi cái gì?”

Nếu gã này đã không để ý đến ngữ khí của tôi, vậy thì tôi càng hung hăng. Dù sao thì tôi thấy đáng vẻ này của anh ta rất hiếm thấy. “Thì là, là... quần áo”. Anh ta ấp úng nói. “Thì là, quần áo? Quần áo...”

“Hahaha... hahaha...”

Tôi bật cười. Thì ra anh ta ngượng ngùng như vậy chính là vì... quần áo. Vì sao lại là quần áo nhỉ? Dĩ nhiên vì vị trí lúc ấy của anh ta ở phòng tắm, tình hình lúc ấy là anh ta muốn tắm. Lúc ấy tôi cũng đang tắm, tôi đã ném một cục xà bông về phía anh ta, hại anh ta ngã đập mặt, sau đó ngất đi.

Vì thế, lúc ấy anh ta... khỏa thân. Khỏa thân chính là nguyên nhân mà anh ta e thẹn đến vậy. Nếu tôi hiểu không nhầm trước khi ấp úng nói hai chữ “quần áo”, anh ta hỏi tôi đã đưa anh ta đến đây như thế nào thì có lẽ anh ta muốn biết trên đường tới đây mình có mặc quần áo hay không. Gã này cũng thật là, ai lại hỏi một câu thiếu năng như thế.

Tôi là con gái, sao có thể đưa một nam sinh khỏa thân ra khỏi cửa được cơ chứ? Dĩ nhiên, giúp nam sinh mặc quần áo đã đủ kỳ quặc lắm rồi, vì thế người thông minh như tôi đã tiện tay lấy cái khăn tắm quấn người anh ta lại.

Chỉ có điều nói đi cũng phải nói lại, anh ta đâu có biết tôi là con gái? Chao ôi, xem ra tôi vẫn phải thích ứng một thời gian nữa.

“Cậu... sao cậu lại cười?”

Nhìn tôi ôm bụng cười nắc nẻ, vẻ mặt của anh ta ngoài e thẹn còn thêm một phần căng thẳng. Đôi lông mày đẹp như tranh vẽ cũng bắt đầu nhú lại. Nhìn dáng vẻ ấy của anh ta, tôi làm người tốt thì phải làm đến cùng, cố gắng... trêu chọc anh ta.

“À, cũng chẳng có gì. Tôi nhớ lại cảnh tượng lúc này mọi người xung quanh nhìn cậu khi đi trên đường, đột nhiên cảm thấy buồn cười”

. Tôi cố gắng nhịn cười.

“Người... người xung quanh... lẽ nào...”

Khuôn mặt vốn đã không thoải mái cho lắm của anh ta càng trở nên khó coi hơn. Gã này cũng dễ mắc lừa đấy chứ.

“Cậu cũng biết đấy, lúc ấy tình thế cấp bách. Thấy cậu nằm sõng soài dưới đất, quả thực tôi rất căng thẳng. Chẳng may cậu có làm sao thì người đầu tiên nhìn thấy là tôi sẽ phải gánh trách nhiệm rất nặng”

Tôi cố gắng nhịn cười, cố làm ra vẻ rất nghiêm túc. Nhìn dáng vẻ của anh ta lúc này, khuôn mặt tuấn tú nhẵn nhúm, trông thật buồn cười. Không biết vì sao, nhìn thấy khuôn mặt ấy, ý nghĩ muốn trêu chọc anh ta của tôi càng trở nên linh hoạt hơn.

“Thế...”

Anh ta có chút ảm ức, có chút bối rối, lại có chút đáng thương, hoàn toàn không nói được lời nào.

“Ôi ôi, cậu yên tâm. Lúc tôi đưa cậu đến đây là giờ học, không phải giờ tan học, không có nhiều người nhìn thấy cậu khỏa thân đâu. Tính ra thì chẳng qua cũng chỉ có hơn năm mươi nam sinh và hơn một trăm nữ sinh. Yên tâm đi”

Mặt tôi tỉnh bơ như không.Sao tôi lại xấu xa như thế nhỉ, không biết có bị dày xuống địa ngục không. Haha.

“Hơn một trăm?”

.Sau khi nghe con số đáng ngạc nhiên ấy, anh ta suýt thì sùi bọt mép. Đôi mắt vốn rất đẹp, trắng đen rõ ràng, không hề có một chút tì vết của anh ta lúc này đã chuyển sang trạng thái màu trắng hoàn toàn chiếm lĩnh màu đen.

Tôi nghĩ, nếu lúc này tôi nói thêm câu gì đó kích anh ta thì chắc rằng sẽ lại phải đưa anh ta vào phòng cấp cứu. Hơn nữa lại là kích thích tim quá lớn, chết bất đắc kỳ tử.

“Hình như cũng không nhiều đến thế đâu. Nếu không thì chưa đến một trăm”.

Giọng nói của tôi ẩn chứa vẻ không chắc chắn.

“Ack... thôi, tôi phải về”.

Nhìn dáng vẻ không chắc chắn của tôi, anh ta bực tức nói.Anh ta bước xuống giường rồi ra về. Nhìn dáng vẻ hậm hực của anh ta, tôi làm mặt xấu, sau đó thầm thề rằng tôi sẽ nghiền nát chuyện ngày hôm nay trong bụng mình, có chết cũng không nói ra sự thật, nếu không từ nay về sau sẽ mất đi rất nhiều trò tiêu khiển? Hahaha...

“Ấy, Hàn Thành Nam, chờ tôi với”

Mãi mê với thẻ nguyên, tôi hoàn toàn quên rằng anh ta đã đi mất rồi. Tôi còn ở lại phòng bệnh làm gì? Bóng anh ta rung rung, sau đó chậm lại.Anh ta đang chờ tôi sao? Cái đó... dường như quan hệ giữa tôi và anh ta bắt đầu cải thiện.

(3)

Có lẽ Hàn Thành Nam nghĩ rằng hôm nay tôi cứu anh ta, vì thế nên thái độ tốt hơn thường ngày một chút, chỉ ít thì bây giờ, khi tôi hỏi anh ta, câu trả lời của anh ta cũng nhiều hơn chút ít, không còn cái kiểu cụt lùn hai chữ nữa.

Tuy vẫn duy trì trạng thái tôi hỏi anh ta trả lời, có điều, đây cũng là sự tiến bộ khá lớn rồi, hahaha...Tôi mang theo cảm giác vui vẻ chìm vào giấc mộng ngọt ngào.Tuy nhiên, khi tôi mở mắt thì cảm giác ngọt ngào này lại biến mất không để lại một chút dấu vết nào.Nguyên nhân khiến cảm giác ngọt ngào này mất đi chỉ có một.

Đó chính là... “người thân” của tôi đột nhiên đến thăm tôi.Người thân cái gì cơ chứ? Nói rõ hơn một chút chính là – cô bạn nguyệt san! Người thân đặc biệt sẽ đến thăm các bạn nữ vào một thời điểm cố định trong từng tháng. Nói như vậy thì mọi người hiểu cả rồi chứ?

Khi “người thân” đến thăm, các bạn nữ thường phát sinh một số chuyện không bình thường. Ví dụ như đau bụng...Đúng, không sai, bây giờ tôi phải nói là đang đau bụng. Một buổi sáng đẹp đẽ như thế này mà tôi lại đau bụng, hơn nữa đau dữ dội, đau quần quai. Ánh sớm ban mai chiếu rọi vào ký túc, một buổi sáng đẹp trời như vậy mà tôi lại đau đớn như thế này.

“Buổi sáng phải đến câu lạc bộ quần vợt tập luyện, cậu mà không dậy thì không kịp đâu”.

Gã cùng phòng khó khăn lắm hôm qua mới nói chuyện với tôi, lúc này lại chậm rãi. Tập với chả tành... Tôi đang sắp chết ở đây rồi đây này. Tôi không hiểu vì sao sáng sớm mà câu lạc bộ quần vợt cũng bắt tập?

“Tôi... lát nữa tôi sẽ đi”

Tôi nghiêng răng nói. Tôi toát mồ hôi lạnh, tuy đau đến mức chết đi sống lại nhưng lại không có cách nào xin nghỉ. Dù sao thì thân phận hiện giờ của tôi là nam sinh, không có lý do xin nghỉ.

“Cậu không sao chứ?”

Dường như anh ta chú ý đến khuôn mặt nhợt nhạt của tôi, lại thấy mồ hôi chảy ròng ròng, vì thế mới bắt đầu hỏi. Có điều... anh ta đang quan tâm tới tôi sao? Nhịp tim của tôi, đột nhiên cảm giác có chút rối loạn. Chỉ có điều, cách hỏi của anh ta khi quan tâm đến người khác chẳng ra làm sao cả, lại còn hỏi tôi “cậu không sao chứ?”.

Nhìn tôi đâu có giống kiểu không sao?

“Không... không sao...”.

Tuy hiện nay tôi rất có sao, nhưng... quả thực không biết sẽ phải sống trong cuộc sống đầy mâu thuẫn như thế này trong bao lâu?

“Nhưng trông cậu...”

Nói xong anh ta khẽ sờ trán tôi. Chú ý! Cảnh tượng lúc này, tôi và anh ta... Những ngón tay dài và trắng mịn của anh ta khẽ đặt lên trán tôi. Khuôn mặt tuần tú ẩn chứa vẻ quan tâm. Tôi nằm trên giường bệnh, mặt tái nhợt. Cảnh tượng này có khiến người ta liên tưởng tới tình tiết trong

“Chuyện tình x x” không?

Tôi và anh ta dường như được bao quanh bởi rất nhiều bong bóng hồng trong suốt, lấp lánh, khiến chúng tôi có một cảm giác hài hòa không thể diễn tả thành lời.

“Không sốt, vậy mà ra nhiều mồ hôi vậy”

Đúng lúc mà tôi gần như mê mẩn với cảnh tượng lúc này thì anh ta lại rút tay lại và nói một cái câu có tính tổng kết.

“Tôi... không sao”

Tôi cố làm ra vẻ không sao. Ai có thể cảm nhận được nỗi đau đớn của tôi lúc này? Không phải tôi cố tỏ ra quật cường, nhưng... lại không thể không làm như thế.

“Thật chứ?”.

Khuôn mặt điển trai của anh ta hiện lên ba chữ “tôi không tin” to đùng. Anh ta khoanh tay trước ngực rồi nói. Nếu anh ta không tin thì còn hỏi lại làm gì?

“Thật, đừng nói nhiều nữa, tôi dậy bây giờ đây. Tôi ra mồ hôi nhiều như thế là vì cái chăn này quá dày”

Tôi gượng cười, phản nài vài câu rồi bò dậy khỏi chiếc giường ấm áp

“Vậy tôi đi trước đây”.

Anh ta quay người bước đi. Sao anh ta lại không có chút nghĩa khí nào thế nhỉ, nói đi là đi luôn? Có phải là hơi quá đáng không? Sao có thể quay người đi như thế được?

Chỉ có điều... anh ta ở lại làm gì? Minh Hiểu Ưu, mày mau tỉnh lại đi. Đừng có mà nghĩ lung tung nữa, lúc nào rồi mà mày còn ở đây mê mẩn với chả mẩn? Lúc tôi vẫn đang trầm nhắc nhở mình trong lòng thì cái người rõ ràng đã quay người bước đi rồi đột nhiên dừng bước, quay người lại, sau đó rảo bước về phía tôi .

“Tôi thấy vẫn nên đưa cậu đi kiểm tra một chút thì tốt hơn”.

Anh ta lại gần, dường như đang tự nói với mình nhưng lại như là đang nói với tôi. Kiểm... kiểm tra? Nếu thính giác của tôi không có vấn đề thì gã này muốn nói là đưa tôi đi kiểm tra? Thử nghĩ mà xem, nếu đi kiểm tra, bác sĩ nhìn tôi, sau đó hỏi tôi làm sao thì tôi phải nói thế nào đây?

Hơn nữa, với cái bệnh khó mở miệng như thế này thì chắc chẳng có kẻ ngu độn nào đến khám bác sĩ cả. Huống hồ thân phận hiện tại của tôi là nam sinh. Nếu đi khám bệnh thì một trăm phần trăm thân phận của tôi sẽ bại lộ. Không được, tuyệt đối không được. Tôi tuyệt đối, tuyệt đối không đi khám bệnh.

“Đi thôi, tôi đưa cậu đi khám bệnh”.

Đáng người cao to của anh ta cúi xuống, muốn kéo người đang ngồi lì trên giường là tôi dậy. Làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ? Sao đột nhiên đầu óc của tôi lại trống rỗng đúng vào thời khắc quan trọng thế này cơ chứ?

“Chuyện... chuyện của tôi cậu đừng quan tâm”.

Trong tình thế cấp bách, người không có nhiều thời gian suy nghĩ như tôi đột nhiên thốt lên. Dĩ nhiên, câu đó thì chẳng có gì, chỉ là trong lúc nói, tôi còn dùng lực gạt bàn tay muốn kéo mình dậy. Không biết vì tôi vô tình dùng lực quá mạnh hay vì anh ta không hề có sự chuẩn bị mà khi tôi bình tĩnh lại thì cơ thể cao to của anh ta ngã lộn ra đất.

Bây giờ phải làm thế nào? Nhìn khuôn mặt ngày càng u ám của cái người đang nằm lộn dưới đất mà tôi không khỏi rùng mình. Tính cách của anh ta thế nào tôi đã được lĩnh giáo. Chỉ cần một câu nói không đúng là sẽ thấy không vui. Tình hình bây giờ...

Quả thực tôi không dám nghĩ hậu quả sẽ như thế nào?

“Xin...”

Tôi muốn nói xin lỗi nhưng khi khuôn mặt đầy vẻ ăn năn hối lỗi của tôi hướng về phía anh ta, anh ta... trời ơi, đáng sợ quá. Đôi mắt của anh ta dường như có thể phun ra lửa, phun ra ngọn lửa dữ dội. Bây giờ tôi có cảm giác bị thiêu cháy thành tro.

Đôi mắt của anh ta cùng với khuôn mặt xanh đen và đôi lông mày co rúm lại, đúng là tái hiện lại cảnh chàng đẹp trai nổi giận trong bản Godzilla.

“Thì ra chỉ là như vậy”.

Anh ta đứng dậy, bật ra một câu khiến người ta phải suy nghĩ: “Hả?”. Tôi vốn tưởng rằng anh ta sẽ nói ra những lời khiến người ta kinh hãi, không ngờ lại là câu ấy. Không chữ, không nói bậy, chỉ nói ra mấy từ nhẹ nhàng đến đáng ngạc nhiên như thế

“Tôi tưởng chúng ta là bạn”

“Xem ra không phải....”

Câu nói không hề có một chút biểu cảm nào ấy của anh ta giống như sét đánh bên tai, đánh thẳng xuống người tôi. Trong nháy mắt, câu nói ấy khiến tôi không thể thở được.

Chắc chắn anh ta nghĩ rằng hành động lúc này của tôi có nghĩa là không coi anh ta là bạn. Làm thế nào bây giờ? Hôm qua mới trở thành bạn, hôm nay đã....

Không được! tôi phải mau chóng giải thích với anh ta, không thể để anh ta hiểu lầm như vậy được.

Lúc này tôi hoàn toàn không để ý đến đau đớn giằng xé mà nhanh chóng mặc quần áo lao ra cửa.

Câu lạc bộ quần vợt, câu lạc bộ quần vợt, câu lạc bộ quần vợt....

Bạn nói xem tôi đang mắc tội với ai đây?

Khi tôi thở hổn hển chạy đến câu lạc bộ quần vợt thì mọi người đã bắt đầu luyện tập.

Tôi cố gắng tìm kiếm hình bóng quen thuộc trên sân tập rộng lớn.

“Bạn Minh, bạn đến muộn rồi”.

Đúng lúc tôi đang liếc nhìn toàn sân tập thì đột nhiên sau lưng tôi vang lên một giọng nói đáng sợ.

Con người đứng là một loài động vật kỳ lạ. Khi bạn nghe thấy âm thanh, bạn sẽ bắt giắc nhìn về phía đó. Lúc ấy tôi cũng vậy. Tôi nhanh chóng quay người lại, nhưng....lại va vào một “bức tường”.

“Ack....” Tôi vừa xoa cái mũi vì cao hơn các cơ quan khác mà bị va vào trước, vừa nhìn về phía người đứng cách tôi rất gần.

Mọi người ở đây rất cao. Tôi đã quá quen thuộc với chuyện đó. Tôi bực tức ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một khuôn....khuôn mặt này chỉ xuất hiện trong truyện tranh. Hơn nữa là loại chuyện tranh cute.

Gã trước mặt tôi trông rất lạ, đôi mắt tròn xoe, tuy không thái quá giống như trong truyện tranh, có thể chiếm một phần hai khuôn mặt của nhân vật, nhưng các bộ phận khác rất nhỏ, vì thế trông vẫn rất to. Cái mũi thì nhỏ đến nỗi hoàn toàn có thể bỏ qua, không cần tính đến.

Tôi thật nghi ngờ không biết anh ta có bị khó thở hay không. Đôi môi thì không đỏ cho lắm, nhưng thực sự rất nhỏ, nhỏ đến nỗi khiến người ta không khỏi nghi ngờ liệu cái miệng đó có nhét vừa một quả trứng chim cút hay không. Nhưng, nhân vật hài hước này lại có chiều cao xấp xỉ 1m90. Đúng là sự phối hợp kỳ dị. Chỉ có điều....

Trong ký ức của tôi, có nhân vật cute như thế này không nhỉ?

Câu trả lời rất chắc chắn, không có!

“Tôi biết cậu?” Tôi nói với giọng điệu không chắc chắn.

“Cậu không biết tôi?” Sau khi nghe câu hỏi của tôi, anh ta tỏ ra vô cùng kinh ngạc, kinh ngạc đến mức muốn nhảy lên.

“Vì sao tôi phải biết cậu? có điều, sao cậu lại biết tôi?” Quái nhân của cái trường này thật là nhiều, tôi không biết anh ta thì có gì là sai? Kỳ lạ....

“Tôi là huấn luyện viên ở đây, vậy mà cậu lại nói là không biết tôi? Cậu.... cậu.... phạt cậu chạy mười vòng”. Anh ta tức giận nói.

“Tôi....” Vì sao trên thế giới này lại có huấn luyện viên như thế chứ?

“Không đúng, thêm tội đến muồn, mười lăm vòng”. Anh ta vẫn rất tức giận.

“Nhưng, tôi....” “người thân” của tôi đến.

Câu nói ấy không thể nói ra được. Trời ơi, chết đi cho rồi, rốt cuộc đây là cuộc sống gì đây?

“Lại còn tìm cớ? hai mươi vòng”. Anh ta vẫn trong cơn tức giận.

Ack....xem ra tôi nên chạy đi thì tốt hơn.

Nếu không anh ta mà cứ tăng lên thì e là tôi không biết mình đã chết như thế nào.

Tôi chạy....tôi chạy...

Tôi đau....tôi đau....

Cuối cùng thì bây giờ tôi đã biết cái câu “cơn sóng này chưa qua cơn sóng khác đã ập đến” dùng thế nào rồi. Câu này dùng trong trường hợp hiện nay của tôi thì quả là quả chuẩn xác. Đau bụng, thêm vào đó là Hàn Thành Nam giận dữ, thêm vào đó là chạy....

Vì sao sân quần vợt ở đây lại thiết kế một cách to lớn hùng vĩ thế này, sao lại rộng đến thế chứ? Chưa chạy hết một vòng mà tôi đã mệt đứt cả hơi rồi. Làm sao có thể chạy hết 20 vòng được đây?

Hơn nữa, sắp chạy hết một vòng quanh sân rồi mà vì sao vẫn chưa nhìn thấy người mà mình cần tìm? Hay là anh ta cố tình tránh mình?

Anh ta tránh mình? Nếu là như vậy....đột nhiên tâm trạng của tôi trở nên phức tạp lạ thường.

Chân không dừng lại, vẫn tiến về phía trước. Cùng với bước chân không ngừng nghỉ là từng cơn đau bụng dữ dội liên hồi. Vì không nhìn thấy anh ta nên càng cảm thấy bất an, mồ hôi càng lúc càng nhiều.

Trước đây tập huấn trong câu lạc bộ quần vợt nữ cũng không mệt như thế này. Đường như toàn bộ tinh thần và sức lực đã bị vắt cạn kiệt.

Một vòng, hai vòng.....năm vòng....

Bạn có biết ban ngày nhìn thấy sao là cảm giác gì không? Lúc này tôi đang nếm trải cảm giác ấy. Trước mắt tôi không ngừng xuất hiện những ngôi sao nhấp nháy không theo quy luật. Tai thì ù ù, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Tôi nhắm mắt, sau đó lại mở ra, nhưng những ngôi sao vẫn còn đó, giống như đang trên người tôi vậy.

Nhắm mắt một lần nữa, sau đó lại vội mở ra, không còn ngôi sao, nhưng vì sao mọi người, mọi thứ trước mắt mình lại ngả nghiêng xiêu vẹo như thế này.

Tôi ra công ra sức lắc đầu, muốn những sự vật trước mắt mình trở lại bình thường, nhưng tôi phát hiện, dù tôi có lắc thế nào thì cũng không được.

Cuối cùng, sau khi trong đầu tôi xuất hiện ý thức “tôi không chịu được” thì tôi hoàn toàn mất đi ý thức.

Trong lúc mơ màng, tôi có cảm giác dường như mình ngã vào vòng tay của ai đó. Trong lúc mơ màng, cơ thể tôi được nâng bổng lên.

Tôi cố gắng mở mắt nhưng phát hiện tất cả cố gắng đều vô ích. Tôi muốn mở miệng nói nhưng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

.....

3. Chương 3: Kiên Trì Sẽ Thấy Ánh Sáng

Khi tôi mở mắt ra, tường trắng, trần trắng, trần nhà trắng....tất cả mọi thứ đều trắng đến chói mắt. Vì sao đều là màu trắng nhỉ? Lẽ nào tôi bị mù màu? Không đúng, mù màu thì cũng không thể nhìn thấy cái gì cũng là màu trắng. Kết quả lúc này chỉ có một, đó chính là....đây là bệnh viện. Dù ở bất kỳ chỗ nào thì dường như màu trắng là đại từ cho bệnh viện.

Nếu đây là bệnh viện thì lúc này tôi đang ở trong phòng bệnh? Đột nhiên tôi giật nảy mình.

Nếu tôi ở trong phòng bệnh thì có phải điều đó có nghĩa là bác sĩ đã khám bệnh cho tôi? Nếu bác sĩ khám bệnh cho tôi thì có phải là....thân phận của tôi....

Bỗng nhiên, cảm giác hoảng loạn trào dâng trong tôi. Làm thế nào bây giờ? làm thế nào bây giờ? nếu thân phận của tôi bị bại lộ....thì chẳng phải tôi sẽ không thể sống cùng Hàn Thành Nam sao?

Không đúng, đây không phải là trọng điểm. Bây giờ là lúc nào rồi mà tôi lại chỉ nghĩ đến chuyện có được sống cùng Hàn Thành Nam hay không. Tôi thấy nhất định là mình bị thần kinh rồi.

Đúng lúc tôi đang trầm ca thán về sự bất thường của mình....

“Cậu tỉnh rồi?” Hàn Thành Nam với hai thứ gì đó trên tay đứng ở cánh cửa cách giường bệnh không xa. Khuôn mặt không bộc lộ chút cảm xúc nào, không thể biết được anh ta đang nghĩ gì.

Hàn Thành Nam....Vì sao anh ta lại ở đây? Dường như tôi mơ hồ nhớ lại người đã bế tôi dậy. Lẽ nào chính là anh ta?

Nhìn xung quanh, không có người quen, chắc chắn là anh ta đã đưa tôi đến. Nhưng, chẳng phải lúc ấy anh ta không có trong sân quần vợt sao? Xem ra, quả nhiên anh ta đang tránh tôi.

Chỉ có điều, nếu anh ta muốn tránh tôi thì vì sao lúc này lại xuất hiện ở đây?

Không đúng, không đúng, tất cả đều không phải là trọng điểm. Điều mà tôi cần quan tâm bây giờ là nếu anh ta đã đưa tôi đến đây, vậy thì chắc là anh ta gọi bác sĩ, thế thì....có phải bác sĩ đã nói gì với anh ta không? Anh ta....có phải anh ta đã biết thân phận của tôi rồi không? Nếu anh ta biết gì đó về tôi, vậy thì....hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

“Bác sĩ....có nói tôi bị làm sao không?” Tôi khẽ nói.

“Bác sĩ xin nghỉ vì viêm dạ dày ruột”. Anh ta hậm hực nói.

Bác sĩ...xin nghỉ...vì...viêm dạ dày ruột? Nếu là bình thường thì chắc chắn tôi sẽ nghi ngờ là liệu bác sĩ có giấy phép hành nghề không. Nhưng hôm nay tôi đã không hỏi như thế. Hôm nay tôi muốn nhảy dựng dậy vỗ tay hoan hô. Cảm ơn bác sĩ này đã mắc bệnh dạ dày ruột đúng lúc.

“Vây...vây à! Vây thì quả là không trùng hợp”. Tôi giả tạo nói mấy câu này.

“Uhm”. Anh ta khẽ đáp lại.

Nếu bác sĩ không có ở đây thì có nghĩa là thân phận của tôi không bị bại lộ nhanh như thế. Nếu thân phận của tôi không bị bại lộ nhanh như thế, vậy thì phải quan tâm đến chuyện tiếp theo.

“Cậu, cậu vẫn giận tôi à?” Tôi khẽ hỏi.

Lúc nói, tôi vẫn cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh, sợ rằng không cẩn thận nói sai thì lại làm cho anh không vui.

Thấy tôi nói vậy, khuôn mặt vốn dĩ không biểu lộ chút cảm xúc của anh ta dường như toát lên vẻ gì đó không tự nhiên. Nhưng vì sao anh ta lại toát lên vẻ mặt như vậy nhỉ? Tôi cũng không biết.

“Chuyện lúc sáng tôi cũng không đúng”. Anh gượng gạo nói.

Câu nói này....nghe sao giống như là đang xin lỗi tôi vậy? Không sai, câu nói này tuyệt đối tuyệt đối là lời xin lỗi.

Chỉ là....vì sao lại là anh xin lỗi? Tôi tưởng rằng anh chỉ biết tức giận, sao bây giờ....lại xin lỗi tôi? Quả thực là không thể hiểu nổi.

“Bởi vì chuyện lần trước cậu cứu tôi, tôi thấy mình mắc nợ cậu. Vì thế sáng nay cậu như thế, tôi có cảm giác dường như mình bị phản bội. Nói thế nào nhỉ? Tuy không thể biểu đạt một cách hoàn chỉnh. Nhưng tôi không hề ghét cậu”. Tôi đang cảm thấy kỳ lạ với lời xin lỗi bất thành linh của anh thì anh lại nói những câu nói hết sức cảm tính.

“Tôi...” Vì những lời nói cảm tính và khuôn mặt hơi đỏ nhưng vô cùng đẹp trai của anh mà đột nhiên tôi có cảm giác muốn khóc, tôi làm sao đây?

“Mau uống thuốc đi”. Dường như anh cảm thấy có chút có xử, đành phải chuyển chủ đề nói chuyện, đưa một cốc nước trước mặt tôi.

Loại bệnh như thế này của con gái có thể uống thuốc không? Nếu có uống thì cũng phải là loại thuốc giảm đau, những loại thuốc khác có tác dụng phụ gì không? Tôi ngập ngừng nhìn....thuốc dạ dày anh đưa ình mà không biết phải làm thế nào. Chỉ có điều....để che giấu thân phận, cho dù là thuốc độc thì cũng phải nhắm mắt mà nuốt.

“Cảm ơn....” Giọng nói của tôi có chút gì đó nghẹn ngào.

Còn về việc vì sao nghẹn ngào thì dĩ nhiên là vì những lời nói bất thành linh của anh khiến tôi cảm động chết đi được.

“Này....cậu khóc cái gì?” Khi thấy tôi khóc, anh giật nảy mình, trông mới đáng yêu làm sao.

“Mình cảm động mà”.

Tuy đến đây với thân phận là nam sinh, sống với thân phận là nam sinh nhưng vì anh chàng tên là Hàn Thành nam này mà hôm nay tôi cảm thấy có lẽ cuộc sống như thế này cũng rất tốt. Ít ra thì....có anh ở bên.

“Đàn ông con trai gì mà....” Anh nhăn nhó nhìn tôi nước mắt nước mũi đầm đìa.

Chỉ có điều, lúc đang khóc, đột nhiên tôi lại nghĩ đến một chuyện, đó chính là vì sao anh chàng này lại nghĩ thông suốt được như vậy? thật là khiến người ta không thể hiểu nổi.

(2)

Trong thời gian “người thân” đến thăm, con gái thường cảm thấy buồn ngủ, đặc biệt là thêm vào đó là lượng vận động mạnh....bạn có biết sẽ xảy ra chuyện gì không?

Ban đầu tôi cũng không biết, nhưng sáng ngày thứ hai tỉnh dậy tôi đã biết.

Ánh nắng ban mai chiếu rọi vào căn phòng, có chút chói mắt. Tôi xoay người, quay lưng về cửa sổ, không nhìn ánh nắng chói mắt ấy. Chiếc giường ấm áp mới là nơi cư ngụ lý tưởng của tôi. Tôi sung sướng gối đầu cao hơn một chút.

Chỉ có điều, hôm nay gối thật là cứng, cứng đặc....khiến cái đầu của tôi không thoải mái chút nào. Đúng lúc tôi muốn mở mắt để xem cái gối mềm mại, dễ chịu của mình vì sao lại có sự chuyển biến lớn như vậy....

“A....” Một tiếng hét thất thanh vang lên bên cạnh tôi.

Mới sáng sớm, cái gã đáng chết nào lại hét lên như lợn bị chọc tiết vậy? Thôi, mặc kệ hắn ta, chắc là không liên quan đến chuyện của mình.’

Tiếp tục chìm đắm trong giấc ngủ của mình thì tốt hơn. Khó khăn lắm mới đến cuối tuần, nên hưởng thụ cuộc sống như thế này mới phải.

“Cậu, rốt cuộc cậu đang làm gì? Buồn nôn chết đi được....” Đúng lúc tôi muốn ngủ tiếp thì đột nhiên cái âm thanh đáng ghét ấy lại vang lên, tuy nhiên, cùng với âm thanh ấy là....cái gối của tôi chuyển động?

Chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ? Tôi mơ màng mở mắt. Vì mắt nhắm quá lâu nên khi đột ngột mở mắt vẫn cảm thấy chưa quen lắm.

Tôi nheo mắt lại, cố gắng thích ứng với ánh sáng, cố gắng nhìn rõ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tôi ngồi dậy, chuẩn bị kiểm tra cái gối mềm mại dễ chịu của mình.

Nhưng khi tôi nhìn rõ mọi việc thì tôi cảm thấy sững sờ.

Cảnh tượng trước mắt thực sự rất kích thích.

Vì sao Hàn Thành Nam lại xuất hiện trên giường của tôi?

Anh....tôi...gối?

Đầu óc tôi rối tinh cả lên, rốt cuộc tình hình hiện tại là như thế nào?

“Cậu....mình....” Vốn dĩ tôi muốn nói gì đó nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của cái người ngồi trước mặt mình thì tôi lại không biết phải mở miệng thế nào.

Trông cái khuôn mặt đỏ ửng của anh mới đáng yêu làm sao, chỉ muốn véo vào cái khuôn mặt đẹp trai đáng yêu ấy thôi, cảm nhận làn da mềm mịn đến nỗi chỉ cảm chạm vào là sẽ vỡ ra ấy một chút, chắc là cảm giác sẽ rất thú vị.

Chỉ có điều....nếu anh đã chạy sang giường của tôi thì việc gì phải tỏ ra e thẹn như thế? Tuy dáng vẻ của chúng tôi lúc này có chút gì đó khiến người ta ngượng ngùng, nhưng....đúng rồi, sao chúng tôi lại ở trong tư thế này?

Chờ một chút, tôi vừa cảm thấy gối rất cứng, không phải là gối lên người anh chứ? Mặt tôi nóng bừng lên. Với vị trí hiện tại của tôi thì chắc là lúc này tôi đã gối lên...bụng anh? Trong đầu tôi không ngừng hiện lên cảnh tượng tôi nằm trên bụng anh. Cảnh tượng ấy mới thân mật làm sao. Ánh nắng ban mai chiếu lên người chúng tôi. Tôi giống như con mèo nhỏ thu mình trên người anh, gối đầu lên bụng anh, theo nhịp hô hấp của anh. A, đúng là một cảnh tượng khiến người ta chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy đỏ mặt, tim đập rộn ràng. Quá tuyệt!

“Sao cậu lại chạy sang giường tôi ngủ?” Đúng lúc tôi hoàn toàn đắm chìm trong ảo tưởng đẹp đẽ của mình thì câu nói kèm theo tâm trạng vô cùng bất mãn của anh lôi tôi về với hiện thực.

Câu nói đó có nghĩa là.....Bây giờ, lúc này, vị trí mà tôi đang ngồi chính là giường của anh? Bỗng chốc, tôi cảm nhận được thế nào gọi là “cực kỳ sợ hãi”.

“Cậu....mình....” Đột nhiên ý thức được là chính mình đã chạy sang giường của anh, đột nhiên tôi không biết lúc này nên nói gì nữa. Nhưng, nếu không nói gì thì dường như không được tốt cho lắm. Chẳng may anh

coi tôi là loại con gái tùy tiện thì làm thế nào? Vậy thì chẳng phải danh dự cả đời của tôi bị hủy hoại trong gang tấc sao?

Tôi cẩn thận nhìn trộm vẻ mặt của anh lúc này. Khuôn mặt đỏ ửng của anh quay sang một bên không thèm để ý đến tôi. Dáng vẻ ấy của anh dường như là đang chờ tôi nói gì đó. Nhưng....lúc này tôi phải nói gì mới có thể khiến anh không hiểu lầm mình?

Chờ đã....dường như có cái gì đó không đúng. Tôi và anh....thân phận hiện tại của tôi là nam sinh cơ mà. Rốt cuộc đầu óc của tôi làm sao vậy nhỉ? Sao cứ không nhớ điều đó? Tuy thân phận hiện tại của tôi là nam sinh, tôi không cần phải lo anh sẽ nghĩ mình là loại con gái tùy tiện, nhưng....đột nhiên có một vấn đề lóe lên trong đầu.

Tôi, vì sao tôi lại lo anh sẽ nghĩ mình là loại con gái tùy tiện?

Tôi thấy chắc chắn là tôi bị điên rồi, vì sao ngày nào tôi cũng nghĩ đến mấy cái thứ linh tinh này?

Tình thế cấp bách, trước tiên cần phải giải quyết chuyện trước mắt đã.

“Cái đó....mình....” Chuyện này phải nói từ đâu đây? Nếu nói xin lỗi thì dường như có chút gì đó kỳ kỳ. Giải thích sao? Nhưng phải giải thích từ đâu đây? Dù sao thì tôi cũng không biết vì sao tôi lại chạy sang đây.

“Tôi còn có việc phải làm, tôi đi trước đây”. Lúc tôi vẫn đang suy nghĩ xem rốt cuộc phải xử lý mọi chuyện trước mắt như thế nào thì đột nhiên anh đứng dậy rồi bỏ đi.

Cái anh chàng này....Chỉ có điều, anh muốn giải vây cho tôi hay là muốn giải vây ình? Có lẽ là cho tôi. Haha, đúng là anh chàng đáng yêu.

Lúc tôi vẫn đang ca ngợi Hàn Thành Nam đáng yêu thì đột nhiên tôi phát hiện một chuyện.

Đó là....tôi không mặc áo ngực.

“A....” Sau khi ý thức được chuyện này, tôi hét lên thảm thiết.

Tôi....tôi....tôi không mặc áo ngực, lại còn cùng Hàn Thành Nam....đúng là sét đánh bên tai. Không đúng, còn đáng sợ hơn cả sét đánh bên tai.

Chả trách lúc này anh đỏ mặt, không biết chừng đã phát hiện ra thân phận của tôi, vì thế mới....mới e thẹn như thế.

Trời ơi...Mình Hiểu Ưu ơi là Minh Hiểu Ưu, vì sao mà làm việc gì cũng không dùng cái đầu của mày thế? Mày là con ngu ngốc, đần độn, ngu độn....

Bây giờ nói gì thì cũng muộn rồi. Anh biết mày là con gái....hậu quả như thế này...quả thực là không thể tưởng tượng được. Tôi vò đầu bứt tai như một kẻ điên loạn.

Làm thế nào? Có đi giải thích không? Nhưng nhờ may, nhờ may anh hoàn toàn không phát hiện ra mình là con gái thì sao? Vậy thì chẳng phải mình ngu ngốc tự bại lộ thân phận của mình sao?

Thế....thế bây giờ phải làm thế nào?

Tôi cố gắng để mình giữ được bình tĩnh, để mình không cuống lên. Mặc quần áo, xem xem bây giờ có thể làm gì để cứu vãn. Phải làm gì mới có thể làm cho anh tin mình là nam sinh? Dường như nên biểu hiện giống con trai hơn một chút. Vậy thì có chuyện gì con trai làm được mà con gái không làm được nhỉ? Có chuyện gì mà con trai làm còn con gái không làm nhỉ?

Con trai làm được, con gái không làm được....

Con trai làm, con gái không làm....

Đột nhiên, trong đầu tôi nảy ra một ý rất hay. Ha, tôi nghĩ ra rồi. Bỗng chốc, tôi thấy khâm phục sự thông minh tài trí của mình.

Không ít thì nhiều nam sinh đều có hứng thú với nữ sinh. Trừ phi là....có vấn đề...haha....vậy thì tôi phải nhanh chóng triển khai kế hoạch của mình mới được. Chỉ có điều, phải triển khai kế hoạch của mình như thế nào đây? Hàn Thành Nam không có ở đây, mà dù anh có ở đây thì tôi có thể làm gì?

Đúng lúc ấy, đột nhiên có người gõ cửa.

(3)

Lẽ nào Hàn Thành Nam đột nhiên quay lại? tôi phần khích chạy ra cửa.

Vừa mở cửa thì nhìn thấy khuôn mặt mà tôi hoàn toàn không muốn nhìn thấy.

Tuy tôi không có thù oán gì với cái trường này, nhưng vẫn có người mà tôi không muốn gặp, ví dụ người đang xuất hiện trước mắt tôi lúc này....

Người này hôm qua tôi mới gặp, hơn nữa hôm qua là lần đầu tiên gặp, nhưng.....tôi hoàn toàn không có ấn tượng gì tốt đẹp với anh ta.

Vì sao ư?

Bởi vì gã trước mắt tôi chính là cái gã hôm qua đã hại tôi ngắt, hôm nay mộng du. Cho dù anh ta là huấn luyện viên thì tôi vẫn rất ghét anh ta.

“Chào bạn Minh”. Anh ta mỉm cười hờn hờ.

Rõ ràng là một khuôn mặt vô cùng “cute” lại phải phô ra nụ cười kinh dị như thế, đúng là xấu hết nỗi.

“Xin hỏi huấn luyện viên có chuyện gì không?” Tuy rất ghét nhưng tôi không muốn lại phải chạy, vì thế đành phải nói một câu như thế với tâm trạng không hề thoải mái một chút chút nào.

“Tôi....tôi...” Anh ta gãi đầu gãi tai, nét mặt chuyển từ trạng thái mỉm cười “kinh dị” sang bối rối, không biết phải làm thế nào.

Sự thay đổi nét mặt như trong phim hài như thế, tôi thấy khó lòng mà chấp nhận được.

“Tôi xin lỗi”. Lúc tôi vẫn chưa thể chấp nhận được sự biến đổi nét mặt của anh ta thì anh ta lại nói một câu khiến tôi càng không thể chấp nhận được.

Huấn luyện viên xin lỗi vận động viên là chuyện rất hiếm thấy. Đối diện với tình huống hiếm thấy này, đột nhiên tôi thấy có chút bối rối không biết phải làm thế nào

“Huấn luyện viên, vì sao phải xin lỗi?”

Tuy tôi ngắt vì chạy quá nhiều nhưng anh ta cũng hoàn toàn không biết là vì chuyện kia. Vì thế, đó không phải là lỗi của anh ta.

“Cái đó, bạn Minh, xin lỗi, thực ra tôi không phải là huấn luyện viên?” Anh ta nói với vẻ mặt đầy ăn năn hối lỗi.

“Vậy thì cậu cũng không cần...” Nghe anh ta nói vậy, tôi nói luôn câu ấy mà không hề nghĩ ngợi gì, nhưng, nói được nửa câu thì đột nhiên tắc nghẹn.

“Cái gì? Cậu không phải là huấn luyện viên?”

Anh ta nói....anh ta không phải là huấn luyện viên? Vậy anh ta là? Không đúng, anh ta là ai hoàn toàn không phải là trọng điểm, trọng điểm là hôm qua tôi đã phải chạy đến nỗi ngắt đi vì một huấn luyện viên như anh ta đã bắt tôi phải chạy. Kết quả là bây giờ anh ta đến nói với tôi rằng anh ta không phải là huấn luyện viên?

Bây giờ tôi có thể cảm nhận một cách sâu sắc thế nào là “tức đến phát điên” lên.

“Xin lỗi, hôm qua tôi chỉ đùa thôi, không ngờ....” Anh ta lại nói với khuôn mặt ăn năn đáng ghét ấy.

“Đùa? Không ngờ? Cậu lại còn nói với tôi là cậu đùa, cậu không ngờ tôi lại chạy thật?” Tôi tức giận gào lên với cái gã mặt dày mũi nhọn trước mặt mình.

Tâm trạng của tôi lúc này không thể dùng từ “căm phẫn” để hình dung. Tâm trạng của tôi cũng không thể dùng từ “kích động” để thay thế được.

“Cái đó, bạn Minh, bạn đừng kích động, hãy thả lỏng, thả lỏng, có được không?” Anh ta muốn xoa dịu nỗi tức giận lên đến đỉnh điểm của tôi.

“Lúc này mà cậu còn bảo tôi thả lỏng?” Trôi tròn mắt nhìn anh ta. Ánh mắt đầy căm phẫn.

“Cái, cái đó....bạn Minh, tôi, tôi biết lỗi rồi. Cái đó, tôi, tôi....” Vì cái lườm đầy căm phẫn của tôi mà anh ta lắp ba lắp bắp như gà mắc tóc.

Tôi chỉ muốn bóp chết anh ta cho rồi. Phải biết rằng, nếu không vì cái gã trước mắt này bắt tôi chạy nhiều vòng như thế thì làm sao tôi có thể mệt mỏi quá độ đến nỗi không biết vì sao lại chạy sang giường của Hàn Thành Nam? Nếu không phải vì chạy sang giường của Hàn Thành Nam thì làm sao tôi có thể để lộ thân phận của mình được?

Càng nghĩ tôi càng thấy gã này đáng chết....Đối với hắn ta, tôi chỉ muốn nghiền răng nghiền lợi. Tôi nắm chặt tay, móng tay đã cắm vào thịt.

“Cậu tưởng rằng chỉ cần nói một câu đơn giản là cậu biết lỗi rồi thì sẽ xong sao?” Ánh mắt của tôi tóe lửa, nắm đấm cũng bắt đầu phát ra tiếng kêu cục cục.

“Cái đó, cái đó....bạn Minh, để bồi thường cho bạn, tôi quyết định tặng bạn cái này”. Đúng lúc tôi đang chuẩn bị bước từng bước về phía cái người đang lùi dần ra phía sau thì đột nhiên anh ta giờ một thứ gì đó lóe sáng trước mắt tôi.

Cái này là....tôi bức tức nhìn cái đĩa kỳ quái không có lợi cho sự phát triển lành mạnh của thanh thiếu niên.

“Đây....là?” Cái đĩa trên tay anh ta còn in....ack...mấy chữ hết sức không có lợi cho sức khỏe tâm sinh lý – “Đĩa dạy học cho người lớn”. Trời ơi, quả thực khiến tôi không thể chấp nhận được.

“Haha, bạn Minh, cái này là bản đẹp mà tôi đã cất giữ bấy lâu nay. Thử nghĩ mà xem, sống trong cái ký túc nam này, ngày nào cũng phải nhìn một lũ đồng loại, thật là cô đơn. Chỉ có điều bây giờ không cần lo lắng. Có cái này rồi, tuyệt đối cậu sẽ không cô đơn nữa”.

Nét mặt của gã trước mặt biến đổi không phải là nhanh bình thường. Vừa rồi rõ ràng là khuôn mặt đầy ăn năn và lo lắng, bây giờ đột nhiên lại phấn khích như thế?

Nhìn cái đĩa lóe sáng trên tay anh ta, suy ngẫm những lời anh ta vừa nói, đột nhiên tôi hiểu vì sao anh ta lại phấn khích như thế. Sở dĩ anh ta phấn khích như vậy hoàn toàn là vì cái thứ mà anh ta cầm trong tay là thứ mà nam sinh thích xem – Đĩa 18+ (Chú thích, đĩa 18+ là loại đĩa mà trẻ em dưới 18 tuổi không nên xem, cụ thể vì sao không nên xem thì ở đây tôi cũng không nên nói nhiều). Sau đó anh ta lại thao thao bất tuyệt giới thiệu một hồi, nói là cái đĩa này là hàng cao cấp nhập khẩu nguyên chiếc được tìm thấy ở nhà bạn của bạn bố anh ta.

Cái gã chết tiệt này, đến xin lỗi lại còn mang theo cái thứ buồn nôn này. Anh ta bảo con gái xem cái thứ này sao? Tuy tôi rất tò mò vì không biết vì sao con trai lại thích xem những thứ này, nhưng....không đúng, chờ một chút, bây giờ tôi là con trai mà.

Thông thường con trai đều thích xem thứ này còn con gái thì không xem. Vậy thì, nếu tôi xem cái này trước mặt Hàn Thành Nam, thì có phải anh ta sẽ nghĩ tôi là con trai không?

Đôi khi tôi thực sự rất khâm phục sự tức trí đa mưu của mình. Hahaha.

“Bạn Minh, bạn Minh....” Đúng lúc tôi cười ha hả vì sự thông minh của mình thì cái gã không biết điều trước mắt lại làm tôi mất hứng.

“Cái gì?” Tôi nói với giọng không tử tế chút nào.

“Cái này....” Thấy tôi nói vậy, anh ta có chút lúng túng. Anh ta cầm cái đĩa trên tay, xoay đi xoay lại trước mặt tôi dường như muốn hỏi xem rốt cuộc tôi có muốn xem cái đĩa này không.

“Tuy tôi vẫn chưa nguôi giận, nhưng có điều, món quà này tôi cảm tạ vậy”. Tôi tỏ ra rất phong độ.

“Haha, tôi biết là nhất định bạn Minh sẽ thích mà. Vậy thì bạn cứ từ từ mà xem. Tôi có chuyện, tôi đi trước đây”. Anh ta đỏ mặt rồi quay người chạy thẳng.

Tôi cầm lấy cái đĩa, đóng sập cửa, chuẩn bị lên kế hoạch hành động bước hai.

Thực ra dường như cũng chẳng có kế hoạch hay ho gì. Dù sao chỉ cần xem cái này trước mặt Hàn Thành Nam, sau đó làm ra vẻ rất phấn khích là được. Tôi đang say sưa với kế hoạch vẹn toàn của mình thì Hàn Thành Nam về phòng.

“Haha, cậu về rồi à?” Tôi mỉm cười hớn hở.

“Uhm”. Anh nhìn khuôn mặt hớn hở của tôi mà không bộc lộ chút biểu cảm nào, chỉ nói một từ đơn giản như thế. Nói xong, anh quay người lấy quần áo, chuẩn bị đi tắm.

“Chờ một chút, mình muốn dùng máy tính của cậu”. Lúc anh vẫn chưa bước ra cửa ký túc thì tôi vội nói.

“Uhm”. Anh lại đáp lại bằng cái câu chỉ với một âm tiết cụt lủn như thế. Anh chàng này lại bắt đầu như thế rồi.

“Lẽ nào cậu không muốn biết biết mình dùng máy tính của cậu để làm gì sao?” Tôi bực tức nói.

“Không muốn”. Lần này anh đột phá tan một âm tiết nhưng lại nói cái câu khiến tôi phát điên lên. Anh chàng này có phải là người không đầy? Ngay cả chút tò mò tối thiểu nhất cũng không có? Anh ném cho tôi hai chữ ấy, bảo tôi phải đỡ thế nào đây? Đúng là con người vô vị.

“Mình muốn xem cái này”. Tuy anh là người rất vô vị nhưng cũng không phải là không có cách. Ai bảo bây giờ tôi phải bảo vệ thân phận của mình?

“Uhm”. Lại là một âm tiết. Rốt cuộc anh làm sao vậy nhỉ? Chẳng phải chúng ta đã làm lành rồi sao? Sao bây giờ lại còn giận dỗi?

“Vây, cùng xem nhé?” Tôi ngỏ lời mời rất thành khẩn.

“Không cần”. Anh vẫn nói với khuôn mặt không chút biểu cảm.

Anh chàng này cũng thật là biết kiềm chế. Cái gã đến xin lỗi sáng nay, vừa nhắc đến cái đĩa này là phần khích chết đi được, còn anh nhận được lời mời của tôi mà vẫn thờ ơ lạnh lùng.

“Còn giả bộ cái gì nữa? Thực ra cũng rất muốn xem, đúng không? Cậu là con trai mà”. Tôi quyết tâm kéo cái người thờ ơ trước mặt mình đến trước máy tính.

Tôi cố làm ra vẻ phấn khích bật máy tính, mở cái đĩa mà tôi không muốn xem chút nào.

Máy tính vang lên âm thanh khiến da đầu người ta tê liệt. Màn hình máy tính xuất hiện một số cảnh tượng hết sức khó coi.

Đây....chính là thứ có thể khiến mạch máu của bọn con trai căng lên, phấn khích đến cực điểm sao?

Đây.... chính là thứ mà bọn con trai coi là vật báu và không ngừng truyền tụng?

Đây....quả thực không thể tưởng tượng được?

Đây....quả thực khiến người ta buồn nôn?

Rõ ràng là thứ khiến người ta buồn nôn, vì sao khi nhắc tới nó bọn họ lại phấn khích như thế? Nói đến nôn, dạ dày của tôi lúc này thật sự không thoải mái chút nào. Đặc biệt là khi nhìn những cảnh tượng mà ngay lập tức nên bị che lại trên màn hình.

Âm thanh càng lớn hơn, những âm thanh khiến người ta cảm phần không ngừng vang vọng trong tai tôi. Tuy tôi rất muốn tiếp tục tỏ ra vô cùng phấn khích, nhưng....cái thứ này quả thực rất buồn nôn. Những cảnh tượng trên máy tính ngày càng nóng bỏng, bốc lửa, hơn nữa lại có xu hướng khiêu khích với sự nhản nại có hạn của tôi.

Tuy tôi rất muốn nhìn, nhưng....tôi nôn thật rồi.

Tôi chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo....

Cấu tạo của con trai quả nhiên là khác con gái, bọn họ có thể chịu đựng được thứ buồn nôn như thế này.

“Làm gì có thằng con trai nào xem đĩa người lớn mà lại nôn ọe như thế này?” Đúng lúc tôi đang nôn đến xé ruột xé gan thì đột nhiên Hàn Thành Nam đứng cạnh tôi mở miệng nói.

Nôn xong, tôi súc miệng, không trả lời câu hỏi của anh.

Rõ ràng là muốn nhấn mạnh thân phận của mình là nam sinh, nhưng lại thành ra thế này. Chắc chắn là bây giờ anh càng nghi ngờ tôi hơn?

“Vì sao phải cố ép mình như thế?” Đột nhiên, anh hỏi tiếp.

Vì câu nói ấy của anh, tôi quay ngoắt lại.

Rốt cuộc câu nói ấy của anh có ý gì?

“Mình...mình đâu có ép mình?” Tôi cố tỏ ra giả tạo đến mức có thể.

“Rõ ràng là rất miễn cưỡng. Loại đĩa thế này cậu không muốn xem, đúng không? Vì sao phải cố làm ra vẻ là rất muốn xem? Cậu đang muốn giấu giếm chuyện gì sao?” Bình thường anh không hay nói nhiều, đột nhiên bây giờ lại tuôn ra một tràng dài khiến tôi thực sự không biết phải trả lời thế nào.

Anh đã cảm thấy điều gì đó rồi sao? Nếu không sao lại có thể hỏi tôi có phải đang muốn giấu giếm điều gì không? Tim tôi càng đập càng loạn nhịp, không phải vì cái gì khác, chỉ là vì căng thẳng cộng thêm với chột dạ.

“Mình...mình muốn xem loại đĩa ấy mà. Vốn dĩ mình là người rất háo sắc”. Có lẽ vì chột dạ nên giọng nói của tôi có pha lẫn chút gì đó run run không dễ nhận ra.

“Rõ ràng là không phải”. Giọng nói kiên định của anh khiến tôi thấy lời nói dối của mình ngày càng giả tạo.

“Vậy cậu nói xem mình là người thế nào?”

“Mình Hiểu Ưu mà tôi biết, là....dù sao thì Minh Hiểu Ưu mà tôi biết không phải là một nam sinh háo sắc”. Nói xong anh quay người về phòng. Lời nói của anh tuy có chút gì đó mơ hồ khó hiểu, nhưng hai chữ cuối cùng tôi lại nghe rất rõ.

Nam sinh....nam sinh....anh nói tôi là nam sinh. Đột nhiên tôi rơi vào trạng thái phấn khích. Chỉ cần một câu nói đơn giản như thế mà khiến phiền đá đè nặng trong lòng tôi cuối cùng đã được dỡ xuống.

“Hàn Thành Nam! Chúng ta đi ăn cơm đi”. Vì sự tin tưởng của anh, tôi quyết định hào phóng một chút, mời anh chàng đáng yêu này ăn cơm. Nhưng khi tôi bước chân vào phòng thì thấy anh đang dán mắt vào màn hình máy tính.

Ack....quả nhiên! Con trai đều háo sắc....

4. Chương 4: Nhân Vật Mấu Chốt Xuất Hiện

“Tôi là anh chàng đẹp trai, anh chàng đẹp trai...” Tôi vừa vui vẻ hát vừa đi về phía câu lạc bộ quần vợt.

Tính ra thì tôi đến đây cũng được một tháng rồi. Hàn Thành Nam vẫn bình thường. Thực ra tôi cũng rất biết giấu mình đấy chứ. Những người xung quanh hoàn toàn không phát hiện ra chuyện tôi là con gái. Haha, lần sau tôi sẽ đăng ký tham gia giải bóng rổ nào đó, không biết chừng có thể mang được giải nhất về nhà.

Lúc tôi đang đắc trí về tài diễn xuất của mình thì đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một đám người đang vây quanh câu lạc bộ quần vợt. Cảnh tượng ấy có thể dùng hình ảnh đông như trẩy hội và một con kiến cũng không lọt để ví von.

Hôm nay câu lạc bộ quần vợt có hoạt động gì sao? Sao lại nhiều người thế nhỉ? Tôi tò mò chạy lại. Nhưng vì người đứng xem quá đông nên tôi cố chen thế nào cũng không chen vào được. Tuy sức tôi không nhỏ nhưng so với những nam sinh này thì không thể coi là lớn được. Chỉ có điều, vì sao những người vây quanh đều là nam sinh?

Có lẽ vì những người đứng xem đều là nam sinh nên tôi càng tò mò hơn.

Sau khi cơ thể nhỏ bé của tôi lách hết bên phải rồi lại luồn sang bên trái, vượt qua vô số chướng ngại vật (nam sinh) thì tôi nhìn thấy....một mỹ nhân, không sai, chỉ nhìn sau lưng thôi cũng có thể thấy nữ sinh trước mắt tuyệt đối là một mỹ nhân. Mái tóc đen dài óng mượt thướt tha sau lưng, bộ quần áo bó sát phô cơ thể yếu điệu, duyên dáng, đôi chân dài hơn dưới sự tô điểm của chiếc váy quần vợt.

Ồ? Vì sao hình bóng trước mặt khiến tôi có cảm giác như đã từng gặp nhỉ? Gặp ở đâu rồi nhỉ? Tôi bắt đầu lục tìm trong ký ức.

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi lâu, tôi quyết định từ bỏ. Không phải là trí nhớ của tôi không tốt mà quả thực chỉ nhìn sau lưng thì làm sao có thể biết được cô gái trước mắt là ai cơ chứ? Cứ nhìn mặt cô ta rồi tính vậy.

Đúng lúc tôi rất muốn biết khuôn mặt thật của mỹ nhân đứng quay lưng về phía mình thì đột nhiên có một anh chàng bước ra từ đám đông chật chội, đi về phía cô gái xinh đẹp ấy.

“Cô em đi một mình sao?” Anh ta đến cạnh cô ta, đặt một tay lên vai cô rồi phát ra âm thanh sắc mùi lưu manh.

Giữa ban ngày ban mặt thế này mà lại bắt chuyện với con gái như thế, con trai bây giờ thật là....

“Đừng có chạm vào tôi”. Cô gái ấy vẫn giữ trạng thái quay lưng về phía tôi, không thêm ngoảnh đầu lại, chỉ vung tay đánh vào bàn tay đặt lên vai mình.

Cô gái này cũng thật ghê gớm, gặp chuyện như vậy mà không thêm ngoảnh đầu lại. Trong số những cô gái mà tôi quen, có ai ghê gớm như vậy không nhỉ? Tôi lục tìm trong ký ức, đột nhiên....tôi nghĩ đến một người.

Cô gái trước mắt...chắc không phải là người tôi nghĩ tới? Nếu cô ấy đúng là người mà tôi nghĩ tới thì quả thực....Hậu quả chắc chắn sẽ không tưởng tượng được. Tôi thầm cầu nguyện trong lòng, cầu mong đừng là người đó, đừng là người đó, đừng, đừng...

“Ấy, làm bạn đi mà”. Lúc tôi đang thầm cầu nguyện thì anh chàng kia vẫn không từ bỏ ý định bắt chuyện với mỹ nhân.

Nếu cô gái trước mắt là người mà tôi nghĩ đến thì chắc chắn anh chàng kia sẽ không có kết cục tốt đẹp, không biết chừng sẽ chết rất khó coi.

Tôi đang suy ngẫm xem nếu anh chàng này gặp người mà tôi nghĩ tới thì sẽ bị đánh ra nông nổi nào thì đột nhiên anh ta ngã lăn ra đất.

Một người bình thường sao có thể đột ngột ngã lăn ra đất được? Chắc chắn có uẩn khúc gì đó. Khi tôi quan sát kỹ càng thì phát hiện mỹ nhân đứng quay lưng về phía mình vẫn chưa rút một cánh tay lại.

Nhìn cảnh tượng này, tôi nghĩ....mình có thể tưởng tượng chuyện gì đã xảy ra.

Vừa nãy, chắc là cô gái đứng quay lưng về phía tôi huých tay, đập vào cằm của anh chàng đứng sau định chạm vào người mình, có lẽ vì không hề phòng bị hoặc vì cô gái dùng sức quá mạnh nên anh chàng này đã ngã lăn ra đất.

Nói rồi mà, cô gái này thật ghê gớm. Tuy nhiên sự ghê gớm của cô ấy càng khiến tôi chắc chắn một điều đây chính là người mà tôi đã nghĩ tới.

Nếu là cô ấy....Tôi thấy mình mau chóng trốn đi thì tốt hơn.

Nhưng....đây là cửa của câu lạc bộ quần vợt. Tôi muốn vào tập thì bắt buộc phải đi qua mặt cô ấy.

Haizzz....mặc kệ, cứ trốn đi đã rồi tính sau.

Đúng lúc tôi quay người thì đột nhiên một giọng nói ẩn chứa vẻ ngạc nhiên vui mừng....vang lên bên tai.

“Ưu?” Giọng nói mới quen thuộc làm sao? Cộng thêm cách xưng hô quen thuộc như thế, không cần đoán nữa, chính là cô ấy.

Dường như cô ấy đã nhìn thấy tôi, vì sao cô ấy lại ngoảnh đầu đúng lúc này cơ chứ, vì sao lại phát hiện tôi một cách trùng hợp như vậy? Rõ ràng là ở đây có bao nhiêu người. Tôi thầm kêu gào thảm thiết.

Quay đầu, hay là không quay đầu đây?

Tôi thầm do dự trong lòng, ba giây sau, tôi quyết định vờ như không nghe thấy. Cái gì mà ưu với chẳng ưu, tôi còn lương cơ. Tôi không để ý đến âm thanh đang gọi mình mà tiếp tục tiến lên phía trước.

Tôi chen, chen, và chen, khó khăn lắm mới chen ra khỏi đám đông thì đột nhiên phát hiện....cô ấy đứng ở vị trí cách tôi không xa.

Cái này....rõ ràng là cô ấy đang bị đám nam sinh bao vây, vì sao lại xuất hiện bên ngoài đám đông?

Ack....Suýt nữa thì quên, cô ấy là tay quần vợt siêu hạng, có thể nhẹ nhàng giẫm lên vai người khác “bay” qua.

“Ưu! Sao em lại trốn chị?” Dường như cô ấy vô cùng vô cùng tức giận trước hành vi nghe thấy tiếng gọi mà vờ như không nghe thấy của tôi.

“Ôi, chị Mỹ Hoa. Con gió nào đã đưa chị tới đây vậy?” Tôi chợt dạ nói.

Bởi vì chợt dạ căng thẳng nên lúc ấy tôi toát mồ hôi hột.

Sau khi nghe lời hỏi han giả tạo của tôi, đột nhiên người đứng trước mặt chuyển từ phần nộ sang phần khích. Ack...từ khi quen cô ấy tới nay, lần nào cái điệu bộ thái quá ấy cũng khiến tôi không thể chấp nhận được.

“Dĩ nhiên là vì chị rất nhớ em rồi”. Hai giây sau khi dánh về phần khích được định dạng, cô ấy di chuyển đến trước mặt tôi trong lúc tôi không hề đề phòng và ôm chặt lấy tôi.

....Khi tôi có phản ứng thì cô ấy đã ôm chặt lấy tôi rồi. Liếc nhìn qua bờ vai của cô ấy, tôi thấy phía sau là Hàn Thành Nam đang đi tới câu lạc bộ. Anh đang nhìn người bị ôm chặt như tôi với nét mặt như đang suy ngẫm điều gì đó, không đúng, ngoài sự suy ngẫm ấy dường như có tâm trạng gì đó lẫn bên trong.

Không hiểu vì sao, khi nhìn thấy nét mặt ấy của anh, đột nhiên tôi có cảm giác rất căng thẳng, dường như là lo sợ anh sẽ hiểu lầm. Nhưng rõ ràng tôi và chị Mỹ Hoa đều là nữ sinh mà. Tuy thân phận hiện tại của tôi là nam sinh, nhưng Hàn Thành Nam cũng là nam sinh mà, sao anh lại hiểu lầm được?

Tuy trong đầu thì nghĩ như vậy nhưng trong lòng vẫn cảm thấy căng thẳng không biết vì sao, căng thẳng đến nỗi tôi muốn vùng vẫy khỏi vòng tay của chị Mỹ Hoa.

“Chị....Mỹ Hoa, em....em không thở được nữa rồi”. Tôi cố gắng dùng sức vùng vẫy khỏi vòng tay của chị Mỹ Hoa, nhưng phát hiện tất cả mọi nỗ lực đều vô ích.

N phút sau khi tôi cố gắng vùng vẫy, cuối cùng cô ấy cũng bỏ tôi ra.

Tôi há mồm hít thở không khí, muốn lấy lại phần không khí bị mất đi lúc nãy. Trong lúc tôi đang hít thở thì ánh mắt của tôi liếc nhìn Hàn Thành Nam đứng cách đó không xa.

Trong nháy mắt, anh biến mất khỏi ánh nhìn của tôi. Lẽ nào anh cũng luyện cách bay người trong quần vợt?

“Ưu? Sao chị thấy hình như em không thấy ngạc nhiên và vui mừng khi gặp chị?” Giọng nói lạnh lạnh của chị Mỹ Hoa kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ.

Ngạc nhiên và vui mừng? Nhìn thấy chị Mỹ Hoa, ngạc nhiên thì có một chút, vui mừng thì còn phải xem xét. Chỉ có điều, những lời như thế này chỉ có thể nghĩ trong đầu, nếu nói ra thì không biết chừng sẽ bị chị Mỹ Hoa giày vò cho đến chết.

“Ngạc nhiên vui mừng? Sao lại không ngạc nhiên vui mừng được cơ chứ? Em vui đến nỗi không biết nên nói gì”. Tôi gượng cười.

“Haha, chị biết mà” Sau khi nghe tôi nói những lời ấy, chị Mỹ Hoa vô cùng hài lòng, vỗ vai tôi và nói.

Chị biết? Chị chắc không?

“Chỉ có điều, em nghe xong tin này chắc chắn là sẽ ngạc nhiên và vui mừng hơn nữa”.

Thông tin khiến tôi ngạc nhiên và vui mừng hơn nữa? Đột nhiên tôi có linh cảm không tốt đẹp. Linh cảm này khiến tôi dựng tóc gáy, khiến tôi toát mồ hôi hột.

“Thông...thông tin gì ạ?” Tôi căng thẳng nhìn chị ta và hỏi.

“Haha, sau khi nghe nói em tới đây, chị cũng chuyển đến trường này. Haha, không phải là rất vui sao?” Chị Mỹ Hoa phấn khích nói: “Tuy ở đây tạm thời chưa có đội quần vợt nữ, chỉ có điều, chút khó khăn nhỏ này không làm khó chị được”.

“Đúng vậy, đúng vậy, em rất ngạc nhiên và vui mừng”. Giọng nói của tôi ẩn chứa chút gì đó lúng túng.

“Chị biết mà, haha, thử nghĩ mà xem, chúng ta lại có thể sống lại những ngày tràn đầy nhiệt huyết trên sân quần vợt. Chị và Ưu lại có thể tiếp tục thời kỳ đánh đôi huy hoàng của chúng ta rồi”. Chị ta vừa nói, vừa để lộ vẻ mặt vô cùng hứng khởi.

Có thể sống lại không? Nghĩ lại những năm tháng trước đây, tôi và chị Mỹ Hoa được mệnh danh là cặp đôi hoàng kim của quần vợt nữ.

Tôi được các tạp chí thể thao lớn mệnh danh là “tuyển thủ quần vợt có tiềm lực nhất”. Những năm tháng ấy mới tươi đẹp làm sao. Nhưng, bây giờ...vì thân phận của tôi, tôi chỉ có thể...

“Cái đó, chị...em nghĩ....” Tôi ấp úng nói.

Thực ra đó mới là lý do tôi sợ chị ấy đến. Bây giờ tôi là nam sinh. Còn chị ấy đến chắc chắn là vì muốn chơi quần vợt cùng tôi. Vì thế, tuy tôi và chị Mỹ Hoa là một cặp rất ăn ý nhưng hoàn cảnh của tôi bây giờ không thể cùng cặp với chị ấy được.

Hơn nữa, điều quá quắt nhất là bây giờ tôi không biết phải giải thích với người khác về cảnh ngộ ly kỳ của mình như thế nào.

“Sao vậy? Ưu, thái độ của em là thế nào vậy?” Chị Mỹ Hoa nhìn tôi với vẻ mặt đầy lo lắng.

“Em nghĩ, em....” Quả thực tôi không biết giải thích với chị ấy là tôi không thể chơi quần vợt cùng chị như thế nào. Quả thực tôi không thể nói lý do là vì thân phận hiện tại của mình là nam sinh nên mới không thể chơi quần vợt cùng chị...

“Rốt cuộc làm sao?” Dáng vẻ lấp ba lấp bắp như gà mắc tóc của tôi khiến chị ấy càng căng thẳng hơn.

“Em, không thể chơi quần vợt cùng chị”. Tôi nắm chặt tay rồi nói câu ấy.

Vẻ căng thẳng trên khuôn mặt của chị đột nhiên biến thành vẻ kinh ngạc, ngoài sự kinh ngạc ấy là chút gì đó không thể tưởng tượng được.

“Vì sao? Vì sao? Vì sao? Lẽ nào em có bạn chơi mới rồi? Bạn chơi của em có chơi hay bằng chị không? Xinh bằng chị không? Tài giỏi bằng chị không? Có....” Chị ấy kích động nói, vừa nói vừa lắc người tôi.

“Cái đó, không, không phải”. Tôi biết nói từ đâu đây.

Lúc này tôi căng thẳng chết đi được, mồ hôi chảy không ngừng trong lòng bàn tay.

“Không phải, thế là gì? Mau nói cho chị biết đi. Khó khăn lắm chị mới đến đây được, em lại, lại....” Chị nói rồi bắt đầu nghẹn ngào.

Bây giờ là thế nào đây? Tuy tôi đã quen với sự biến đổi tâm trạng của chị Mỹ Hoa, nhưng cái dáng vẻ vô cùng ảm ức như sắp khóc của chị tôi mới nhìn thấy lần đầu.

Nghĩ đến dáng vẻ ghê gớm của chị thường ngày, dường như không phải là một người biết khóc. Nhìn chị Mỹ Hoa lúc này, tôi hạ quyết tâm, tuy không biết phải nói thế nào nhưng vẫn phải nhanh chóng nói rõ cho chị ấy biết.

“Em....” Tôi vừa cân nhắc xem phải mở miệng thế nào vừa nhìn xung quanh.

Không biết từ lúc nào mà quanh tôi và chị Mỹ Hoa lại có nhiều người như vậy? Học sinh bây giờ đúng là rất thích xía vào chuyện của người khác. Chỉ có điều....vì sao xung quanh toàn là nam sinh? Ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt căm thù vậy nhỉ? Đột nhiên tôi hiểu ra rằng đây chính là sức mạnh của người đẹp.

“Em....em thấy chúng ta nên tìm chỗ khác nói chuyện”. Tôi kéo chị Mỹ Hoa ra khỏi đám đông với tốc độ nhanh như chớp.

Sau một hồi hết rề rồi lại ngoặt, cuối cùng tôi đã cắt đuôi được đám đông phía sau.

Đến một góc vắng vẻ ở trường học, tôi thở hổn hển dừng chân. Ngoảnh đầu lại nhìn chị Mỹ Hoa bị tôi lôi đi xềnh xệch cũng đang thở hổn hển. Tôi hít một hơi thật sâu, chuẩn bị nói câu chuyện của mình.

“Chị Mỹ Hoa, tuy câu chuyện mà chị sắp nghe dưới đây có thể rất hoang đường, nhưng quả thực nó đã xảy ra với em. Em, vì bố em và hiệu trưởng đã ký kết với nhau, đưa em vào trường với thân phận là nam sinh”. Tôi nói câu chuyện khiến người ta rất khó có thể chấp nhận này với vẻ mặt hết sức nặng nề.

Tôi cứ tưởng rằng chị Mỹ Hoa trước mặt mình sẽ ngạc nhiên thốt lên “sao có thể như thế được”, hoặc là vừa lắc đầu giống như trống lắc, vừa nói mình không tin, hoặc là vừa lắc người tôi vừa hỏi “sao em có thể chấp nhận như thế” gì gì đó. Nhưng....sau khi nghe tôi nói, chị lại cười. Khuôn mặt toát lên vẻ thờ phào nhẹ nhõm.

“Trời ơi, chị cứ tưởng là chuyện gì ghê gớm lắm. Thì ra là thế, hại chị lo em tìm bạn chơi khác”. Chị ấy vừa vỗ ngực, dường như là để giảm căng thẳng vừa cười nói.

Chuyện gì ghê gớm lắm? Tư duy của chị Mỹ Hoa đúng là người bình thường không thể lý giải được. Lẽ nào đây chính là tư duy kiểu nhảy cóc trong truyền thuyết?

“Không sao, chị sẽ giúp em giữ kín bí mật này. Chúng ta tiếp tục chơi quần vợt nhé. Hãy nghĩ đến sân quần vợt vô ưu vô lo của chúng ta trước đây. Chỉ nghĩ thôi đã khiến máu sôi lên rồi”. Không đợi tôi mở miệng nói, chị Mỹ Hoa đã nói với khuôn mặt khao khát rạng ngời.

Nghe lời nói của chị Mỹ Hoa, tôi càng chắc chắn tư duy của chị tuyệt đối là tư duy nhảy. Chị hoàn toàn không hiểu những gì tôi nói.

“Cái đó, chị Mỹ Hoa, có phải là chị không hiểu ý của em không?” Tôi bức xúc nói.

“Hiểu chứ, hiểu chứ, sao chị lại không hiểu? Ý của em là bây giờ em là nam sinh”. Chị ấy hí hửng nói.

“Đúng vậy, nếu bây giờ em là nam sinh thì không thể tham gia câu lạc bộ quần vợt nữ. Em nói như vậy chị hiểu rồi chứ?” Tôi cảm thấy khó xử, không biết phải làm thế nào.

Nghe tôi nói vậy, vẻ phấn khích trên khuôn mặt chị Mỹ Hoa tan biến trong nháy mắt, thay vào đó là vẻ mặt hình sự.

“A....” Đột nhiên, chị ta hét lên một tiếng rồi bỏ chạy như một kẻ điên loạn.

Tôi đứng im, quả thực đã bị tiếng hét thất thanh ấy làm cho thót tim. Tôi vừa vỗ ngực để vuốt ve tâm hồn nhỏ bé yếu ớt của mình vừa suy ngẫm về hành vi của chị Mỹ Hoa.

Rốt cuộc chị ấy hét lên một tiếng rồi bỏ chạy có nghĩa là gì nhỉ? Có phải là từ bỏ ý định chơi quần vợt cùng tôi không? Nếu đúng như vậy thì dĩ nhiên là tốt quá rồi. Nhưng nếu chị ấy quyết không từ bỏ thì sao? Ack...trong đầu tôi xuất hiện hàng loạt những hình ảnh rồi tung hết cả lên, ví dụ chị ấy cũng đóng giả là nam sinh.

Tôi ra công ra sức lắc đầu, cố ném những ý nghĩ ấy đi, quả thực không thể nghĩ tiếp được nữa.

Nhìn đồng hồ....

Ack....thời gian luyện tập buổi sáng sắp kết thúc, thôi về luôn ký túc cho rồi.

(2)

Về đến ký túc thì thấy Hàn Thành Nam đã ngồi lù lù trong phòng.

Lạ thật, nhìn đồng hồ, bây giờ là bây giờ đúng. Lúc này buổi tập mới vừa kết thúc, sân tập và ký túc cách nhau một đoạn khá dài. Anh có đi tên lửa thì cũng không thể về nhanh như thế được.

Khi mà tôi vẫn chưa nghiên cứu được chuyện vì sao anh lại ở ký túc thì tôi lại phát hiện một chuyện càng kỳ lạ hơn. Đó chính là....Hàn Thành Nam đọc sách? Cái anh chàng này đọc sách thì cũng không phải là chuyện lạ, nhưng vì sao cuốn sách trên tay anh lại ngược thế kia?

“Cái đó....” Đúng lúc tôi chuẩn bị hỏi Hàn Thành Nam đang say sưa đọc sách thì đột nhiên anh ngừng đầu nhìn tôi khiến tôi chỉ nói đúng hai từ rồi không nói tiếp nữa.

“Cậu về rồi. Về lâu chưa? Vì quyển sách này hay quá nên tôi không biết cậu đã về”. Dường như anh đang nói với tôi, nhưng dường như lại tự nói với mình.

Cái anh chàng này quả là kỳ lạ. Khi tôi nhìn thẳng vào mắt anh thì đột nhiên anh lại né tránh.

“VẬY Ạ”. Tôi vừa nói vừa tiếp tục quan sát vẻ mặt không bình thường của Hàn Thành Nam.

“Uhm”. Dường như anh không dám nhìn tôi, tiếp tục cầm đầu vào cuốn sách, nói đúng hơn là cuốn sách đã bị cầm ngược.

“Cái đó, cô gái hôm nay là ai?” Lúc tôi vẫn đang quan sát anh thì đột nhiên anh hỏi, không thèm ngừng đầu lên nhìn tôi.

“Một chị cùng học ở trường trước đây, sao?”

Đột nhiên, dường như tôi đã hiểu vì sao anh lại không bình thường như vậy. Lẽ nào....anh chàng này....thích chị Mỹ Hoa?

Đột nhiên trong lòng tôi có một cảm giác rất kỳ lạ. Nhưng tôi không có cách nào để lý giải cảm giác này, dường như có chút gì đó bùi ngùi, nhưng nhiều hơn là đắng chát. Dường như cảm giác này lần đầu tiên xuất hiện với tôi, nhưng dường như đã xuất hiện từ rất lâu rồi. Cảm giác này giống như cảm giác hồi nhỏ con búp bê mà mình rất thích bị bạn khác cướp mất, dù sao thì có chút gì đó hụt hẫng, có chút gì đó rất buồn.

Đột nhiên, một từ lóe lên trong đầu tôi. Thích? Trời ơi, lại là thích? Tôi ra công ra sức lắc đầu thật mạnh để đầu óc tỉnh táo.

Tôi thích Hàn Thành Nam? Đúng là chuyện cười. Vì chuyện thân phận mà bây giờ tôi đang lo chết đi được, làm gì có thời gian nhàn rỗi để thích ai cơ chứ. Hơn nữa, bây giờ tôi là nam sinh. Nam sinh và nam sinh sao có thể gì gì được? Đùng, chắc chắn là dạo này mình không được nghỉ ngơi đầy đủ nên mới có những ý nghĩ linh tinh lộn xộn như thế.

“Vì sao lại hỏi chuyện của chị cùng trường của mình? Lẽ nào cậu....hí hí....” Tôi phát hiện khả năng diễn xuất của mình càng ngày càng đỉnh. Tuy vừa nãy trong đầu vẫn còn nghĩ lung tung vớ vẩn nhưng miệng thì lại nói ra được những lời như thế. Hơn nữa lại còn cười khi khi mà không để lộ chút dấu vết nào trên khuôn mặt (Tôi tự thấy như vậy).

“Đừng có mà nói linh tinh”. Nghe tôi nói vậy, anh đỏ mặt rồi lớn tiếng nói.

Lại còn bảo tôi nói linh tinh. Rõ ràng là mặt thì đỏ như gì thế kia mà lại còn dối lòng mình.

“Mình nói linh tinh sao? Mình nói cho cậu biết, mình có căn cứ, được chưa?” Tôi đắc trí nói.

“Căn cứ gì?” Anh kích động nói.

“Cậu muốn biết?” Tôi cố tình chòng ghẹo anh.

“Nói mau”. Lúc này, tôi không biết rốt cuộc là anh chàng này tức giận hay e thẹn. Rõ ràng là mặt anh đỏ ửng nhưng giọng nói rất dữ tợn.

“Làm gì mà hung dữ thế, rõ ràng là sách cầm ngược, lại còn nói là hay”. Tôi bĩu môi, cố tình nói lái giọng.

Trong khoảnh khắc nghe thấy những lời nói ấy của tôi, khuôn mặt của Hàn Thành Nam chuyển từ màu đỏ sang màu xanh, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi. Cuốn sách mà anh cầm trên tay cũng vì lời nói của tôi mà biến thành hai nửa.

“Nhìn đi, nhìn đi, cậu thừa nhận rồi chứ. Nếu cậu thực sự có hứng thú với chị Mỹ Hoa thì không phải là mình không thể giới thiệu chị ấy cho cậu làm quen. Nói đi, cậu muốn số điện thoại hay là hồ sơ của chị ấy?” Tôi cố tình trêu chọc anh bằng những lời nói không thật lòng. Tuy trong lòng cảm thấy có chút gì đó là lạ nhưng mặt thì vẫn cố tình để lộ vẻ đắc trí như đang xem kịch hay.

Khuôn mặt đẹp trai của anh càng lúc càng xanh tím, ánh mắt cũng dữ dần hơn. Tôi có thể cảm nhận được rằng từng tia lửa bắn ra từ đôi mắt ấy đang thiêu cháy mình. Nếu ánh mắt có thể giết người thì tôi nghĩ chắc chắn mình sẽ bị giết chết dưới ánh mắt của anh một trăm lần.

“Cậu....” Ngập ngừng một hồi lâu, anh rít lên một tiếng qua kẽ răng của mình.

“Mình làm sao? Có phải là tôi rất tốt không?” Tôi mỉm cười nói.

Đằng sau nụ cười ấy là sự chua chát. Rõ ràng là anh chàng trước mắt không hiểu sự chua chát của tôi, vì thế mới nhìn tôi bằng ánh mắt căm phẫn như thế.

“Tôi ghét nhất là những người như cậu”. Trong lúc tôi không hề phòng bị thì anh gầm lên khiến tôi giật bắn cả người.

Lúc tôi vẫn còn đang run bắn lên thì anh lao thẳng ra cửa.

Có phải tôi hơi quá đáng không, vì thế anh mới tức giận như thế? Anh ghét nhất là người như tôi? Vì lời anh nói, trong lòng tôi cảm thấy bồn chồn, nhiều hơn là bất an.

Có phải tôi rất có tài trong việc chọc giận anh chàng kia không? Nếu không, vì sao lúc nào tôi cũng khiến anh ấy tức giận?

“A....Tôi bị điên mất rồi”. Lúc mà tôi vẫn đang phiền muộn vì đã khiến anh chàng nhỏ mọn Hàn Thành Nam tức giận thì đột nhiên nghe thấy tiếng gào thét bên ngoài.

Nghe âm thanh này....có lẽ là....

Tôi nhanh chóng chạy ra mở cửa....

Không sai, tôi đoán không sai, âm thanh này là do Hàn Thành Nam phát ra.

Chỉ có điều....tiếng gào thét lúc này của anh có ý gì?

“Hàn.....”

“Cái đó....tôi rút lại, lời vừa nói”. Đúng lúc tôi chuẩn bị mở miệng hỏi rốt cuộc anh bị làm sao thì anh ngắt lời tôi và nói ra một câu khiến tôi phải ngạc nhiên.

Sau khi nói xong một câu không có đầu cũng chẳng có đuôi ấy, anh nhanh chóng biến mất khỏi ánh nhìn của tôi.

Oa! Anh chàng này quả là biến hóa khôn lường. Sau một hồi ngạc nhiên, tôi suy ngẫm về câu mà anh nói trước khi biến mất.

Anh rút lại lời vừa nói?

Thì ra anh chàng này không tức giận, chỉ vì e thẹn nên mới nói ra những lời như thế. Tuy anh hại tôi lo lự một phen nhưng anh vẫn thật đáng yêu.

Vì sự đáng yêu của anh chàng này mà khóe miệng tôi không giấu được nụ cười.

“Cái đó, tôi quên mang sách”. Đúng lúc tôi vẫn đang mỉm cười ngờ nghệch với hình bóng đã biến mất thì không biết anh lại chui ra từ đâu ra, hai má đỏ ửng.

Chao ôi, sao anh chàng này có thể đáng yêu đến thế cơ chứ? Nhịp tim của tôi không ngừng tăng tốc, dường như chỉ cần một giây là có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

Minh Hiểu Ưu! Minh Hiểu Ưu! Mày phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh một chút có được không. Tôi cố gắng để mình giữ bình tĩnh. Tình thế cấp bách, thân phận là quan trọng hơn cả, không được nghĩ lung tung vớ vẩn, mau lên lớp thôi.

(3)

Cái cuộc đời này là thế nào đây? Rõ ràng là buổi sáng phải luyện tập. Tuy sáng nay tôi không đi nhưng trừ ngày hôm nay, bình thường tôi vẫn đi. Tập xong lại còn phải đi học cả ngày. Mặc dù phần lớn thời gian

trong một ngày đi học của tôi là ngủ, nhưng không ít thì nhiều vẫn cảm thấy mệt mỏi. Tuy nhiên, sau một ngày giầy vò khổ sở, tan học rồi vẫn phải luyện tập.

Tôi lê cơ thể mệt mỏi đến sân quần vợt. Anh chàng Hàn Thành Nam đã luyện tập rồi. Rốt cuộc anh là người hay gì vậy, dường như không bao giờ biết mệt, có phải chỉ uống Red Bull với viên bổ sung canxi không?

“Mọi người chú ý....mời mọi người nhìn bên này”. Lúc tôi đang phân tích thể chất của Hàn Thành Nam thì đột nhiên một âm thanh vang lên ở cửa sân quần vợt.

Dường như âm thanh đó đã thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người trong sân quần vợt, tôi cũng quay người lại vì âm thanh ấy. Tôi quay người lại không phải vì câu nói của người ấy mà là giọng nói của người ấy.

Khi ngoảnh đầu lại, tôi nhìn thấy một người khiến tôi giật nảy mình.

“Chị Mỹ....Mỹ Hoa?” Tôi nhìn cô gái xinh đẹp tóc dài với chiếc áo thể thao màu đen bó sát người và chiếc váy thể thao ngắn màu trắng đang đứng ở cửa, người ấy không phải là chị Mỹ Hoa mà tôi quen sao?

Chị ấy xuất hiện ở chỗ này vào lúc này là có ý gì? Đột nhiên tôi có linh cảm chẳng lành.

“Xin hỏi cô đến câu lạc bộ quần vợt có chuyện gì? Bây giờ là giờ tập luyện, nếu có chuyện gì thì xin đợi đến khi nào buổi tập kết thúc”.

Hội trưởng Hưu Tư của chúng tôi đúng là một người không hề run sợ khi đứng trước mặt người đẹp, có thể nói những lời bình tĩnh vững vàng như thế. Nếu là người khác thì có lẽ sẽ không bật được nên lời. Đây là câu lạc bộ quần vợt nam, vì thế tất cả mọi người trong sân tập là nam sinh. Những nam sinh này đang dán mắt vào đôi chân thon dài của chị Mỹ Hoa.

“Tôi đến đây là vì....” Giọng nói của chị Mỹ Hoa vang lên.

Chị Mỹ Hoa cố tình kéo dài giọng nói khiến tôi cảm thấy bất an. 99% chị ấy đến đây là vì tôi, nhưng chị ấy muốn làm gì tôi?

Vạch trần thân phận của tôi trước mặt mọi người?

Chắc không đâu. Nói thế nào thì chị Mỹ Hoa cũng là bạn tốt của tôi, chắc không làm cho tôi mất mặt mới đúng.

Nếu không liên quan đến thân phận của tôi thì quả thực tôi không nghĩ ra được rốt cuộc là....

“Người này!” Lúc mà tôi vẫn đang suy ngẫm về mục đích của chị Mỹ Hoa thì đột nhiên hai chân của tôi bay lên, đồng thời một tiếng “người này” của chị Mỹ Hoa vang lên bên tai tôi.

Bay? Người bình thường sao có thể bay lên được?

Sau 20 giây mơ hồ, tôi phát hiện, không phải tôi đang bay mà là bị chị Mỹ Hoa nhấc bổng lên. Tôi bị chị Mỹ Hoa túm lưng nhấc bổng lên, thay vì nói nhấc, chỉ bằng nói khiêng. Tôi bị chị ấy túm lưng khiêng lên vai.

Vì bị chị Mỹ Hoa túm lưng khiêng lên nên tôi hoàn toàn không nhìn rõ nét mặt của những nam sinh đang dán mắt vào chị. Chỉ có điều, tôi có thể tưởng tượng được họ sẽ ngỡ ngàng như thế nào với cảnh tượng trước mắt.

“Xin hỏi bạn Minh làm sao?” Tuy không nhìn thấy nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy giọng nói. Người đang nói lúc này có lẽ là hội trưởng Hưu Tư.

“Không làm sao”. Giọng nói của chị Mỹ Hoa rất nhẹ nhàng.

Bây giờ tôi hoàn toàn rơi vào trạng thái bất an, tâm trạng rối bời khiến tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Chị Mỹ Hoa....” Tôi khẽ gọi chị ta, nhưng dường như chị ta hoàn toàn không để ý đến lời nói của tôi. Tôi muốn vùng vẫy, nhưng một giây sau khi tôi cố gắng vùng vẫy đổi lại bằng việc chị Mỹ Hoa đã vỗ một cái thật mạnh vào cái mông đáng thương của tôi.

Rõ ràng là chị Mỹ Hoa muốn dùng nó để cảnh cáo tôi không được vùng vẫy. Tuy Minh Hiểu Ưu tôi không phải là người dễ dàng khuất phục như thế nhưng tình hình hiện tại tương đối đặc biệt. Chị Mỹ Hoa rất

xinh đẹp, không sai, nhưng xinh đẹp không đồng nghĩa với dịu dàng, càng không đồng nghĩa với thùy mị. Chị Mỹ Hoa xinh đẹp của chúng tôi là một người bạo lực nổi tiếng. Điều này có thể nhận ra khi chị ấy đã đánh ngã cậu nam sinh bắt chuyện với mình lúc mới đặt chân đến ngôi trường này.

“Vậy thì cô tìm cậu ấy là?” Hội trưởng Hưu Tư hỏi tiếp.

“Tôi muốn cậu ta tạm thời gia nhập vào câu lạc bộ quần vợt nữ mà tôi sắp thành lập”. Sau khi nghe xong câu hỏi của hội trưởng Hưu Tư, chị Mỹ Hoa đột nhiên nói một câu có thể đẩy lên làn sóng mạnh mẽ, khiến mọi người trong sân xôn xao cả lên với giọng điệu hết sức bình tĩnh.

Vì câu nói ấy của chị Mỹ Hoa mà trong nháy mắt, tất cả mọi người trong sân tập bàn tán xôn xao.

Nếu tôi là người ngoài cuộc thì tôi cũng bàn luận về chuyện này. Thực sự bây giờ tôi rất muốn tìm cái lỗi nào đó để chui xuống.

Tuy tôi cảm thấy bất an, tuy biết chị Mỹ Hoa đến đây để làm chuyện gì đó có liên quan đến mình, nhưng quả thực tôi không thể ngờ rằng chị Mỹ Hoa lại....muốn tôi gia nhập vào câu lạc bộ quần vợt nữ? Chị ta muốn thân phận của tôi bị bại lộ sao?

Nếu không muốn thân phận của tôi bị bại lộ, nam sinh tham gia vào câu lạc bộ quần vợt nữ, nói thế nào thì cũng có chút gì đó....kỳ quái.

“Tôi thấy người phụ nữ này điên thật rồi”.

Đột nhiên, một giọng nói tức giận vang vọng trong sân quần vợt.

Giọng nói tức giận này ngày nào tôi cũng nghe thấy. Người này không phải ai khác, chính là người bạn cùng phòng yêu quý của tôi, Hàn Thành Nam.

Ack, chẳng phải Hàn Thành Nam có ý đồ gì với chị Mỹ Hoa sao? Sao bây giờ anh lại nói những lời như vậy? Lẽ nào là do mình nghĩ quá nhiều? Nhưng về mặt của anh lúc sáng rõ ràng là rất kỳ lạ. Trời ơi! bây giờ mà mình vẫn còn thời gian để nghĩ đến mấy cái thứ này.

Tình thế cấp bách, cần phải tìm hiểu mục đích của chị Mỹ Hoa.

“Chị Mỹ Hoa, có thể....”

Vốn dĩ tôi muốn yêu cầu chị Mỹ Hoa thả mình xuống.

“Tốt nhất là em nên ngoan ngoãn, nếu không chị sẽ nói bí mật của em”. Giọng nói của chị Mỹ Hoa rất khê nhưng đủ để tôi nghe rất rõ.

Vì lời nói của chị Mỹ Hoa nên tôi không dám thử mạnh.

“Cái đồ chết tiệt kia, dám nói ta đây bị điên hả. Tôi thấy cậu chán sống rồi”. Lúc tôi đang tự trách mình vì đã nói cho chị Mỹ Hoa biết chuyện về thân phận của mình thì đột nhiên chị ta lại nói những lời cay nghiệt như thế.

Nổi tức giận của chị Mỹ Hoa đang bùng cháy, người bị nhắc bỗng lên vai là tôi có thể cảm nhận được điều đó.

“Đây không phải là chỗ mà con gái các người nên đến, thả Minh Hiểu Ưu xuống, mau cút ra ngoài”. Hàn Thành Nam nói với giọng điệu không thân thiện chút nào.

Đây không phải là chỗ con gái nên đến? Giọng nói của Hàn Thành Nam đầy vẻ kỳ thị đối với con gái, đúng là người của chủ nghĩa nam quyền. Chị Mỹ Hoa thì lại theo chủ nghĩa nữ quyền.

Chủ nghĩa nam quyền gặp chủ nghĩa nữ quyền? Lần này có kịch hay để xem rồi. Ack....vì sao chú ý của mình lại cứ bị phân tán như vậy nhỉ?

“Được thôi, không phải là không thể thả Ưu xuống. Tôi không muốn tốn nước bọt với mấy người ở đây. Bây giờ tôi đến đấu một trận, một quả phân thắng bại. Nếu cậu thắng thì Ưu sẽ ở lại. Nếu cậu thua thì dù Ưu là con trai hay con gái, sau này sẽ là người của câu lạc bộ nữ”. Chị Mỹ Hoa tuyên bố rất đồng dục.

Một trong cuộc như tôi hoàn toàn không có quyền phát ngôn. Đột nhiên tôi thấy mình thật đáng thương.

“Đây là cô nói đấy nhé. Nể tình cô là nữ sinh, quả này tôi để cô phát bóng”. Sau khoảnh khắc mà giọng nói của Hàn Thành Nam vang lên, cuối cùng đôi chân của tôi đã được trở về với đất mẹ yêu thương.

Trong khi tôi hoàn toàn không thể mở miệng thì hai người này bắt đầu thi đấu. Hơn nữa đối tượng cá cược là chính là tôi.

Một bên là bạn cùng phòng của tôi, một bên là bạn thân trước đây. Nhìn hai người này thi đấu, tôi phải cổ vũ cho ai đây? Cho chị Mỹ Hoa sao? Nhưng Hàn Thành Nam vì tôi nên mới cùng chị Mỹ Hoa....

Hay là cổ vũ cho Hàn Thành Nam? Vậy thì chị Mỹ Hoa sẽ tức giận. Chị Mỹ Hoa mà giận thì quả là một chuyện đáng sợ. Bị đánh là chuyện nhỏ, quan trọng là sẽ bị chị ấy trừ ẻo cho đến chết. Bị trừ ẻo cho đến chết thì thôi, nhưng chị ta lại biết một chuyện mà tôi không thể bỏ qua được. Đó chính là thân phận của tôi.

Cuộc đấu đã bắt đầu khi tôi vẫn đang trong trạng thái mơ màng. Dù là Hàn Thành Nam hay chị Mỹ Hoa thì khuôn mặt đều toát lên vẻ nghiêm túc đáng ngạc nhiên.

Rõ ràng là hai người này đều đang cố gắng vì tôi, nhưng tôi lại không hề có một chút cảm động nào. Ngược lại, người bị kẹp ở giữa không thể lên không thể xuống như tôi lúc này đang rất tức giận. Ngoài tức giận là sự bối rối không biết nên làm thế nào.

Không hiểu vì sao lại bị lôi ra cá cược, hoàn toàn không có ai hỏi người bị lôi ra cá cược như tôi đây nghĩ như thế nào.

Điều khiến tôi ức chế nhất là tuy rất tức giận khi bị lôi ra cá cược nhưng lại không biết phải làm sao, chỉ biết tức giận trong lòng mà không dám nói ra.

Tôi âm ức nhìn cuộc đấu quần vợt đã diễn ra trước mắt. Tuy cảm thấy bức xúc vì phải gặm nhấm nỗi tức giận trong lòng nhưng dù sao tôi vẫn phải chọn một bên để cổ vũ.

Chị Mỹ Hoa và Hàn Thành Nam, tôi hy vọng ai giành chiến thắng hơn đây?

Một giây sau khi tôi tự đưa ra câu hỏi ấy với mình thì một âm thanh vang lên trong lòng: Hàn Thành Nam.

Vì sao lại là Hàn Thành Nam?

Bởi vì bây giờ tôi là nam sinh, bởi vì tôi và anh là bạn cùng phòng, bởi vì tôi đã quen với cuộc sống ở câu lạc bộ quần vợt, hay là bởi vì chính bản thân anh chàng Hàn Thành Nam này?

Thực ra câu trả lời rất rõ ràng, nhưng tôi lại không ngừng tự nói với mình, làm như thế là không thể, làm như thế là không được. Tôi đúng là một người mâu thuẫn.

Tôi ngậy người nhìn hai người trên sân quần vợt.

Tuy hy vọng hàn Thành Nam thắng nhưng lại không có cách nào để hét lên. Dù sao thì tôi thấy tính mạng của mình là quan trọng hơn cả.

Trên sân quần vợt, người đánh người đỡ, tôi không chú ý lắm, dù sao thì cũng phải có người thắng kẻ thua. Vì vậy, trừ trước đến nay, tôi không căng thẳng khi đứng trên sân quần vợt. Ngay cả khi thi đấu tôi còn không thấy thực sự căng thẳng, huống hồ là trận đấu của người khác?

Nhưng lần này tôi lại cảm thấy căng thẳng hơn bao giờ hết.

(4)

Tôi căng thẳng nhìn trái bóng gần như là quyết định vận mệnh của mình. Hàn Thành Nam và chị Mỹ Hoa không ai nhường ai, đập bóng về sân đối phương.

Tôi nắm chặt hai tay, móng tay cắm sâu vào thịt, mồ hôi không ngừng chảy ra.

Hàn Thành Nam đập vợt rất mạnh, bước chân của anh cũng rất nhanh. Còn chị Mỹ Hoa thì lướt nhẹ như một con chim nhưng động tác nhìn như có vẻ nhẹ nhàng của chị ấy có thể tung ra cú đánh mạnh mà người khác không ngờ tới.

Hai người họ đánh đi đánh lại mấy chục hồi, dường như không bên nào chiếm ưu thế. Tôi càng nhìn càng căng thẳng. Thực sự bây giờ tôi rất muốn biến thành quả bóng trên sân.

Một quả lốp của chị Mỹ Hoa đánh vào giữa đường biên bên sân của Hàn Thành Nam.

Nhìn quả lốp bóng của chị Mỹ Hoa, đột nhiên tôi có một linh cảm chẳng lành.

“Đừng.....”

Tôi vẫn chưa nói hết câu thì Hàn Thành Nam đã đập bóng lại.

Vốn dĩ tôi muốn nhắc nhở Hàn Thành Nam là nhất định không được đập bóng, nhưng bây giờ phải làm thế nào đây? Anh hoàn toàn mắc bẫy của chị Mỹ Hoa.

Trong khoảnh khắc mà Hàn Thành Nam đập bóng, dường như tôi có thể dự đoán được kết quả của trận đấu này.

Tuy gần như có thể biết trước kết quả nhưng trong lòng tôi vẫn thầm cầu nguyện, cầu nguyện Hàn Thành Nam có thể phá được quả xoáy siêu đẳng của chị Mỹ Hoa mà đến nay vẫn chưa có ai phá được.

Không ngoài dự đoán của tôi, chị Mỹ Hoa đỡ được cú đập bóng của Hàn Thành Nam, đồng thời dùng sức của cổ tay và hướng của vợt ma sát với bóng tạo thành quả xoáy, sau đó dồn hết sức mạnh vào quả bóng màu xanh nhỏ, đánh về phía giữa đường biên bên sân của Hàn Thành Nam.

Dường như quả bóng nhỏ bé ấy có sức mạnh hàng chục nghìn mã lực, vì vòng xoáy của nó cuốn theo không khí xung quanh nên cảm giác giống như lốc xoáy. Người bình thường không thể nhìn thấy được độ nhanh của bóng và góc lệch.

Dưới sự chăm chú của mọi người, quả bóng ấy rơi xuống rồi nảy lên, sau đó rơi xuống.

Quả bóng rơi xuống chứng minh kỳ tích không xuất hiện dễ dàng như thế.

Mọi người trên sân quần vợt đều sững sờ, người sững sờ nhất chính là Hàn Thành Nam. Mặt anh hiện đầy chữ “không tin”, “không thể tin”. Dường như anh hoàn toàn không nghĩ rằng mình sẽ thua.

“Vậy thì bây giờ, như chúng ta đã giao ước, chúng tôi tiếp nhận Ưu”. Chị Mỹ Hoa mỉm cười rồi lao đến bên tôi.

“Này! Cô.....”

“Quá gian trá!

“Sao có thể như thế được?”

“Người phụ nữ này thật là.....”

Bỗng chốc, mọi lời bàn tán vang lên.

Chị Mỹ Hoa không thềm để ý tới những lời bàn tán này, đặc trí nhìn những người hâm mộ quần vợt nữ mà chị ta tạm thời thu thập được đang đứng xem ngoài cửa, đó cũng chính là những thành viên của “câu lạc bộ quần vợt nữ” trong tương lai rồi phấn khích nói: “Bây giờ đủ người rồi, chúng ta có thể luyện tập được rồi”.

Sau đó, đám nữ sinh đứng ngoài cửa ủa vào như đàn ong vỡ tổ.

Họ chạy vào thì cũng chẳng sao, nhưng vì sao lại vậy lấy tôi?

“Bạn Minh, khả năng khống chế bóng của tôi không tốt, bạn có thể dạy tôi được không?”

“Bạn Minh, luyện tập cùng mình nhé?”

“Bạn Minh, chúng mình cùng tập aerobic đi?”

“Bạn Minh.....”

“Bạn Minh.....”

.....

Tôi thực sự nghi ngờ rằng động cơ mà bọn họ gia nhập “câu lạc bộ quần vợt nữ” không tốt đẹp chút nào.

Vậy lấy tôi thì cũng thôi, vì sao lại còn mỗi người nói một câu? Tâm trạng vốn dĩ đã bức tức của tôi vì bọn họ làm âm ỉ cả lên mà càng bức tức hơn.

Lúc tôi đang bị đám nữ sinh nhộn nhạo vây lấy hò hét đến đau đầu nhức óc thì đột nhiên hội trưởng Hưu Tư đứng cạnh lên tiếng.

“Này.....bạn có thể trả lại bạn Minh cho chúng tôi được không?” Khuôn mặt vốn dĩ đã không hiền lành của hội trưởng Hưu Tư ẩn chứa vẻ gì đó rất nghiêm túc. Vẻ mặt này khiến người ta thấy hội trưởng Hưu Tư giống như một....hung thần gian ác.

Có lẽ vì nét mặt ấy của hội trưởng Hưu Tư, hoặc có lẽ vì giọng nói của hội trưởng Hưu Tư quả thực có chút dữ tợn nên trong nháy mắt, đám nữ sinh chỉ cha chỉ chèo bên tai tôi đều im lặng.

“Không thể được”. Tuy khuôn mặt của hội trưởng Hưu Tư đã “hung thần gian ác” lắm rồi nhưng chị Mỹ Hoa hoàn toàn không hề run sợ, ngược lại đồng dạng nói ba chữ ấy.

“Cô cũng thật là kỳ lạ? sao lại bắt một nam sinh gia nhập vào câu lạc bộ quần vợt nữ?” Sau khi nghe lời từ chối dứt khoát của chị Mỹ Hoa, dường như hội trưởng Hưu Tư có chút tức giận. Khuôn mặt nghiêm nghị có vẻ giống với hung thần gian ác của anh ta lúc này càng trở nên đáng sợ hơn.

“Chúng tôi không có thời gian cùng cô chơi cái trò vô vị này, Minh Hiểu Ưu, chúng ta đi”. Lúc mà chị Mỹ Hoa vẫn chưa trả lời câu hỏi của hội trưởng Hưu Tư thì anh ta đã ném câu ấy vào mặt chị và chuẩn bị kéo tôi đi.

Nhưng không biết chị Mỹ Hoa đã đứng giữa tôi và hội trưởng Hưu Tư từ lúc nào. Điều đó khiến hội trưởng Hưu Tư phải bỏ tay tôi ra.

“Tôi tuyệt đối không nhường Ưu cho các người. Nếu đã thua rồi thì phải chấp nhận giao ước.

Các người lằng nhằng quá rồi đấy. Nếu là đàn ông thì phải đường đường chính chính giữ Ưu lại, đừng có mà như bây giờ, chỉ dựa vào một cái mồm mà giữ một người ở lại”. Giọng nói của chị Mỹ Hoa vô cùng kiên định, vì sự kiên định ấy mà cả sân quần vợt xôn xao.

“Ưu, đi thôi”. Chị Mỹ Hoa quay người, chuẩn bị rời đi.

Tôi đứng ngây người ở đó, không biết phải làm thế nào. Tôi không muốn rời khỏi nơi đây, đặc biệt là khi nhìn thấy ánh mắt mà Hàn Thành Nam nhìn tôi lúc này. Nhưng nếu không rời đi thì liệu chị Mỹ Hoa có....

“Ưu, vốn dĩ em đã không thuộc về nơi đây, chẳng phải sao? Bây giờ nên trở về chỗ của mình thôi”. Dường như chị Mỹ Hoa cảm nhận được sự do dự của tôi, chị khẽ nói với tôi như thế.

Giọng nói của chị không lớn nhưng dường như lại đánh trúng tim tôi.

Thực ra chị Mỹ Hoa nói không sai, tôi không thuộc về nơi đây. Chỉ vì một trò cười mà bản thân tôi cũng không thể tin nổi mà tôi mới đến đây, nếu bây giờ rời đi, đối với tôi có lẽ là sự lựa chọn đúng đắn, nhưng.....

“Em nghĩ cho kỹ đi”. Chị Mỹ Hoa nói câu ấy rồi bỏ đi.

Thực ra chị Mỹ Hoa vì tôi nên mới làm như thế. Dù sao thì thân phận thực của tôi là nữ sinh. Vì lúc vận động nhiều mà ngất đi, vì nguyên nhân đặc biệt cảm thấy không thoải mái nhưng lại không thể xin nghỉ....Nếu ở lại nơi này thì tôi có quá nhiều quá nhiều cái không hợp. Hơn nữa, lý do là tôi nên rời đi nhất là chị Mỹ Hoa. Vì tôi nên chị ấy mới đến trường này, tôi....

Tôi ngẩng đầu, nhìn Hàn Thành Nam, nhìn hội trưởng Hưu Tư, nhìn những người bạn đã cùng nhau phấn đấu trong một khoảng thời gian không phải là quá dài.

Cuối cùng, tôi đi về phía cửa sân quần vợt.

Trong nháy mắt, cả sân quần vợt như nổ tung ra.

Dường như tất cả mọi người đều không thể ngờ rằng tôi sẽ đi theo chị Mỹ Hoa.

Tôi thấy ù tai, dường như có rất nhiều âm thanh nhưng lại không nghe rõ một âm thanh nào.

Tôi tiến từng bước, từng bước về cửa sân quần vợt, dù là lúc chạy, tôi cũng không thấy nó to như thế này. Có lẽ, bước chân của tôi quá nặng nề, có lẽ vì tôi không muốn rời khỏi nơi đây.

“Vì sao cậu lại làm theo lời của người phụ nữ ấy?” Đúng lúc tôi chuẩn bị bước ra khỏi sân quần vợt thì đột nhiên một giọng nói vang lên sau lưng tôi.

Tôi nhận ra giọng nói này, đó là giọng nói của Hàn Thành Nam. Bởi vì biết là giọng nói của Hàn Thành Nam nên tôi không ngỡ ngàng đâu. Bởi vì người mà tôi không biết phải đối diện như thế nào nhất chính là anh.

“Đâu, đâu có. Mình không làm theo cô ấy”. Giọng nói của tôi toát lên vẻ không chắc chắn.

“Nếu không thì vì sao cậu lại rời khỏi sân quần vợt?” Đường như giọng nói của anh mang theo nỗi tức giận, dường như là nghi ngờ, dường như là cả hai.

“Mình.....”

Quả thực tôi không biết trả lời lời chất vấn đầy phần nộ của anh như thế nào.

“Vì sao cậu không nói rõ với người phụ nữ kia? Chúng tôi đều lo lắng cho cậu, nhưng cậu lại không làm gì cả. Ý chí của cậu đâu?” Lời nói của anh giống như một thanh kiếm sắc nhọn đâm vào ngực tôi.

“Mình.....”

Tôi giống như một kẻ ngốc, không nói được lời nào. Tôi thấy mình nên giải thích gì đó, nhưng lại không thể nói ra sự thật.

Đầu óc tôi rối bời, dù chỉ là bịa một lý do thôi tôi cũng không bịa được.

“Xem ra tôi thực sự không hiểu cậu”. Một câu nói không hề có chút cảm xúc nào.

Vì câu nói của anh, tôi quay ngoắt lại, nhưng chỉ nhìn thấy bóng anh đi về sân quần vợt.

Tôi không phải là một người thích khóc, nhưng không biết vì sao, lúc này tôi lại muốn khóc. Có lẽ vì cảm thấy ảm ức, nước mắt của tôi trào lên, tôi cố gắng, cố gắng không để nước mắt rơi xuống.

Vì không muốn để họ nhìn thấy mình khóc, tôi đành phải đi ra ngoài sân quần vợt.

Đứng bên ngoài chờ tôi là chị Mỹ Hoa với khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

“Haha, chị biết là em Ưu sẽ đi ra mà. Sao? Có phải là có cảm giác được giải thoát không?” Nhìn thấy tôi, chị Mỹ Hoa liền tuôn một tràng.

Tôi cúi đầu, không muốn để chị ấy nhìn thấy tôi khóc.

“Haha, vui quá. Cuối cùng cũng được chơi quần vợt cùng Ưu rồi”. Chị Mỹ Hoa phấn khích nói.

Nhìn thấy chị Mỹ Hoa phấn khích như vậy, đột nhiên tôi bắt đầu tưởng tượng nét mặt của Hàn Thành Nam lúc này. Chắc là khuôn mặt không biểu lộ chút biểu cảm nào. Tuy không biểu lộ chút biểu cảm nhưng tôi lại có thể cảm nhận được sự không vui trong lời nói của anh. Thời gian sống chung với anh chàng này tuy không dài nhưng không biết vì sao tôi lại có cảm giác hiểu tính cách của anh rõ như lòng bàn tay vậy.

“Được rồi, tuy đã giải quyết xong nhưng chuyện này rồi nhưng vẫn phải làm cho đúng quy tắc một chút. Nào, ký vào đơn xin phép này đi, em với chị, tìm ba người nữa, câu lạc bộ quần vợt nữ có thể thành lập rồi”. Tôi vẫn chưa mở miệng thì chị Mỹ Hoa đã đưa phiếu đăng ký và một chiếc bút trước mặt tôi.

Tôi do dự, không cầm phiếu đăng ký và bút mà chị Mỹ Hoa đưa cho.

Lúc này đây, trong đầu tôi toàn là những lời nói của Hàn Thành Nam.

Mọi người đều quan tâm đến cậu....

“Em....không thể gia nhập câu lạc bộ quần vợt nữ”. Tôi cúi đầu, không dám nhìn chị Mỹ Hoa.

“Cái gì?” Đường như chị Mỹ Hoa không tin rằng đột nhiên tôi lại nói ra những lời như thế.

“Chị Mỹ Hoa, em....không muốn trở lại thân phận nữ sinh. Tuy thời gian em ở cùng họ không dài, nhưng em không muốn phản bội mọi người”. Tôi nói rất kiên định, để biểu thị sự kiên định của mình, tôi ngẩng đầu nhìn chị Mỹ Hoa.

Không biết vì không ngờ tôi lại nói như vậy hay vì điều gì khác mà chị Mỹ Hoa ngây người không nói gì.

Sau đúng 30 giây ngây người, cuối cùng chị Mỹ Hoa đã trở lại bình thường. Chị ấy nhét đơn xin phép và bút cho tôi, quay người bước đi.

Tuy nhiên, lúc quay người, chị ấy đã nói....

“Rốt cuộc cái cuộc sống che giấu thân phận thực sự của mình có gì tốt chứ? Chị làm như thế là vì em, vả lại, chị tưởng rằng em cố tình che giấu thân phận của mình mới thực sự là phản bội họ”. Chị Mỹ Hoa nói những lời khiến tôi dao động với giọng điệu hết sức nhẹ nhàng.

“Em....chỉ muốn ở cùng với bọn họ. Em không muốn rời xa mọi người”. Giọng nói của tôi ảm chứa vẻ không chắc chắn, có lẽ vì những lời nói ấy của chị Mỹ Hoa.

“Nếu là tình bạn thực sự thì dù em là con gái, họ cũng sẽ tiếp nhận em. Nhưng em có thể chắc chắn là họ sẽ tiếp nhận em không?” Chị Mỹ Hoa đặt ra câu hỏi như thế.

Họ có thể tiếp nhận tôi không? Tôi không biết, tôi không dám chắc.

“Hãy viết xong đơn xin phép trước ngày mai”. Nói xong chị Mỹ Hoa bước đi, để lại một mình tôi đứng ngây ở đó.

Đến cuối cùng tôi vẫn không nói gì, vấn đề vẫn chưa được giải quyết.

Ngoảnh đầu lại nhìn sân quần vợt, chỉ thấy mắt nhật nhòa.

Sau này phải đối diện với mọi người thế nào đây?

Tôi....là nữ sinh.

Tôi cứ đi, cứ đi, vì không biết phải đối diện với Hàn Thành Nam như thế nào nên tôi không về ký túc.

Sự xuất hiện của chị Mỹ Hoa, dáng vẻ nghiêm túc của Hàn Thành Nam và chị Mỹ Hoa khi thi đấu vì tôi....Những sự việc xảy ra hôm nay không ngừng xoay vòng trong đầu tôi giống như một bộ phim vậy.

Giọng nói không chút biểu cảm của Hàn Thành Nam, những lời phân tích có lý của chị Mỹ Hoa đều không ngừng vang vọng bên tai tôi.

Bóng đêm bắt đầu buông xuống, người đi trong trường ngày càng thưa dần thưa dần. Tôi không biết rốt cuộc mình đã đi bao lâu. Tôi chỉ biết đầu óc rối bời như muốn nổ tung ra.

Tâm trạng phức tạp khiến tôi không thể thở được.

Đột nhiên, tôi nghe thấy một âm thanh.

Âm thanh này....dường như là âm thanh bóng tennis đập xuống sân.

.....Tôi đã đi đến cửa sân quần vợt mà không hề hay biết.

(5)

Muộn thế này rồi, buổi tập kết thúc từ lâu rồi chứ? Vẫn có người chưa về sao?

“Bóp bóp.....” Tiếng đánh bóng khiến người đang hệt hẫng như tôi đột nhiên có cảm giác an lòng. Cảm giác an lòng khó diễn tả thành lời này khiến tôi không kìm được đi vào sân quần vợt.

Căn cứ vào âm thanh thì có thể thấy tốc độ đánh bóng của người này rất nhanh. Không chỉ nhanh mà còn rất mạnh. Có lẽ người này là cao thủ quần vợt.

Tôi từ từ mở cánh cửa khép hờ, cùng với cánh cửa từ từ mở ra là một bóng người cao to xuất hiện trước mắt tôi.

Anh ta đứng đối diện với bức tường, đánh quả bóng màu xanh nhỏ xíu. Mỗi lần quả bóng nhỏ bé ấy đập vào tường, dường như cả bức tường rung lên.

Quả bóng đập vào tường nảy ra những góc khác nhau, người đánh bóng chạy khắp sân quần vợt khổng lồ.

Tôi nhận ra hình bóng đang chạy trên sân quần vợt....Anh ấy là bạn cùng phòng của tôi, Hàn Thành Nam.

Anh chàng này nửa đêm không ngủ, chạy đến đây làm gì? Đúng lúc tôi vẫn đang suy ngẫm vấn đề này thì dường như Hàn Thành Nam cảm nhận có người mở cửa câu lạc bộ quần vợt. Anh ngoảnh đầu nhìn tôi.

Tôi vẫn chưa biết sẽ đối diện với anh như thế nào thì anh quay lại, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau.

“Cái đó, cậu ở đây làm gì”. Nghĩ một hồi lâu, tôi mở miệng nói một câu hết sức hết sức củ chuối. Sau khi nói xong câu đó, tôi thực sự rất muốn inh một cái bạt tai. Tôi đã nói gì vậy? Dường như khiến không khí càng tồi tệ hơn.

“Ở đây thì còn làm gì được nữa? Đánh vợt”. Anh nói với tôi bằng giọng nói rất mơ hồ.

“Uhm.....”

Đúng vậy, rõ ràng là nhìn thấy anh đánh vợt, vậy mà tôi con hỏi.....

“Không phải vì ban ngày thua nên bây giờ mới đến đây luyện đâu” Đột nhiên anh nói một câu mơ hồ như thế.

Hả? Câu nói của anh có ý gì? Ban ngày? Thi đấu? à, tôi chợt nhớ ra.

Rõ ràng là như thế lại còn nói là không phải vì bị thua.

“Haha....thật sao?”

Tôi mỉm cười nhìn anh.

Không biết vì sao mà khi nhìn thấy Hàn Thành Nam, tâm trạng rối bời của tôi dường như đã tiêu tan trong nháy mắt.

“Nét mặt kỳ quặc ấy của cậu là gì vậy?” Bởi vì điệu cười ấy của tôi nên vẻ mặt của anh không vui chút nào.

Càng ngày tôi càng hiểu ra rằng thực ra anh chàng này tức giận chỉ là muốn che giấu sự e thẹn của mình mà thôi.

“Nói cho tôi biết điểm yếu của người phụ nữ kia”.

Đúng lúc tôi nhận ra sự biến đổi tâm trạng của Hàn Thành Nam thì đột nhiên anh nói câu ấy.

“Hả?” Tôi mơ hồ một hồi lâu trước câu nói bất thành linh ấy.

“Nếu tôi thắng, có lẽ, cậu có thể quay lại”. Anh bình tĩnh nói câu ấy.

Vì câu nói ấy của anh mà tôi thấy sóng lòng trào dâng. Cảm giác mất cay cay, dường như nước mắt muốn tuôn rơi.

Những giọt nước mắt ấy hoàn toàn không phải vì có lẽ tôi có thể ở lại đây mà bởi tấm lòng của anh.

“Cái vẻ buồn nôn ấy của cậu là gì vậy?” Vì thấy đáng vẻ cảm động đến muốn khóc của tôi, anh vội quay mặt đi.

Anh....lại e thẹn sao? Đúng lúc tôi đang đoán cảm xúc của anh.....

“Nếu không có cậu thì có lẽ sẽ thấy hơi tẻ nhạt”.

Đột nhiên anh nói một câu khiến tôi thấy ngượng ngùng.

Đối với anh, câu nói này dường như không thực sự quan trọng nhưng nó lại khiến tim tôi loạn nhịp.

“Mình.....”

Tôi thấy nên nói điều gì đó để báo đáp lại những lời nói khiến mình cảm động, nhưng tìm mãi mà không thấy câu nào thích hợp. Tôi và anh lại rơi vào tình thế khó xử.

“Khụ....mau mau nói cho tôi biết”. Lúc mà không khí ngột ngạt này gần như bao vây chúng tôi thì anh đã lên tiếng để hóa giải không khí kỳ lạ giữa chúng tôi.

Một giây sau, tôi bắt đầu phân tích điểm yếu của chị Mỹ Hoa.

Thời gian trôi đi từng phút từng giây, có nên nói là lúc vui không biết thời gian trôi qua không, hay là nói là không biết chán? Dù sao thì khi tôi và Hàn Thành Nam vừa đánh vừa nghiên cứu chiến lược thì đã là sáng sớm.

Vì thời gian vận động rất dài nên một giây sau khi tôi và Hàn Thành Nam dám chắc có thể chiến thắng thì cả hai chúng tôi đã thở hổn hển nằm lăn ra đất.

Trong lòng tôi có một cảm giác an lòng khó có thể diễn tả thành lời. Cảm giác này không biết bắt đầu từ đâu, chỉ thấy dù gặp bất cứ chuyện gì thì đều có Hàn Thành Nam ở bên.

5. Chương 5: Bước Ngoặt Mới

(1)

Tôi và Hàn Thành Nam nằm song song với nhau trên sân quần vợt. Vì có anh ấy ở bên, vì an lòng nên mắt tôi ngày càng trĩu xuống. Nhịp thở của Hàn Thành Nam vang lên đều đặn bên tai tôi, giống như một bài hát ru. Tôi quay mặt sang, nhìn thấy Hàn Thành Nam nằm bên cạnh đã chìm vào giấc ngủ, khóe môi ẩn hiện nụ cười. Dường như đây là lần đầu tiên tôi quan sát khuôn mặt của anh lúc ngủ. Đôi lông mi dài khẽ rung rung vì nhịp thở lên xuống. Dường như anh chàng này đã mệt đến nỗi không còn chút sức lực nào nữa. Nghĩ đến việc anh ấy cố gắng như vậy vì mình, tôi thấy....thật hạnh phúc.

Tôi từ từ nhắm mắt, mang theo cảm giác hạnh phúc ấy vào giấc ngủ.

Tuy nhiên, khi tôi mở mắt ra....

Ack....tình hình trước mắt là thế nào vậy?

Người đông đến nỗi con kiến cũng không chui qua, sao lại nhiều người thế này?

Rõ ràng là tôi....đột nhiên trong đầu tôi xuất hiện cảnh tượng trước khi nhắm mắt. Tôi bất giác nhìn Hàn Thành Nam nằm bên cạnh mình. Chắc chắn là anh chàng này quá mệt, vì thế mà vẫn ngủ ngon lành trước sự bao vây của biển người như thế này.

Tôi khẽ lay Hàn Thành Nam dậy, có lẽ vì tôi lay quá nhẹ nên anh hoàn toàn không biết gì.

Tôi lay mạnh hơn một chút, lần này anh đã có phản ứng, nhưng phản ứng của anh là xoay người, sau đó ngủ tiếp. “o cậu ta lại mệt thế này?” Đúng lúc tôi đang nghĩ mọi cách để đánh thức Hàn Thành Nam dậy thì cái gã cao kều với khuôn mặt ngộ nghĩnh đáng ghét kia lại nói một câu khiến người ta ộc máu (Gã cao kều với khuôn mặt ngộ nghĩnh, chính là cái gã đã lừa tôi nói hấn là huấn luyện viên. Tuy nickname này có chút gì đó hơi kỳ lạ một chút nhưng tôi đã quên tên anh ta, vì vậy....đành phải gọi như vậy thôi)

“Nói linh tinh gì thế, chúng tôi chỉ đánh vợt thôi”. Tôi nhảy dựng lên, hai má đỏ ửng.

Ack....thực ra tôi cũng không ngờ mình lại kích động như thế. Có lẽ là xuất phát từ bản tính của con gái. Tuy nhiên sự kích động này khiến giọng nói của tôi rất to, dường như gây chấn động những người đang bàn tán xôn xao.

“Đánh vợt thì đánh vợt, kích động như thế làm gì? Vốn dĩ không thấy hai người có gì, nhưng bây giờ thì lại thấy có gì rồi”. Bây giờ người nói là hội trưởng Hưu Tư. Khuôn mặt vốn không hiền lành của anh ta ẩn chứa vẻ hoài nghi, cảm giác dường như có chút.....Thanh tra Megure Juuzou trong «Thám tử lừng danh Conan». Chỉ có điều, nét mặt của anh ta kinh khủng hơn thanh tra Megure Juuzou một chút.

“Tôi....” Tôi cũng không ngờ mình lại kích động như thế.

“Ồn chết đi được, mới sáng ra, gì thế?” Đúng lúc tôi không biết giải thích thế nào thì Hàn Thành Nam ngồi đây, dụi mắt, mơ màng nhìn mọi người xung quanh.

Nhìn dáng vẻ mơ mơ màng màng của anh, rõ ràng là vẫn đang ở trong trạng thái lạc vào cõi mây.

Sau 30 giây mơ màng, dường như anh ý thức được chuyện gì đang diễn ra. Anh nhảy dựng dậy rồi lao ra khỏi đám đông.

Anh chàng này cũng thật là, động tác bỏ chạy giống như nhân vật nữ chính trong phim, sẽ khiến mọi người xung quanh tưởng tượng xa vời như thế nào? Người đứng ngây người như tôi trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Xem ra lúc này không nên ở lại lâu, tôi cũng theo Hàn Thành Nam chạy ra khỏi đám đông.

Tuy nhiên, điều khiến tôi ức chế là khi chạy theo Hàn Thành Nam, tôi phát hiện anh chàng này không về ký túc mà chạy theo hướng ngược lại.

Anh dừng bước ở sân quần vợt ngoài trời. Tôi nhanh chóng nhớ lại nội dung trên đơn xin phép mà hôm qua chị Mỹ Hoa đưa cho tôi, dường như sân quần vợt ngoài trời này là sân dành cho những người không phải là vận động viên, cũng chính là sân của câu lạc bộ quần vợt nữ tương lai. Haizzz.....đúng là trọng nam khinh nữ. Nam sinh được ở sân vận động trong nhà còn nữ sinh thì phải ở đây. Chả trách chị Mỹ Hoa lại hăng hái như thế.

Còn bây giờ, vì trường chúng tôi không có câu lạc bộ quần vợt nữ nên không nhìn thấy một bóng người trên sân.

Xem ra cuộc thách đấu của Hàn Thành Nam phải đợi đến lúc tan học mới có thể bắt đầu được.

Tuy nhiên, khi anh đang định quay người bước đi thì đột nhiên chị Mỹ Hoa xuất hiện.

Với bộ quần áo thể thao và chiếc khăn thấm mồ hôi trên cổ thì vừa nhìn là biết chị Mỹ Hoa đang chạy bộ buổi sáng.

“Quả là bất ngờ, mới sáng sớm cậu đến câu lạc bộ quần vợt nữ làm gì?” Giọng nói của chị Mỹ Hoa ẩn chứa vẻ coi thường, hơn nữa chị đã coi sân quần vợt vẫn chưa thuộc về mình thành đồ của mình, quả là khiến tôi không thể không khâm phục.

“Chúng ta đấu một lần nữa. Nếu tôi thắng thì Minh Hiểu Ưu sẽ ở lại câu lạc bộ quần vợt nam”. Anh bỏ qua giọng nói đầy vẻ coi thường của chị Mỹ Hoa và nói thẳng mục đích của mình.

“Tôi thì chẳng có vấn đề gì, chỉ có điều, cậu có thể chịu đựng được hai lần thua liên tiếp, hơn nữa lại thua dưới tay của một người không?” Chị Mỹ Hoa vẫn nói chuyện với Hàn Thành Nam bằng giọng điệu coi thường ấy.

Thường ngày Hàn Thành Nam là một người rất nhỏ mọn, chỉ cần nói sai một câu là anh ta sẽ nổi giận. Nhưng thật đáng ngạc nhiên là hôm nay anh ta lại không tức giận trước những lời nói của chị Mỹ Hoa.

“Không cần nhiều lời, qui tắc giống lần trước, một quả quyết định thắng thua”. Anh kiên định nói, sau đó đi về sân quần vợt.

Để lại tôi và chị Mỹ Hoa đứng nhìn nhau.

“Lần này chắc là em cũng thay đổi suy nghĩ rồi chứ”. Chị Mỹ Hoa nói với tôi một câu như vậy rồi rảo bước vào sân quần vợt.

Tôi ủng hộ cho Hàn Thành Nam. Tôi muốn ở lại câu lạc bộ quần vợt nam. Đối với chị Mỹ Hoa, có lẽ đó là sự tổn thương. Có lẽ vì như vậy mà tôi mới có cảm giác bị ai không diễn tả thành lời khi nghe câu nói ấy.

Trận đấu có liên quan tới tôi đã bắt đầu khi đầu óc tôi đang rối bời.

Tâm trạng khi xem trận đấu lần này tuy không mâu thuẫn như hôm qua nhưng lại thêm nhiều phần lo lắng. Tôi cảm thấy sợ, sợ rằng nếu Hàn Thành Nam thua thì sau này....sẽ phải làm thế nào?

Vẫn là chị Mỹ Hoa phát bóng trước. Tất cả mọi thứ như đang lặp lại cảnh tượng ngày hôm qua. Quả bóng nhỏ màu xanh bật nảy trên sân. Mắt tôi ngược lên ngược xuống theo trái bóng ấy. Nếu trong lòng tôi thâm

cầu mong chị Mỹ Hoa sẽ thua thì có phải sẽ rất quá đáng không? Rõ ràng là chị Mỹ Hoa cũng đang cố gắng, phấn đấu vì tôi, còn tôi....

Lúc tôi vẫn đang đấu tranh tư tưởng thì chị Mỹ Hoa đã đánh quá lớp bóng.

Tiếp ngay sau quả lớp bóng của chị Mỹ Hoa là cú đập mạnh của Hàn Thành Nam.

Động tác nhìn có vẻ giống hôm qua nhưng lại ẩn chứa kết quả của sự cố gắng nỗ lực trong suốt một đêm của tôi và Hàn Thành Nam.

Nụ cười đắc trí nở trên khuôn mặt chị Mỹ Hoa, nhưng, khoảnh khắc bóng chạm đất thì nụ cười ấy đông cứng trên khuôn mặt chị.

Quả bóng vốn dĩ sẽ phải nảy về phía chị thì lại bất ngờ rơi xuống hướng ngược lại.

“A.....” Tôi không kiềm chế được, kích động hét lên một tiếng.

Từ trước tới nay tôi không biết rằng thắng lợi nào đáng tự hào hơn thế.

Vì tiếng hét ấy nên hai người trên sân đều quay lại nhìn tôi. Tuy cùng quay lại nhìn tôi nhưng nét mặt của họ khác nhau một trời một vực.

Hàn Thành Nam nhìn tôi, khóe môi nở nụ cười. Đây...dường như là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nụ cười của anh chàng này. Một anh chàng vốn dĩ lạnh lùng như thế đã mỉm cười.

Tuy nhiên, nét mặt của chị Mỹ Hoa lại ngược hoàn toàn với Hàn Thành Nam. Sắc mặt của chị u ám đến cực điểm. Rõ ràng là một ngày đẹp trời, ánh nắng chứa chan nhưng vì nét mặt ấy của chị Mỹ Hoa mà tôi không khỏi rùng mình vì lạnh.

“Cùng một quả đánh nhưng không phải lần nào cũng phát huy tác dụng. Bây giờ Minh Hiểu Ưu có thể quay lại câu lạc bộ quần vợt nam rồi chứ?” Nói xong, Hàn Thành Nam kéo tôi lúc ấy vẫn đang đứng đó rùng mình, chuẩn bị rời đi.

“Vì sao cậu cứ khẳng khẳng muốn Ưu quay lại câu lạc bộ quần vợt nam như vậy?” Đột nhiên chị Mỹ Hoa lên tiếng.

“Bởi vì cúneg tôi là đồng đội”. Giọng nói kiên định của Hàn Thành Nam khiến tôi vô cùng cảm động.

“Chỉ là đồng đội thôi sao?” Sau câu hỏi đó, xung quanh người chị Mỹ Hoa phát ra ánh sáng đỏ nguy hiểm.

“Hay là vì cậu đã có tình cảm với Ưu?” Cuối cùng chị Mỹ Hoa lại hỏi một câu, một câu khiến trái tim tôi rối bời. Tôi có thể đoán trước được câu nói tiếp theo của chị ta.

“Cô nói linh tinh gì vậy?” Hàn Thành Nam trau mày, giọng nói toát lên vẻ khó chịu.

Anh quay người, nhìn thẳng về phía chị Mỹ Hoa. Thay vì nói là nhìn thẳng, chi bằng nói là gườm gườm. Hàn Thành Nam trau mày, gườm gườm nhìn chị Mỹ Hoa.

Quả thực bây giờ tôi rất muốn kéo Hàn Thành Nam chạy đi, nhưng....anh chàng này hoàn toàn không để ý tới tôi. Trong đôi mắt phần nộ của anh bây giờ có lẽ chỉ có chị Mỹ Hoa. Thân thể cao lớn ấy, một “nấm lùn” như tôi dù có cố gắng kéo thế nào thì cũng không hề lay chuyển.

“Một nam một nữ ở cùng nhau, dĩ nhiên lâu dần sẽ nảy sinh tình cảm” Chị Mỹ Hoa hạ thấp giọng nói, nhưng giọng điệu hết sức thản nhiên.

Cuối cùng thì điều khiến tôi nơm nớp lo sợ đã xảy ra, tuy chỉ nói ột mình Hàn Thành Nam nghe, nhưng trái tim của tôi như nổ tung ra.

“Cô, cô nói thế có ý gì?” Giọng nói của Hàn Thành Nam đầy bất mãn, nhiều hơn là mơ hồ.

Với tình hình như thế này, nếu không thể kéo Hàn Thành Nam rời đi thì có phải là tôi nên chạy đi không? Nhưng chân tôi như bị đóng đinh xuống đất, không thể chuyển động được.

Thực ra, tôi cũng muốn biết phản ứng của Hàn Thành Nam. Trước đây tôi luôn lo sợ anh biết thân phận của tôi là nữ sinh. Nhưng nếu anh biết tôi là nữ sinh rồi thì thực sự tôi rất muốn biết phản ứng của anh như thế nào.

Anh sẽ tiếp tục làm bạn với tôi chứ? Hay là....vì tôi là con gái mà tức giận bỏ đi, nghĩ tôi lừa dối anh, vì thế cắt đứt quan hệ với tôi?

Trong đầu tôi lúc này là rất nhiều cảnh tượng đan xen sau khi anh biết thân phận thật của tôi. Tôi thầm cầu nguyện, hy vọng sau khi biết thân phận của mình, anh ta vẫn sẽ tiếp tục làm bạn với tôi.

“Khả năng lý giải của cậu có vấn đề hay lời nói của tôi chưa đủ rõ ràng? Hay là vì cơ bản cậu không muốn tin? Lâu như vậy rồi, người chậm hiểu đến đâu thì cũng phải phát hiện ra mới đúng chứ? Hay cậu thực sự là một người phản ứng chậm chạp?” Chị Mỹ Hoa chậm rãi nói.

“Cô....” Hàn Thành Nam ngờ ngàng nhìn chị Mỹ Hoa.

Anh ngây người. Ánh mắt thất thần của anh chuyển từ phía chị Mỹ Hoa sang phía tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi. Ánh mắt của anh ẩn chứa vẻ hoài nghi, anh hy vọng nhận được lời giải thích của tôi sao?

“Mình...mình....” Tôi không biết phải nói thế nào trước ánh mắt hy vọng của anh, vì thế chỉ có thể ngây người nhìn anh. Thấy dáng vẻ của tôi lúc ấy, có lẽ anh đã chắc chắn về thân phận của tôi. Nhìn tôi lấp ba lấp bắp như gà mắc tóc, ánh mắt của anh càng trở nên thất thần hơn. Sắc mặt anh càng lúc càng khó coi, dường như có thể sụp đổ trong nháy mắt.

“A....” độ nhiên anh hét lên một tiếng, sau đó lao thẳng đi.

Vì tiếng hét ấy, tôi có thể đoán được rằng, chúng tôi....không thể quay trở lại như trước đây, không thể trở thành bạn, không thể quay lại với cuộc sống tuy thường xuyên cãi nhau nhưng vẫn có thể chung sống hòa bình như trước đây.

Tôi dõi theo hình bóng của Hàn Thành Nam, muốn gọi anh dừng lại nhưng lại nghĩ cho dù có gọi anh thì cũng không thể nói gì. Cho dù biết là phải nói gì thì cũng không có mặt mũi nào để nói chuyện với anh.

“Như vậy coi như là kết thúc rồi chứ. Ưu, vậy là em có lý do trở lại đúng thân phận của mình rồi”. Chị Mỹ Hoa lên tiếng.

Có lý do để trở lại đúng thân phận của mình rồi sao?

“So với việc trở lại là nữ sinh, có lẽ em hy vọng có thể giống như bây giờ”. Tôi thản nhiên nói.

Tuy lúc nào trong lòng cũng nhắc nhở mình là con gái, nhưng thực sự bây giờ tôi rất muốn giữ nguyên như thế này. Cuộc sống đơn giản, có thể sống cùng những người thích vui đùa, có một người bạn nhìn thì lạnh lùng nhưng lại rất tình cảm.

“Ưu, em....” Dường như chị Mỹ Hoa chưa bao giờ nghĩ rằng tôi lại nói những lời như thế này. Giọng nói của chị run run. Chị ấy là bạn tôi, vì sao không thể thông cảm với tâm tư của tôi? Bỗng nhiên tôi cảm thấy ảm ức.

“Như....vậy đi. Nếu tiếp tục như thế này thì em không biết sẽ nói ra những lời không hay ho gì nữa. Vì thế cứ như vậy là được, kết thúc ở đây”. Nói xong tôi quay người bước đi.

Nước mắt của tôi lăn dài trên má, sự việc đến mức này, nỗi buồn của tôi đã không chỉ đơn thuần vì thân phận bị bại lộ. Nhiều hơn là vì anh đã bỏ đi còn chị Mỹ Hoa thì không hiểu cho tôi.

Sau này, sau này phải làm thế nào?

Phải đối diện với Hàn Thành Nam thế nào đây? Anh đã biết thân phận của tôi, mọi người trong câu lạc bộ quần vợt cũng sẽ biết, vậy thì tôi phải đối diện với những nam sinh trong câu lạc bộ như thế nào?

Họ....liệu họ có thông cảm với tôi không? Nếu là tôi thì có lẽ cũng không thể thông cảm được. Giấu giếm thân phận, giả là nam sinh, cùng xưng anh em với họ, kết quả lại là con gái.

Bị đuổi khỏi câu lạc bộ quần vợt là chuyện đương nhiên, bị mọi người căm ghét cũng là chuyện đương nhiên.

Tôi chạy thật nhanh, hy vọng ra thật nhiều mồ hôi, sau đó làm nước mắt bay hơi. Tôi không biết mình đã chạy bao lâu, chỉ biết là rất mệt. Tôi dừng chân ở một góc vắng người trong trường. Có lẽ vì chạy quá lâu, đột nhiên dừng lại, không giữ được thăng bằng nên đã gục ngã.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, không thể kìm nén được, đây lại là chỗ gần như không có người đến, vì thế tôi đã òa khóc.

Tôi giống như một đứa trẻ bị ruồng bỏ, thấy mình lúc này thật đáng thương, thật cô đơn.

Nước mắt lăn xuống má, chảy vào miệng, kích thích vị giác. Nước mắt giống như nước biển, mặn, chất.

2)

Tôi giống như một u hồn lang thang bên ngoài suốt một ngày.

Khi màn đêm sắp buông xuống, tôi lấy hết dũng khí về ký túc. Những gì phải đối diện thì vẫn phải đối diện. Tôi đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho tình huống xấu nhất. Dù là bị ghét, bị đuổi ra ngoài thì tôi cũng phải cố chịu đựng. Nhưng khi tôi bước vào ký túc thì phát hiện phòng tối om. Tôi bật đèn, nhìn vào trong, không thấy dấu vết Hàn Thành Nam đã quay về.

Anh không muốn nhìn thấy tôi nữa sao? Vì không muốn nhìn thấy tôi nên anh không thèm về ký túc?

Chỉ có điều....vốn tưởng rằng sau khi thân phận bị bại lộ, mọi người sẽ nhìn tôi với ánh mắt khác thường. Nhưng khi tôi đi trên hàng lang của ký túc xá nam thì không có ai nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường cả. Mọi người đều đối xử với tôi như thường ngày, dường như hoàn toàn không biết chuyện tôi là con gái. Cái gã cao kều với khuôn mặt ngỗ nghĩnh đáng ghét cũng giống như mọi ngày, vừa nhìn thấy tôi là nói những nói cuối một hồi.

Nói như vậy thì dường như mọi người vẫn chưa biết tôi là con gái. Điều đó có nghĩa là Hàn Thành Nam không nói gì. Vậy thì....rất cuộc anh nghĩ thế nào đây?

Dường như đột nhiên có một tia hy vọng le lói trong lòng tôi.

Một giây sau, rồi chạy ra ngoài, phải nói cho Hàn Thành Nam biết rõ mọi chuyện. Dù có phải rời đi thì cũng phải nói rõ ràng thì mới thấy yên lòng được, chẳng phải sao?

Sau khi tìm rất nhiều nơi, cuối cùng tôi nhìn thấy bóng dáng của Hàn Thành Nam ở câu lạc bộ quần vợt nam.

Anh đứng giữa sân quần vợt, dường như đang nghĩ gì đó.

Đột nhiên, tôi thấy không gian tĩnh lặng này rất hợp với anh. Có lẽ vì lúc này nỗi cô đơn nặng nề đang vây quanh anh, vì thế tôi mới có cảm giác như vậy.

“Hàn....” Tôi muốn gọi anh nhưng lại bị anh ngắt lời.

“Không phải tôi muốn giúp cô giấu giếm điều gì, chỉ là tôi không biết phải nói gì”. Dường như Hàn Thành Nam cảm nhận được sự xuất hiện của tôi, dường như biết được tôi muốn nói gì. Có lẽ chúng tôi hiểu nhau vì điều đó.

“Xin lỗi, mình....thực ra là vì bố mình, vì thế mình mới đóng giả là nam sinh, không phải mình...không phải mình cố tình lừa dối cậu”. Tôi nói những lời không ăn nhập với nhau, rõ ràng là một câu rất đơn giản nhưng khi nói xong lại thấy rất kỳ cục.

“Bây giờ cô nói những lời như thế là muốn tôi làm thế nào? Muốn tôi đừng nói ọi người biết sao?” Giọng nói của anh rất nhẹ, không chút biểu cảm nhưng lại càng khiến tôi hoảng loạn hơn.

“Mình...mình không có ý đó. Mình....chỉ thấy lừa dối cậu và mọi người. Mình....” Tôi cảm giác dường như nước mắt lại chảy ra, nhưng dường như không nên khóc lóc trước mặt anh lúc này, tất cả đều là do tôi gây nên.

“Phản bội hay lừa dối đều không quan trọng, đúng không? Bây giờ điều nên nói là sau này, sau này phải làm thế nào? Có phải là chỉ cần tôi không nói gì thì có thể giải quyết được, đúng không?” Anh hít một hơi thật sâu rồi nói.

“Hàn Thành Nam....” Lời nói của anh ẫn chứa có nhiều hoài nghi, điều đó khiến tim tôi rối bời.

“Chỉ cần tôi không nói, có lẽ cô có thể chung sống với mọi người như trước đây, đúng không?” Anh quay lưng về phía tôi, tôi không nhìn thấy nét mặt của anh. Nhưng tôi có thể cảm nhận được chút gì đó bất lực trong câu nói ấy.

Vì tôi mà anh mới cảm thấy nghi hoặc khó xử sao? Tôi thấy ghét bản thân mình, ghét bản thân mình vì đã khiến anh phải khó xử như thế.

“Nhưng....tôi...lại không thể đối xử với cô như trước đây”. Anh cúi đầu, giọng nói rất nặng nề.

Câu nói ấy khiến trái tim của tôi thất lại, trái tim đau đớn đến nỗi không thể chịu đựng được.

“Mình không thể sống ở đây nữa sao?”

Tôi nói một câu không chắc chắn, dường như là hỏi anh, nhưng lại dường như là hỏi chính mình.

“Đừng hỏi tôi những câu như thế...”

Thực ra anh không thể tha thứ cho tôi. Tuy có thể giúp tôi giữ bí mật nhưng vẫn không thể tha thứ cho tôi. Cho dù không nói gì thì anh vẫn cảm thấy bị lừa dối và phản bội.

Cũng đến lúc tôi nên ra đi rồi. Thực ra trong lòng tôi, 80% tôi thực sự muốn ở lại là vì anh. Nhưng bây giờ, vì không muốn anh khó xử, đã đến lúc tôi nên ra đi.

“Xin lỗi. Cảm ơn cậu vì sự quan tâm trong thời gian vừa qua”. Nói xong tôi rời đi.

Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi nói chuyện với anh. Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi và anh gặp nhau. Có lẽ đây là lần cuối cùng....

Về phòng, tôi từ từ thu dọn đồ đạc. Bây giờ là lúc mà tôi nên ra đi.

Nhưng vì sao tôi lại lẽ mề như thế này? Muốn anh níu kéo tôi sao? Tôi tự hỏi rồi tự trả lời.

Đồ ngốc, rõ ràng là đã không thể rồi, vì sao vẫn còn ôm hy vọng như một con ngốc vậy?

Dù có chậm chạp thì cũng thu dọn đồ đạc xong. Tôi nhìn lại căn phòng tuy mới sống không lâu nhưng lại có rất nhiều tình cảm.

Tạm biệt....tạm biệt phòng 748! Tạm biệt....Hàn Thành Nam! Cuối cùng tôi đã biết được thế nào là nỗi buồn khi phải chia ly. Tôi cầm chiếc vali không hề nặng nhưng lòng thì trĩu nặng.

Trường học vắng vẻ đến nỗi khiến tôi thấy dường như thế giới này chỉ còn lại một mình mình. Nỗi bi thương này sẽ ở lại trong tim tôi bao lâu? Câu nói “không thể giống như trước đây” của anh vang lên trong đầu tôi, vì sao lại đau lòng đến thế? Vì sao lại thấy ảm ức? Thực ra tất cả, tất cả đều do một tay tôi gây nên.

Vì không có người nên sân trường rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi không nghe thấy một tiếng bước chân.

Tiếng bước chân?

Tiếng bước chân vang lên bên tai?

Cùng với tiếng bước chân ngày một đến gần, tôi còn nghe thấy....

“Minh Hiếu Ưu.....”

Đang gọi tôi sao?

Vì sao giọng nói này lại thân thuộc đến thế?

Là....Hàn Thành Nam?

Ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Hàn Thành Nam với khuôn mặt hung thần gian ác đang chạy về phía mình.

Anh ấy....hung thần gian ác?

Không phải đột nhiên anh ấy càng ngày càng tức giận, càng nghĩ càng thấy tôi phản bội anh, vì thế nên muốn đánh cho tôi một trận chứ?

Anh chàng Hàn Thành Nam này không phải là một người biết thương hoa tiếc ngọc. Tôi thấy, tốt nhất mình nên bỏ chạy thì tốt hơn.

Vậy là xuất hiện cảnh tượng hai người chạy đuổi nhau trong sân trường.

Tuy nhiên, tôi kéo hành lý, thể lực vốn không bằng con trai, điều này tôi đã nhắc tới từ trước. Thêm vào đó là chân của anh chàng này rất dài, chạy lại nhanh, vì thế kết quả là tôi đã bị hung thần gian ác tóm lấy vai.

“A...xin...xin lỗi”. Tôi nhắm mắt xin lỗi, hy vọng khi đánh mình anh sẽ lương tay một chút.

Nhưng, một lúc sau....

“Quay về đi”. Anh không tung nắm đấm mà tung ba chữ ấy.

“Hả?” Tôi mơ màng mở mắt nhìn Hàn Thành Nam trước mặt mình.

“Tuy không biết vì sao nhưng trong lòng tôi không muốn cậu ra đi”.

Tuy khuôn mặt anh có nét gì đó của “tôi cũng không biết vì sao”

nhưng khi nói câu ấy, giọng nói của anh lại ẩn chứa sự chân thật.

“Cậu không muốn mình ra đi?” Tôi đứng ngây ra, không biết nên nói gì.

Tôi nhìn anh, nghiêm túc nhìn anh, có lẽ vì ánh mắt của tôi mà khuôn mặt của anh hơi đỏ.

“Dù là con trai hay con gái, cậu, vẫn là cậu, vì thế, hãy ở lại”. Anh cúi đầu, không nhìn vào mắt tôi.

Anh chàng này lúc nào cũng e thẹn như thế. Anh chàng này lúc nào cũng mang lại bất ngờ cho người khác.

“Dù cậu là con gái thì cũng chẳng sao, chỉ cần, chỉ cần mình không nói ra thì sẽ chẳng sao cả”. Giọng nói của anh không to, nhưng vì sân trường yên tĩnh nên dường như có âm thanh vọng lại, không ngừng vang vọng bên tai tôi.

Gần đây tôi thực sự rất muốn khóc, vì yêu sao? Hay là vì anh chàng trước mắt? có lẽ là cả hai.

“Cậu...sao cậu lại khóc?” Thấy tôi không nói gì, Hàn Thành Nam ngẩng đầu lên nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên. Dường như anh chàng này không ngờ rằng tôi lại khóc.

“Bởi vì....”

Vì sao tôi khóc? Vì anh níu kéo? Vì cảm động? hay là vì....nguyên nhân phức tạp hơn? Nhìn thấy tôi khóc, anh lục lọi trong túi áo, dường như muốn tìm khăn tay hay gì đó.

Nhìn thấy anh như vậy, đột nhiên tôi thấy anh thật đáng yêu.

Sau đó....tôi ôm anh.

Dường như động tác này hoàn thành trong nháy mắt. Tuy nhiên, khoảnh khắc mà tôi ôm anh, tôi thấy người anh cứng lại. Nhưng anh không hề đẩy tôi ra, để mặc cho nước mắt, nước mũi của tôi chảy vào chiếc áo sơ mi trắng của anh.

Sau đó....

“Này, cậu thật là....rất giống con trai đấy”. Anh lắc đầu, khẽ vuốt ve mái tóc mềm mượt của tôi.

Dưới ánh trăng, bóng chúng tôi in xuống sân trường, đột nhiên tôi thấy, như thế này...thật tốt.

“Chúng ta về thôi”. Không biết đã đứng đó bao lâu, đột nhiên anh nói với tôi câu ấy. Sau đó anh kéo tôi lúc ấy vẫn đang muốn lau mặt trên người anh, cầm chiếc vali rơi dưới đất, đi về ký túc.

Mới bước được hai bước, đột nhiên anh đứng lại. Anh làm sao vậy? Tôi mơ màng nhìn thấy chị Mỹ Hoa đứng trước mặt anh. Tôi tưởng chị ấy sẽ nói gì, nhưng đáng ngạc nhiên là người mở miệng lại là Hàn Thành Nam.

“Nếu cô nghĩ cho cô ấy thì sau này đừng nói ra thân phận của cô ấy”. So với những lời nói thật lòng mà anh vừa nói với tôi thì giọng nói của anh lúc này giống như một mệnh lệnh.

“Cậu và Ưu là hai người ở thế giới khác nhau, ép cô ấy ở lại không tốt cho bất kỳ ai”. Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến sự nghiêm túc của chị Mỹ Hoa ngoài quần vợt.

“Lúc nào cô cũng nói chuyện với cái vẻ là hiểu cô ấy lắm. Vậy tôi hỏi cô, vì sao lúc bỏ đi cô ấy không đến tìm cô?” Hàn Thành Nam chất vấn chị Mỹ Hoa.

Vì lời chất vấn ấy mà đột nhiên chị Mỹ Hoa trợn mắt. Dường như chị ấy chưa bao giờ nghĩ đến câu hỏi này. Còn tôi, vì sao chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đi tìm chị Mỹ Hoa?

Chị Mỹ Hoa nhìn tôi, dường như hy vọng nhận được câu trả lời từ chính miệng tôi, nhưng tôi lại không nói gì. Bởi vì tôi cũng không biết vì sao mình không đi tìm chị ấy.

“Thực ra, tất cả đều là do tính ngang bướng của cô tạo nên. Minh Hiểu Ưu không đi tìm cô là vì cô không nghĩ đến suy nghĩ của cô ấy, chẳng phải sao?” Anh bình tĩnh nói những lời ấy nhưng lại khiến tôi và chị Mỹ Hoa nhận ra câu trả lời.

Đột nhiên, tôi có một cảm giác rất lạ đối với Hàn Thành Nam. Anh hiểu tôi hơn cả bản thân tôi.

“Là vậy sao?” chị Mỹ Hoa nhìn tôi, chị ấy muốn nhận được câu trả lời phủ định từ tôi. Nhưng.....quả thực đúng là như vậy.

“Chị, em, muốn ở lại câu lạc bộ quần vợt nam”. Tôi cố gắng để mình bình tĩnh và nói ra câu ấy.

Chị Mỹ Hoa nhìn tôi, đột nhiên, chị nhếch mép, nét mơ màng vụt tắt.

“Chị biết rồi, vậy nhé!” Nói xong chị Mỹ Hoa bước đi.

Thực ra tôi biết lúc này chị ấy rất đau lòng. Nhưng tôi, thực sự tôi muốn ở lại, muốn ở bên Hàn Thành Nam.

“Cảm ơn....” Đột nhiên Hàn Thành Nam nói hai tiếng ấy.

“Hả?” Anh đang cảm ơn tôi sao?

“Vì đã ở lại”. Nói xong anh bước đi luôn.

Anh chàng này....đột nhiên nổi xúc động trào dâng trong lòng.

“Hàn Thành Nam, đợi mình....”

Vậy là Hàn Thành Nam đi trước, tôi theo sau.

Vậy là một chuyện vốn cứ tưởng rằng suốt đời không thể giải quyết được nhưng lại đột nhiên được giải tỏa trong một buổi tối như thế này.

Vậy là, tôi có thể ở lại.

Vậy là, tôi bắt đầu mong chờ cuộc sống sau này....

Minh Hiểu Ưu với thân phận nữ sinh đến rồi. Sau này, nhờ bạn nam sinh Hàn Thành Nam chỉ bảo thêm.

6. Chương 6: Anh Chàng Hotboy Xuất Hiện

1)

Muộn rồi, muộn rồi, muộn rồi..... Đúng là đen đủi.....

Tôi thật nghi ngờ không biết có phải gã chết tiệt Hàn Thành Nam đã liên kết với cái đồng hồ báo thức đáng ghét để chơi mình không?

Đồng hồ không đổ chuông thì thôi, Hàn Thành Nam lại không thèm gọi một tiếng, thật là quá đáng.

Trong lòng tôi thầm nguyên rửa cay độc gã Hàn Thành Nam khốn kiếp từ đầu đến chân.

Nguyên rửa thì nguyên rửa, đến muộn vẫn đến muộn.

Gần đây không biết rốt cuộc cái tên khốn đáng chết nào đã đề nghị với hội trưởng Hưu Tư rằng người đến muộn bị phạt quét dọn sân quần vợt.

Sau đó tôi vừa nguyên rửa cái đồng hồ báo thức của mình, vừa nguyên rửa Hàn Thành Nam, vừa nguyên rửa gã chết tiết đã đề nghị với hội trưởng Hưu Tư, vừa nguyên rửa vì sao cái sân quần vợt lại to đến thế vừa quét dọn.

Cái gã Hàn Thành Nam kia, không gọi tôi dậy, hại tôi đến muộn không nói làm gì, vậy mà còn không biết thông cảm với một nữ sinh như tôi, phát huy chút phong độ nhỏ bé đến đáng thương của mình, đến giúp tôi quét dọn.

Tôi thật đáng thương, đành phải lê cái thân thể mệt mỏi đến quét dọn sân quần vợt khổng lồ.

Tuy nhiên, đúng lúc tôi nguyên rửa đồng hồ báo thức, Hàn Thành Nam, tên khốn kiếp đã đề nghị.... lần thứ 108 thì đột nhiên cánh cửa của câu lạc bộ quần vợt được mở ra.

Lúc này ai lại đến câu lạc bộ nhỉ?

Chắc không phải là lương tâm của Hàn Thành Nam thức tỉnh nên đã đến giúp mình đâu.

“Tôi sắp dọn xong rồi, cậu còn đến làm gì?” Tôi không ngoảnh đầu mà nói câu đó với giọng đầy bất mãn.

“Không phải tôi đến tìm cậu....” Một giọng nói vang lên phía sau tôi.

Cái gã đáng chết này....ngày nào cũng chỉ biết chọc giận tôi.

“Vậy thì cái đồ chết tiết nhà cậu đến đây....làm gì?” Tôi vừa nói, vừa tức giận quay người lại.

Tuy nhiên, khi tôi quay người nhìn về phía cánh cửa của câu lạc bộ thì đột nhiên tôi sửng sốt. Bất chợt nhận ra thế nào là “núi cao còn có núi cao hơn”.

Từ trước đến nay tôi tưởng rằng Hàn Thành Nam là người đẹp trai nhất cái trường này, nhưng không ngờ anh chàng trước mắt lại.....

Nhìn nghiêng cũng thấy cao khoảng 1m88, body chuẩn khiến bộ quần áo đồng phục màu đen của trường trở nên rất rất hợp với anh ta, cảm giác dường như được may riêng cho anh ta vậy. Làn da trắng sáng càng nổi bật hơn khi khoác chiếc áo màu đen, đẹp trai đến nỗi khiến người ta không thể rời mắt được.

Dĩ nhiên, chiều cao hay cách ăn mặc không phải là điểm bắt mắt của anh chàng trước mắt. Điều thực sự khiến người ta không thể rời mắt khỏi anh ta chính là khuôn mặt. Tôi chưa bao giờ biết một anh chàng nào lại có khuôn mặt tinh xảo đến thế, tinh xảo đến nỗi giống như đồ mỹ nghệ đã được chạm khắc rất tinh vi và tỉ mỉ.

Tuy cách rất xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được dòng điện truyền qua đôi mắt với hai màu trắng đen rõ ràng không chút tì vết. Chiếc mũi cao thẳng là điểm hoàn mỹ nhất trên khuôn mặt, cao nhưng không chột vọt.

Đôi môi đỏ mọng, tinh tế, nó không có bất kỳ độ cong nào nhưng lại vô cùng gợi cảm.

Giới hạn cao nhất của vẻ đẹp của con người là thế nào nhỉ? Tôi không biết, nhưng anh chàng trước mắt quả thực là người đẹp trai nhất mà tôi từng gặp.

Tôi nuốt nước bọt ừng ực, sau đó không rời mắt khỏi anh chàng này.

“Cậu sao vậy?” Có lẽ anh ta không quen khi bị tôi nhìn chăm chăm như thế.

Anh chàng này đúng là yêu ma, dường như giọng nói cũng có nguồn điện, truyền vào tai tôi khiến thần kinh của tôi phần chấn hấn lên.

“Đẹp, đẹp trai quá”. Không biết vì bị đôi mắt ấy truyền điện hay bị giọng nói ấy làm ê mẩn mà tôi lại thốt ra những lời đáng xấu hổ như thế.

Minh Hiểu Ưu ơi là Minh Hiểu Ưu, mày đúng là loại con gái xấu xa.

Anh chàng đẹp trai vốn không bộc lộ chút biểu cảm nào đột nhiên cười ha hả.

Anh chàng này....làm gì mà cười thái quá đến thế? Hoàn toàn rơi vào trạng thái bò lăn bò càng. Vì điệu cười ấy mà bỗng chốc tôi thấy lúng túng, không biết phải đối diện với anh chàng đẹp trai này như thế nào.

“Tôi....” Với tình hình như bây giờ, phải nói gì mới có thể làm dịu không khí lúc này đây?

Tôi đúng là người dễ dàng khiến không khí trở nên tồi tệ.

“Đúng là một anh chàng đáng yêu”.

Anh chàng này biết phép thuật sao? Vì sao vừa nãy còn đứng cách tôi xa như vậy mà chưa đầy một giây đã đứng trước mặt tôi? Đứng trước mặt tôi vẫn chưa phải là trọng điểm, trọng điểm là anh ta đứng trước mặt tôi còn nói tôi rất đáng yêu. Nói tôi đáng yêu đồng thời vỗ vào đầu tôi một cách rất cởi mở.

Cái đầu của tôi không phải cho người khác tùy tiện vỗ vào đâu nhé. Nếu đổi lại là người khác thì tôi đã nổi trận lôi đình rồi. Nhưng bây giờ là anh chàng đẹp trai, một chàng đẹp trai hoàn mỹ tuyệt đối.

Anh ta vỗ vào đầu tôi vậy mà tôi hoàn toàn không có cảm giác tức giận, lại còn....lại còn đỏ mặt.

Bỗng chốc tôi có cảm giác như con yêu râu xanh đã hóa thân vào người mình, hoàn toàn không có thuốc chữa.

“Hơ....lại còn đỏ mặt nữa?” Anh ta mỉm cười nhìn tôi.

Ánh mắt của tôi không cẩn thận nhìn thẳng vào mắt anh ta, vốn dĩ khuôn mặt chỉ hơi nóng bây giờ nóng ran lên.

“Đúng rồi, đây là câu lạc bộ quần vợt nam đúng không?” Lúc tôi vẫn đang đắm chìm trong cảm giác mê mẩn thì anh chàng đẹp trai trước mặt đưa ra một câu hỏi hoàn toàn không có chút ý nghĩa nào.

“Đúng vậy”. Anh ta muốn hỏi câu đó làm gì? Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta.

“Trường mình có câu lạc bộ quần vợt nữ không? Hơn nữa bây giờ câu lạc bộ quần vợt nam và câu lạc bộ quần vợt nữ dùng chung sân quần vợt à?” Khuôn mặt anh ta ẩn chứa vẻ khó hiểu.

Câu lạc bộ quần vợt nữ? câu lạc bộ quần vợt nam và câu lạc bộ quần vợt nữ dùng chung sân? Sao tôi chưa nghe nói đến chuyện này nhỉ? Có điều chị Mỹ Hoa dồn hết tâm sức vào việc thành lập câu lạc bộ quần vợt nữ trong cái trường vốn có rất ít con gái này, vì vậy có câu lạc bộ quần vợt nữ cũng là chuyện sớm muộn. Hơn nữa với tính cách của chị Mỹ Hoa, dù sau này hai câu lạc bộ sát nhập lại với nhau thì tôi cũng không thấy có gì là lạ. Dù sao thì một người theo chủ nghĩa nữ quyền như chị Mỹ Hoa thì sao có thể cho phép sân của câu lạc bộ quần vợt nữ không bằng câu lạc bộ quần vợt nam được chứ?

Chỉ có điều chuyện quan trọng như vậy đang xảy ra ngay trước mắt tôi, sao tôi lại không biết nhỉ?

Hơn nữa, dường như anh chàng trước mặt không phải là hội viên của câu lạc bộ quần vợt, vì sao chuyện mà anh ta biết tôi lại không biết?

“Dùng chung? Chuyện khi nào vậy?” Tôi mơ hồ nói.

“Xem ra....vẫn chưa dùng chung. Vậy cậu là giám đốc của câu lạc bộ quần vợt nam?” Anh ta lại hỏi.

Giám đốc? câu lạc bộ quần vợt nam có chức vụ giám đốc sao? Tôi cố gắng lục tìm trong đầu những thông tin có liên quan nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy gì.

“Cậu muốn tìm giám đốc của câu lạc bộ quần vợt nam sao? Hình như ở đây không có giám đốc”. Tôi tiếp tục trả lời câu hỏi của anh ta.

Sau khi nghe tôi nói vậy, đến lượt anh ta cảm thấy mơ hồ. Sau 2 giây mơ hồ, đột nhiên anh ta nhếch mép cười, giống như....nét mặt khi xem kịch hay. Đúng, rõ ràng khuôn mặt của anh ta lúc này giống như đang xem kịch hay.

“Vậy thì cậu là vận động viên ở đây rồi”. Anh ta mỉm cười và nói, giọng nói ẩn chứa vẻ gì đó bồn chồn.

Cảm giác có chút gì đó xấu xa này, thêm vào đó là khuôn mặt tinh xảo đến hoàn mỹ dường như muốn mê hoặc chúng sinh vậy.

“Đúng vậy”. Vì vẻ đẹp trai của anh ta, vì sự mê mẩn của mình, dường như tôi hoàn toàn không thể từ chối câu trả lời của anh ta.

“Vậy à”. Anh ta vừa nói hai chữ ấy vừa chìm vào suy tư.

Anh chàng đẹp trai đang suy tư...đẹp trai giống như Kudou Shinichi trong «Thám tử lừng danh Conan». Oa....nước bọt sắp chảy ra rồi.

“Đúng rồi, nói lâu như vậy rồi mà quên không hỏi tên cậu”. Anh ta mỉm cười

Mỉm cười....mỉm cười....sao nụ cười của anh ta lại có thể đẹp đến thế được nhỉ? giống như ánh mặt trời buổi chiều tà, ấm áp lòng người.

“Tôi là Minh Hiểu Ưu”. Tôi cũng mỉm cười với anh ta, đáng tiếc là nụ cười của tôi không thể đẹp trai như anh ta được.

“A....là Minh Hiểu Ưu”. Khi anh ta gọi tên tôi, đôi mắt tích điện cong thành hình trăng lưỡi liềm, khuôn mặt đẹp trai toát lên vẻ thân thiện gần gũi.

“Đừng, đừng có cho thêm chữ gì ở đằng trước”. Tôi đỏ mặt nói.

“Ôi, ôi, cái nét mặt này, quả thực rất đáng yêu”.

Anh chàng này đang quyến rũ tôi sao? Vì sao lại đặt tay lên đầu tôi? Lẽ nào anh ta không sợ tôi sẽ vỗ lấy anh ta sao?

“Hạ Dạ Hàn, bỏ tay ra”. Đúng lúc tôi vẫn đang suy nghĩ đến việc vỗ lấy anh ta thì ở cửa vang lên một giọng nói đầy phẫn nộ.

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Hàn Thành Nam trong trang phục thể thao.

Không hiểu vì sao khi nghe thấy giọng nói của Hàn Thành Nam đột nhiên tôi thấy sợ hãi. Khi nhìn thấy vẻ mặt không hề thân thiện của anh tôi lại càng sợ hơn.

Tôi bây giờ dường như có chút gì đó giống với cô vợ đi lảng nhăng bị chồng phát hiện vậy.

Nếu nói tôi là cô vợ muốn đi lảng nhăng mà anh chàng đẹp trai đột nhiên xuất hiện này, không đúng, người này là Hạ Dạ Hàn, vừa nãy Hàn Thành Nam đã gọi anh ta như vậy. Nếu anh chàng đẹp trai Hạ Dạ Hàn này là đối tượng lảng nhăng, vậy thì....chẳng phải chồng tôi là Hàn Thành Nam sao? Nghĩ đến đây tôi lại đỏ mặt.

“Ôi....Tiểu Nam à, lâu lắm không gặp”. Anh ta hoàn toàn không để ý đến câu nói “bỏ tay ra” của Hàn Thành Nam mà vẫn tươi cười chào anh.

Anh chàng này đúng là ánh mặt trời chói lọi. Hơn nữa chói lọi đến mơ hồ. Anh ta không thèm để ý đến vẻ mặt hung thần gian ác của Hàn Thành Nam.

“Tôi không muốn gặp cậu”. Hàn Thành Nam nói cái câu khó nghe ấy không chút khách khí.

Anh chàng này....làm sao vậy nhỉ? Tuy bình thường là một anh chàng đáng ghét, thỉnh thoảng cũng nhỏ mọn, nhưng dường như không đến nỗi đối xử với người khác như thế này.

“Vậy à, vậy thì tạm biệt”. Anh ta mỉm cười, lịch sự từ biệt Hàn Thành Nam lúc ấy đang vô cùng tức tối.

Không biết Hàn Thành Nam uống nhầm thuốc gì mà không thèm để ý đến người ta.

Anh chàng này không những phong độ lại còn rất lịch sự.

Hạ Dạ Hàn không hề cảm thấy tức giận khi thấy Hàn Thành Nam không đáp lời mình. Anh ta quay người, nói lời tạm biệt với tôi.

“Vậy thì ngày mai gặp nha, Hiểu Ưu”. Nói xong, anh ta không đợi tôi trả lời mà quay người rời khỏi sân quần vợt.

Ngày mai gặp?

Ngày mai? Ý của anh chàng này là ngày mai anh ta vẫn xuất hiện?

A....ngày mai lại có thể gặp anh đẹp trai rồi. Đột nhiên tôi thấy tình yêu lấp lánh trước mắt. Lấp lánh đến chói mắt, bầu trời ngập tràn ánh sao.

Ack....đường như nỗi mê mẩn của tôi đã đến mức không còn thuốc chữa nữa rồi.

(2)

“Nhìn kìa, con người sắp rơi xuống rồi kìa”. Hàn Thành Nam đứng cạnh nói với giọng điệu chẳng tốt đẹp gì.

Anh chàng này hôm nay làm sao vậy nhỉ? Vì sao cảm giác dường như anh ta đang giận? Tôi chọc giận anh ta sao?

Đâu có, sáng nay người không gọi tôi dậy là anh ta. Tôi còn chưa tức, vậy mà anh ta lại tức trước tôi? Haizzz....thôi, không biết tôi lại nói sai câu nào khiến anh chàng này tức giận. Dù sao thì anh ta là một anh chàng nhỏ mọn mà.

Bây giờ tôi thấy nên bỏ qua câu nói không tốt đẹp ấy của anh ta, tìm chủ đề nói chuyện khác.

“Sao cậu lại đến? Hôm nay người phụ trách dọn dẹp là mình mà”. Lời nói của tôi đầy vẻ giận hờn.

Nghe thấy tôi nói vậy, đột nhiên anh ta sững người lại.

“Tôi....tôi....tôi đến giám sát công việc của cậu. Hội trưởng Hưu Tư sợ cậu lười biếng, vì thế bảo tôi đến xem cậu làm thế nào”. Anh ta đỏ mặt nói câu ấy.

Giám sát thì giám sát, việc gì mà phải đỏ mặt như thế? Sao hôm nay anh chàng này lại bất thường đến thế nhỉ?

Hơn nữa, hội trưởng Hưu Tư bảo anh ta tới giám sát tôi?

Theo như tôi được biết thì hội trưởng Hưu Tư không phải là người làm những chuyện như thế này.

Tôi có thể chắc chắn rằng anh chàng trước mặt mình đang nói dối.

Theo hiểu biết của tôi về Hàn Thành Nam thì thực ra anh ta muốn đến tìm tôi, muốn đến giúp tôi. Nhưng vì tính cách ngượng ngùng e thẹn nên anh ta mới bịa một cái cớ khác.

Dường như gần đây tôi không những hay mê mẩn mà lại còn dễ dàng bộc lộ vẻ háo sắc ra ngoài.

“Này, nhìn cậu....rốt cuộc cậu đang làm gì? Vì sao buổi tập kết thúc gần một tiếng rồi mà ở đây vẫn bừa bãi như thế này?” Không biết anh ta định nói gì, nhưng sau khi nhìn quanh sân một lượt, anh ta lại nói một câu khó hiểu như thế.

“Trời ơi, nói gì thì nói tôi cũng là nữ sinh mà. Những công việc cần thể lực như thế này cũng không làm nhiều được”. Tôi cố gắng làm ra vẻ giống một nữ sinh, nũng nịu nói.

“Nữ...nữ sinh?” Anh ta nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên. Anh chàng này, không phải là đã quên chuyện tôi là con gái rồi đấy chứ? Hay là cơ bản anh ta không biết tôi là nữ sinh, tất cả những chuyện xảy ra trước đây đều là do tôi đang mơ?

“Cậu mất trí nhớ à?” Tôi cảm thấy mơ hồ trước sự ngạc nhiên của anh ta.

“Cái gì mà mất trí nhớ?” Anh ta vừa nói vừa ném một cái lườm vào mặt tôi.

“Nếu không phải mất trí nhớ thì lẽ nào tôi đang mơ? Thực ra cậu hoàn toàn không biết chuyện tôi là nữ sinh?” Tôi lại mơ hồ nói.

Sau khi nghe lời của tôi, mắt anh ta lồi ra một cách thái quá, hoàn toàn không nhìn thấy lòng đen đâu.

“Đĩ nhiên tôi biết chuyện cậu là nữ sinh”. Anh ta nói với tôi bằng giọng điệu hết sức bức tức.

Vậy, nếu anh biết tôi là nữ sinh, vì sao khi nghe tôi nói tôi là nữ sinh lại tỏ ra mơ hồ như vậy? Rốt cuộc anh chàng này đang làm cái trò gì đây?

“Nếu đã biết, vì sao....” Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Cậu nói, có phải thực ra cậu là nam sinh nhưng cậu lại nhầm tưởng mình là nữ sinh không?” Anh ta vừa xoa cằm vừa làm ra vẻ giống như thám tử lừng danh Conan.

“Hả? Nói thế có ý gì?”

Cậu nói ấy của anh ta có ý gì? Gần đây anh chàng này nói thật khó hiểu, bỗng nhiên anh ta trở nên thông minh hay là bỗng nhiên trở nên ngu độn đây?

“Lẽ nào cậu không phát hiện, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, cậu không có một chút đặc điểm nào của con gái sao?” Anh ta vừa xoa cằm vừa nói.

Không có đặc điểm của con gái?

Cãi gã chết tiết này, đột nhiên tôi hiểu ra rốt cuộc anh ta có ý gì rồi. Anh ta vòng vo tam quốc một hồi, rốt cuộc là muốn nói tôi là “thằng con trai”.

“Cậu muốn chết à?” Tôi chống tay vào hông rồi quát.

“Đặc biệt là tư thế này, thực ra cậu là con trai?” Anh ta bĩu môi nói.

Anh ta muốn đối đầu với người khác sao? Không mở miệng thì lầm lì lạnh băng, mở miệng ra là nói linh tinh, khiến tôi tức giận muốn san bằng anh ta. San bằng vẫn không thể làm tôi hả giận được, đúng là đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét.

“Hàn, Thành, Nam.....” Tôi rít lên.

“Haizzz.....nét mặt hung thần gian ác của cậu lúc này dường như càng chứng minh cho suy đoán của tôi. Tôi nói rồi mà, cậu có cần đến bệnh viện kiểm tra không, xem rốt cuộc cậu là nam hay nữ?” Rõ ràng là anh ta cố nhin để không bật cười nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên. Qua khóe miệng ấy, tôi có thể thấy được là rõ ràng anh ta đang cười nhạo mình.

“Cậu.....” Dường như tôi sắp phun ra lửa rồi, cái gã đáng chết này khiến tôi tức điên lên.

Hừ...hôm nay không để cho gã chết tiết này thấy bản lĩnh của mình thì anh ta không biết sự lợi hại của Minh Hiểu Ưu này.

Tôi nổi trận lôi đình, vung nắm đấm về phía Hàn Thành Nam, tuy nhiên anh ta lại tránh được một cách dễ dàng, tránh được cú đấm sắt thép vô địch của tôi. Tôi hoàn toàn không ngờ rằng anh ta lại tránh, do nguyên lý quán tính, tôi không thể phanh lại được mà lao thẳng về phía trước.

Dường như anh ta cũng phát hiện tôi không phanh lại được nên kéo tôi lại.

Do quán tính của tôi khá mạnh mà lực kéo của Hàn Thành Nam lại mạnh hơn quán tính của tôi gấp đôi. Sau đó, cái lực lớn gấp đôi này khiến một người vốn dĩ lao về trước như tôi lúc này lại ngửa về sau.

Sau đó tôi chuyển từ vị trí lao về phía trước sang ngửa ra phía sau, sau đó tôi có nguy cơ chuyển từ mũi chạm đất sang gáy chạm đất.

Tôi đổ....đổ....đổ....đổ.....

Đổ một hồi lâu mà không có cảm giác đau đớn khi đầu chạm đất.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy nhỉ?

Tôi mơ màng nhìn về phía trước. Nếu đầu tôi chạm đất thì cảnh tượng trước mắt chẳng phải là nóc sân quần vợt sao? Nhưng xuất hiện trước mắt tôi lại là tường của sân quần vợt. Bạn có biết điều đó có nghĩa là gì không?

Điều đó có nghĩa là tôi không bị ngã.

Tôi mơ hồ nhìn về phía sau, phát hiện Hàn Thành Nam đang đứng sau lưng mình.

Sau đó.....mặt tôi đỏ ửng.

Anh ấy đứng sau lưng tôi không phải là chuyện đáng để xấu hổ, nhưng tôi lại ngã vào lòng anh. Tư thế của tôi bây giờ có lẽ là anh đứng thẳng còn lưng của tôi chạm vào ngực anh. Không đúng, do tỷ lệ chiều cao nên lúc này đầu tôi chạm vào ngực anh.

Một cảnh tượng khiến người ta suy nghĩ xa vời. Quả thực khiến người ta không kìm được thẹn thùng.

“Cái đó....” Tôi muốn nói gì đó, nhưng vì cảnh tượng khiến người ta thẹn thùng lúc này nên tôi không nói gì.

“....” Dường như anh ấy cũng không biết nên nói gì.

Sau một hồi bối rối, tôi và Hàn Thành Nam tiếp tục tư thế khiến người ta thẹn thùng đến nỗi tim đập thành thịch này.

Dường như anh ấy không có ý đẩy tôi ra mà một người thích mê mẩn như tôi cũng không có ý muốn rời anh. Sau đó, chúng tôi cứ đứng như thế.

Tôi có thể nghe thấy nhịp tim của anh qua bộ quần áo thể thao.

Vì nhịp tim của anh nên nhịp tim của tôi cũng tăng tốc.

Không được, nếu cứ tiếp tục đứng thế này thì không chết vì bối rối cũng chết vì tim đập quá nhanh.

“Cái....cái đó....nhanh chóng dọn dẹp thôi”. Đột nhiên, Hàn Thành Nam đẩy tôi ra rồi bắt đầu nhặt bóng.

Anh chàng này lại e thẹn. Mỗi lần e thẹn, anh lại nói với tôi bằng cái giọng rất nghiêm nghị. Haha, đúng là một anh chàng đáng yêu.

“Này, chẳng phải cậu nói là đến giám sát mình sao? Sao lại nhặt bóng thế”. Tôi vừa nói vừa cười đều.

Mỗi lần thấy anh chàng này đáng yêu như vậy, tôi lại không kìm được muốn chòng ghẹo anh.

“Tôi....tôi....đói bụng. Nếu chỉ nhìn cậu làm thì chắc là đến sáng mai cũng không làm xong”. Sự căng thẳng trong giọng nói của anh chứng tỏ anh đang cố tìm ình một cái cớ.

“Vậy sao?” Giọng nói của tôi ẩn chứa lời chất vấn bông đùa.

“Nếu không phải thì là cái gì? Cậu tưởng tôi thích giúp cậu lắm sao? Tôi chỉ nghĩ chẳng may cậu không dọn xong bị mắng thì lại nói là vì tôi không gọi cậu nên cậu mới đến muộn. Tôi sẽ rất đau đầu, vì thế miễn cưỡng đến giúp cậu”.

Vì anh quay lưng về phía tôi nên tôi không nhìn rõ nét mặt của anh. Có điều tôi có thể đoán được nét mặt của anh lúc này – hai má đỏ ửng, thẹn thùng.

Ai nói chỉ có con gái mới không nói thật lòng mình? Thực ra anh chàng Hàn Thành Nam này mới là người thích dối lòng mình.

“Vậy à. Vậy thì vì mình không bị mắng nên mình cảm ơn cậu trước”. Tôi mỉm cười và nói.

Không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy Hàn Thành Nam là tôi rất vui. Dường như nói chuyện với anh khiến tôi quên đi mọi nỗi buồn phiền.

“Không cần phải cảm ơn, chỉ có điều....” Dường như anh chàng này muốn nhử tôi, cố tình kéo dài giọng nói.

“Có điều gì?”

“Có điều, nhắc nhở cậu nên tránh xa cái gã lúc này”.

Anh chàng này đúng là tư duy kiểu nhảy cóc, câu nói này của anh có thể chứng minh điều đó.

“Gã đó là”. Tôi mơ hồ hỏi.

“Hạ Dạ Hàn!” Dường như anh không muốn nhắc đến cái tên này, giọng nói của anh ẩn chứa vẻ ỨC CHẾ, khó chịu.

“Vì sao?” Không biết vì giọng nói của anh hay vì cái gì mà tôi lại nói ra hai chữ ấy.

“Không sao cả”. Nói xong anh nhấc một sọt bóng vào kho, để lại mình tôi đứng ngây ở đó.

Không sao cả? Câu trả lời kiểu gì vậy?

Anh chàng này hôm nay có gì đó rất lạ? Rốt cuộc là vì sao nhỉ? Tôi mơ hồ nghĩ, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên ở một góc nhỏ nào đó trong tâm trí.

Không phải anh chàng thẹn thùng này.....đang ghen đấy chứ?

Chẳng phải trong phim thường như thế này sao? Nhân vật nam chính khi ghen đều có những hành vi rất kỳ lạ, ví dụ như không thân thiện với tình địch, đưa ra những yêu cầu khó hiểu với nhân vật nữ chính.

Thái độ của anh chàng này với Hạ Dạ Hàn quả thực không được coi là thân thiện. Lại còn bảo mình tránh xa anh ta mà hoàn toàn không có lý do. Đây được coi là yêu cầu khó hiểu rồi.

Hí hí....quả nhiên anh chàng này đang ghen.

Anh chàng này đang ghen, bạn có biết điều đó có nghĩa là gì không? Điều đó có nghĩa là anh ấy đã thích tôi.

Hàn Thành Nam thích tôi. Cảm giác ngọt ngào trào dâng trong tim tôi.

Dường như tôi chưa bao giờ nghĩ Hàn Thành Nam sẽ thích tôi. Được người mình thích thích lại thì sẽ có cảm giác gì nhỉ?

Uhm.....có lẽ sau này có thể ném trái rồi.

“Này, cậu đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đến giúp tôi”. Hàn Thành Nam đứng bên sân quần vợt, tay cầm hai cây lau nhà, nói với tôi bằng giọng nói rất khó chịu.

“Uhm”. Tôi phần khích chạy lại.

Cuộc sống như thế này, quả là tuyệt vời....

Thật sự hy vọng có thể như thế này mãi.....

(2)

Muộn rồi, muộn rồi.....

Cái đồng hồ chết tiệt lại không đổ chuông?

Cãi già Hàn Thành Nam đáng ghét lại không gọi mình dậy?

Gần đây anh ta cứ về đến ký túc là lăn ra ngủ, ban đầu cũng không có cảm giác gì, chỉ tưởng anh ta mệt quá, nhưng gần đây hiện tượng này ngày càng rõ rệt, khiến tôi nghi ngờ không biết có phải anh ta đi làm cu li hay không?

Điều càng khiến tôi nghi ngờ hơn là tuy anh chàng này vừa về đến ký túc là lăn ra ngủ nhưng hai mắt vẫn như con gấu trúc đáng yêu, cảm giác cứ như là mấy ngày không được ngủ vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy không biết có phải anh ta về ký túc thì lăn ra ngủ, sau đó đợi tôi ngủ say rồi lại ngồi dậy đọc truyện tranh hay thứ gì đó mà trẻ em không được đọc không.

Vì thế tôi quyết định nhất định phải tìm một buổi tối nào đó, quyết tâm không ngủ để giám sát hành vi của anh chàng này. Chỉ có điều, đó là chuyện sau này. Bây giờ tình thế cấp bách, phải nghĩ xem hôm nay nên bịa cái cớ gì đó để giải thích cho việc đến muộn.

Nói đồng hồ báo thức bị hỏng? Lần đầu tiên đến muộn đã nói rồi.

Hàn Thành Nam không gọi tôi? Đây là chuyện mà ngày nào cũng phải nói.

Nói đêm qua Hàn Thành Nam đọc trộm truyện người lớn?

Tôi không có chứng cứ, hơn nữa, nếu làm cho anh chàng Hàn Thành Nam nhỏ mọn nổi giận thì làm thế nào?

Vậy rốt cuộc phải nói gì đây?

“Lý do...lý do...rốt cuộc phải nói lý do gì nhỉ?” Tôi không ngừng lẩm nhẩm.

Đúng là ngu chết đi được, nói dối thôi cũng không biết.

“Nói là đau bụng, không tiện”. Đột nhiên phía sau vang lên giọng nói nhẹ nhàng của một chàng trai.

Đau bụng....không tiện....

Đúng là một cái cớ rất hay. Trước đây khi còn ở câu lạc bộ quần vợt nữ, tôi thường viện cái cớ này. Dù sao thì cũng là con gái với nhau, một tháng sẽ có vài ngày như thế. Nhưng....bây giờ tôi đang ở câu lạc bộ quần vợt nam. Hơn nữa thân phận của tôi là nam sinh.

Đúng vậy, sao nam sinh lại không thể nói là đau bụng được? Nếu nói là đau bụng thì cũng cần có giấy của bác sĩ mới có thể xin nghỉ được.

Nghĩ đến đây, tôi quay ngoắt người lại.

Anh đẹp trai.....anh đẹp trai.....anh đẹp trai.....

Khuôn mặt phóng to của anh chàng đẹp trai xuất hiện trước mắt tôi.

“Chào buổi sáng, Hiếu Ưu”. Anh đẹp trai mỉm cười và nói.

Với những anh chàng đẹp trai như thế này thì chắc chắn tôi chỉ cần nhìn qua là nhớ mặt. Huống hồ anh đẹp trai gọi tên tôi là “Hiếu Ưu” như thế này thì tôi càng không thể quên được. Anh chàng trước mắt chính là anh chàng Hạ Dạ Hàn đã khiến Hàn Thành Nam phải ghen cách đó không lâu.

“Chào...buổi sáng”. Mới sáng sớm mà tôi đã rơi vào trạng thái ngớ ngẩn rồi.

Chỉ có điều ngớ ngẩn thì nhớ ngẩn, tôi vẫn không thể quên chuyện đã khiến ình lo sợ.

“Cái đó....lúc này cậu nói cái gì mà đau bụng?” Tôi cố làm ra vẻ bình tĩnh, để lộ vẻ mặt mơ hồ. Tuy giả bộ mơ hồ nhưng trong lòng lại không ngừng nói với mình rằng, điều anh ta muốn nói là đau bụng bình thường.

“Không có gì, nói linh tinh ấy mà, xem ra cậu đến muộn rồi”. Nhìn vẻ mặt mơ hồ của tôi, anh ta tỏ ra rất thờ ơ.

Đúng là nói linh tinh không? Trong lòng tôi cảm thấy bồn chồn. Vì sao anh ta chỉ nói linh tinh mà đánh trúng chỗ hiểm của tôi? Rốt cuộc anh chàng này là thần thánh phương nào? Hại tôi toát mồ hôi lạnh.

“Đến muộn...đúng vậy, không nói chuyện với cậu nữa. Tôi phải nhanh chóng đến câu lạc bộ quần vợt”. Tôi vừa nói vừa chạy lên phía trước.

“Cùng đi nhé”. Tôi vẫn chưa chạy được hai bước thì anh ta đã đuổi theo sau.

Cùng đi?

“Cậu cũng muốn đến câu lạc bộ quần vợt sao?” Tôi mơ hồ hỏi.

“Dù sao thì cũng không có việc gì làm, đến đây xem vậy”.

Mấy hôm trước anh chàng này cũng đến sân quần vợt một cách kỳ lạ. Đường như anh ta đi nhầm đường nên mới đến câu lạc bộ quần vợt.

Anh chàng này, chắc không phải học trường khác muốn đến trường mình điều tra đấy chứ?

“Sao trước đây tôi chưa gặp cậu?” Tôi vừa chạy vừa thở hổn hển và nói.

Thực ra một anh chàng đẹp trai như thế này, nếu trước đây đã từng gặp thì nhất định là tôi sẽ nhớ. Trước ngày hôm qua tôi chưa gặp anh ta, điều này khiến tôi nghi ngờ thân phận của anh ta.

“Đó là vì cậu không để ý”. Giọng nói của anh ta hết sức nhẹ nhàng.

Anh chàng này chạy nhanh như vậy mà không hề thở hổn hển, chứng tỏ anh ta là kiện tướng môn thể thao nào đó.

“Tôi không để ý?” Sao tôi có thể không để ý được cơ chứ? Những anh chàng đẹp trai tuyệt đỉnh như thế này, hấp dẫn như thế này, làm gì có cô gái nào không để ý cơ chứ?

“Đúng vậy, hình như cậu không có bạn bè mấy?” Anh ta lại nói.

Không có bạn bè là sao?

Minh Hiểu Ưu tôi duyên như thế này, sao lại không có bạn bè được cơ chứ?

Tuy thời gian tôi đến đây không phải là dài nhưng những người mà tôi quen không phải là ít. Ví dụ Hàn Thành Nam này, ví dụ hội trưởng Hữu Tư này, ví dụ....

Đột nhiên tôi nhận ra rằng quả thực tôi không có nhiều bạn. Từ trước đến nay, ngoài mấy anh chàng thường nói chuyện ở câu lạc bộ, những người khác tôi đều không quen. Trong lớp cũng vậy, tôi chẳng thân với ai cả.

“Hình, hình như là vậy”. Tôi hậm hực xoa đầu bứt tai.

“Đúng rồi, Hiểu Ưu, cậu học lớp nào?” Hạ Dạ Hàn nói.

“Tôi á? Lớp A12”

“Vậy à, tôi học A1, thảo nào trước đây chưa từng gặp nhau”. Giọng nói của anh ta rất nhẹ nhưng có thể khiến tôi chấn động.

Trường này sắp xếp theo thành tích. Thành tích càng cao thì càng được học những lớp đầu. Còn tôi? Vốn dĩ không có tài năng thiên bẩm với các môn học, thêm vào đó là đầu óc ngu muội, không có tinh thần cầu tiến, vì thế mà dĩ nhiên được phân vào cái lớp thứ 12 trong số 15 lớp.

Anh chàng chạy cùng tôi lại...lại học lớp A1. Bạn có biết điều đó có nghĩa là gì không? Điều đó có nghĩa là anh ta không phải là gián điệp bên ngoài trường. Ack... không đúng, điều đó có nghĩa là anh ta là một thiên tài tài sắc song toàn, không chỉ đẹp trai mà còn học rất giỏi. Đột nhiên, tôi có cảm giác cung kính nể phục anh ta. Cùng với cảm giác đó là cảm giác xa vời. Dù sao thì trường phân lớp học theo thành tích. Thành tích càng cao thì tầng học cũng cao tương ứng. Tôi ở tầng ba còn anh chàng này ở tận tầng mười bốn. Một khoảng cách mới xa vời làm sao....

Lúc tôi vẫn còn đang than thở vì khoảng cách giữa mình với anh ta thì đã đến cửa câu lạc bộ.

Tôi dừng bước, nhìn anh chàng bên cạnh. Chạy một khoảng cách xa như vậy với tốc độ nhanh mà anh ta không hề có dấu hiệu thở hổn hển. Một người tài sắc vẹn toàn như anh ta lại giỏi thể thao như vậy....Đột nhiên, tôi cảm thấy hoài nghi không biết rốt cuộc anh chàng này có phải là người không? Hay là sinh vật đến từ thế giới ma quỷ?

“Cái đó, cậu có chắc....” Vốn dĩ tôi muốn nói “cậu có chắc muốn tham gia câu lạc bộ quần vợt không?” nhưng điều đáng ngạc nhiên là tôi chưa nói hết câu thì anh ta đã đẩy cửa của câu lạc bộ quần vợt.

Khoảnh khắc anh ta mở cửa, có một người chạy ra. Tôi nhắm mắt cũng có thể đoán được người đột nhiên nhảy ra này là ai. Bởi vì mỗi lần tôi đến muộn đều là cái gã cao kều với khuôn mặt ngộ nghĩnh này ra đón (xin lỗi....tôi vẫn quên chưa hỏi tên của gã này)

“Oa oa oa, bạn Minh lần thứ...Hạ Dạ Hàn?” Không ngoài dự đoán của tôi, khoảnh khắc Hạ Dạ Hàn mở cửa, người nhảy ra là anh ta, hơn nữa, giống như mọi ngày, tỏ vẻ phấn khích chuẩn bị tuyên bố số lần đến muộn của tôi.

Chắc anh ta không ngờ rằng, người mở cửa lại chính là Hạ Dạ Hàn. Đôi mắt vốn dĩ to như búp bê của anh ta bỗng chốc mở to hơn, dường như con người sắp lồi ra ngoài. Chỉ có điều....không chỉ mình anh ta ngạc nhiên mà tôi cũng rất ngạc nhiên. Theo tôi được biết, thành tích của gã cao kều với khuôn mặt ngộ nghĩnh không đạt mức A1, nhưng anh ta lại biết Hạ Dạ Hàn. Chẳng phải điều đó có nghĩa là Hạ Dạ Hàn rất nổi tiếng ở đây sao? Xem ra, đúng là tôi hiểu biết nông cạn lại không biết update thông tin.

“Chào buổi sáng, bạn Mạc Kỳ” Hạ Dạ Hàn mỉm cười và nói.

Mạc Kỳ? Hạ Dạ Hàn đang nói với gã cao kều với khuôn mặt ngộ nghĩnh trước mặt sao? Nếu đúng thì có nghĩa là hai người biết nhau? Hay là cái gã cao kều với khuôn mặt ngộ nghĩnh, không đúng, là Mạc Kỳ cũng là người nổi tiếng? Tôi mơ hồ nhìn hai người.

Có lẽ vì lúc này Mạc Kỳ hay là gì đó đột nhiên gọi tên của Hạ Dạ Hàn, vì thế những người vốn đang luyện tập trên sân đều dồn ánh mắt tò mò về phía chúng tôi.

“Chào mọi người”.

Tuy nhiên người đã trở thành tiêu điểm là Hạ Dạ Hàn hoàn toàn không để ý. Anh ta vừa đi vào sân vừa mỉm cười chào tất cả mọi người.

Anh ta....biết mọi người?

Hay là anh ta nghĩ mọi người đều biết mình?

Tôi trau mày, nhăn nhó nhìn mọi người trong sân quần vợt. Đường như mọi người đều không cảm thấy vui mừng trước sự xuất hiện của anh ta. Thực ra tôi có thể hiểu được điều này. Dù sao thì khi nhìn thấy các cô gái xinh đẹp tôi cũng không có chút cảm tình nào. Đây là nguyên lý bài xích của những người cùng giới.

Tuy nhiên, mọi người không vui hoàn toàn không phải chỉ đơn thuần vì anh chàng này quá đẹp trai hay vì điều gì khác. Cảm giác dường như mọi người nhìn anh ta với ánh mắt lo lắng. Sự lo lắng này có lẽ chỉ có đối với người mà mình quen.

Điều đó....có phải là....mọi người đều biết anh ta không? Đột nhiên, tôi thấy anh chàng tên là Hạ Dạ Hàn này thật thần bí.

“Hạ Dạ Hàn! Sao cậu lại đến đây?” Không hổ là hội trưởng Hưu Tư. Khi mọi người đều nhìn Hạ Dạ Hàn với ánh mắt lo lắng mơ hồ thì hội trưởng Hưu Tư bước ra và hỏi, mặc dù nét mặt của anh ta dường như cũng không khác mọi người là mấy.

“Hội trưởng Hưu Tư! Xin cậu đừng có lộ cái vẻ gặp ma giữa ban ngày như thế?” Hạ Dạ Hàn mỉm cười và nói.

Nụ cười của Hạ Dạ Hàn dường như cố định trên môi, nhưng không biết vì sao tôi có cảm giác nụ cười thực sự của anh ta không phải thế này. Tôi cũng không hiểu vì sao mình lại có ý nghĩ ấy, vì sao lại nghĩ đến những điều ấy với người mà mình mới chỉ gặp hai lần.

“Sao cậu lại đến đây?” Hội trưởng Hưu Tư lặp lại câu hỏi ấy.

“Ồ kìa, dù thế nào thì tôi cũng là thành viên của câu lạc bộ quần vợt. Thỉnh thoảng đến một lúc cũng là chuyện thường tình. Hơn nữa, gần đây tôi thấy quần vợt rất thú vị”. Anh ta vừa nói dứt lời, cả sân quần vợt như nổ tung, mọi người đều bàn tán xôn xao.

Thành viên của câu lạc bộ quần vợt!

Anh chàng tài sắc vẹn toàn này lại còn là thành viên của câu lạc bộ quần vợt? Đột nhiên tôi cảm thấy hoài nghi rất cuộc mình có phải là thành viên của câu lạc bộ quần vợt không. Vì sao trong câu lạc bộ có anh chàng đẹp trai như vậy mà tôi lại không biết?

Chỉ có điều....anh ta vừa nói thỉnh thoảng đến một lúc là có ý gì? Có nghĩa là anh ta không đến thường xuyên. Lẽ nào mỗi lần đều chọn lúc tôi đến muộn hoặc xin nghỉ để đến sao?

“Cái thỉnh thoảng của cậu cũng thật là.....cậu không bước chân vào câu lạc bộ quần vợt đã một năm rồi đấy”. Không biết anh chàng Hàn Thanh Nam chui từ đâu ra, khuôn mặt vẫn hiện rõ hai con mắt gấu trúc to đùng.

Một năm.....

Vậy thì đúng là thỉnh thoảng.....

Chỉ có điều, nếu một năm không đến thì chắc không bị loại ra khỏi danh sách của câu lạc bộ chứ?

“Ôi, bạn Hàn Thành Nam, cậu đừng có nhìn tôi với khuôn mặt không vui như thế? Chỉ có điều, thực ra tôi rất hiểu cậu. Dù sao thì nếu cậu chăm chỉ thì có lẽ không đến nỗi ngay cả cơ hội ra sân cũng không có”. Anh ta mỉm cười và nói, chỉ có điều nụ cười ấy khiến người ta nhìn mà thấy lạnh băng, tuy nhiên vẫn không làm mất đi vẻ đẹp trai.

“Cậu....” Khuôn mặt Hàn Thành Nam tái xanh.

Tôi đã biết kỹ thuật chơi quần vợt của Hàn Thành Nam, cũng được lắm chứ. Tuy nhiên anh chàng tên là Hạ Dạ Hàn kia lại nói những lời như vậy....rất cuộc là anh ta tự đại hay thực sự anh ta rất mạnh?

“Không hiểu cậu đang nói gì”. Hàn Thành Nam bực tức nói, sau đó ném cho Hạ Dạ Hàn một cái gườm gườm.

“Thực ra có chút chuyện tôi thấy rất thú vị”. Rõ ràng câu nói đó Hạ Dạ Hàn muốn nói với Hàn Thành Nam, nhưng anh ta lại nhìn tôi với ánh mắt bí hiểm.

Anh ta nhìn tôi như vậy khiến tôi cảm thấy run sợ. Lẽ nào....anh ta thấy gì rồi? Trong lòng tôi cảm thấy sợ hãi trước sự xuất hiện đột ngột của con người này.

Đến tận khi buổi tập kết thúc mà nỗi sợ hãi vẫn trào dâng trong lòng tôi. Vì vậy sau khi buổi tập kết thúc, tôi lập tức biến mất khỏi ánh nhìn của mọi người.

Thay vì nói biến mất khỏi ánh nhìn của mọi người chỉ bằng nói tôi đang tránh anh ta, anh chàng tên là Hạ Dạ Hàn.

Bởi vì những lời nói lấp lửng của anh chàng này và ánh mắt bí hiểm ấy khiến tôi có cảm giác dường như thân phận của mình đã bị bại lộ dưới con mắt của anh ta.

Tôi chạy một mạch về ký túc, đi vào hành lang, phát hiện hội trưởng Hưu Tư đang đi trước mặt.

Rất cuộc anh ta đã chạy về như thế nào vậy?

Gần đây tôi phát hiện dường như mọi người ở đây đều biết khinh công, thường xuyên xuất hiện ở những chỗ theo lý mà nói không nên xuất hiện, sau đó lại biến mất vô cớ trong cái thời điểm không nên biến mất.

“Hội trưởng.... Hưu Tư?” Tôi không thể tin hội trưởng Hưu Tư lại xuất hiện trước mặt mình.

“A....tôi đang chuẩn bị tìm cậu”. Nghe thấy giọng nói của tôi, hội

trưởng Hưu Tư quay người lại.

Tìm tôi?

Lẽ nào vì chuyện đến muộn?

Tôi đến muộn nhiều lần như vậy lẽ ra anh ta phải thấy quen rồi chứ? Không cần thiết phải gặp riêng tôi, sau đó lên lớp chứ?

“Có chuyện gì sao?” Tôi trau mày nói.

“À....tôi muốn hỏi cậu, cậu quen Hạ Dạ Hàn à?”

Hả? vì sao đột nhiên anh ta lại hỏi chuyện này?

“Có quen”

Khái niệm quen có nghĩa là gì? Có nghĩa là tôi biết người này, người này cũng miễn cưỡng biết tôi. Quan hệ như vậy có thể gọi là quen chứ? Vậy thì tôi và cái người tên là Hạ Dạ Hàn cũng có thể được coi là quen.

“Hình như sáng nay cậu đưa cậu ta đến?” Khuôn mặt thô kệch của hội trưởng Hưu Tư toát lên vẻ quan tâm.

Ack....khuôn mặt thô kệch toát lên vẻ quan tâm? Thực ra vẫn là cảm giác hung thần gian ác.

“Là cậu ta muốn đi cùng tôi”.

Nhớ lại chuyện lúc sáng, câu nói có liên quan đến “đau bụng” của anh ta thực sự khiến tôi mất hết hồn vía.

“VẬY à, nếu đã không thân thì sau này đừng có lại gần cậu ta”. Hội trưởng Hưu Tư nghiêm túc nói.

“VÌ sao?” Tôi hỏi câu hỏi đó gần như là phản xạ có điều kiện.

Dường như hôm qua Hàn Thành Nam cũng nói với tôi những lời đại loại như không nên lại gần anh ta.

Còn nữa, ánh mắt có chút căng thẳng mà mọi người nhìn anh ta sáng nay, anh ta....rất cuộc có bí mật gì đây?

“Bởi vì....cậu ta tuyệt đối không tin bất kỳ ai”. Giọng nói của hội trưởng Hưu Tư ẩn chứa chút gì đó khó xử.

Anh ta....tuyệt đối không tin bất kỳ ai.

Mối quan hệ giữa con người với con người vốn dĩ là dựa vào sự tin tưởng. Nếu không tin người khác thì chẳng phải điều đó có nghĩa là người này sẽ không có bạn sao?

Không biết vì sao mà tôi bắt đầu thấy lo cho Hạ Dạ Hàn.

“VÌ sao?” Vì sao lại không tin người khác? Vì sao lại là tuyệt đối không tin?

“Có lẽ là vì cậu ta đã gặp phải chuyện gì đó. Đường như hồi học cấp hai cậu ta không phải là người như thế này, nhưng không hiểu vì sao bây giờ lại biến thành như vậy”. Giọng nói của hội trưởng Hưu Tư ẩn chứa chút gì đó khó hiểu.

Hồi học cấp hai....

“Hai người quen nhau từ hồi học cấp hai?” Tôi mơ hồ nói.

“Cũng không gọi là quen, chỉ là nhìn thấy cậu ta trên báo. Cậu ta được mệnh danh là ngôi sao tương lai của làng quần vợt”.

Ngôi sao tương lai của làng quần vợt.....

Đột nhiên nhớ lại những lời nói mà hôm nay anh ta nói với Hàn Thành Nam, thì ra không phải là tự đại.

“VÌ sao anh ta lại từ bỏ chơi quần vợt? Rõ ràng là thành viên của câu lạc bộ quần vợt”. Tôi mơ hồ nói.

“Ai biết được. Tôi nhắc nhở cậu đừng có lại gần cậu ta. Mau đi ăn sáng thôi, lát nữa phải lên lớp”. Nói xong hội trưởng Hưu Tư quay về phòng mình.

Vì những lời nói của hội trưởng Hưu Tư mà suốt một ngày tôi đều nghĩ về cái người tên là Hạ Dạ Hàn này. Đường như anh ta càng ngày càng thần bí. Có phải là những người thông minh đều rất khó hiểu không? Giống như Trục Thụ trong phim «Thơ ngây».

Rõ ràng là ngày nào anh ta cũng mỉm cười với tất cả mọi người nhưng dường như nụ cười ấy vĩnh viễn không thay đổi. Vì nụ cười vĩnh viễn không thay đổi ấy nên tôi mới cảm thấy đó hoàn toàn không phải là nụ cười thực sự của anh ta. Giống như một chiếc mặt nạ mỉm cười, bỏ chiếc mặt nạ ra thì nét mặt thực sự của anh ta sẽ như thế nào đây?

Đúng lúc tôi vẫn đang suy ngẫm.....

“A! quả nhiên bạn Minh Hiếu Ưu ở đây”. Đột nhiên một giọng nói vang lên phía sau.

7. Chương 7: Anh chàng Thần Bí

(1)

Xem ra mọi người trong trường này không những biết phép thuật mà còn thích nói chuyện sau lưng người khác. Thật đáng thương cho trái tim nhỏ bé không kiên cường của tôi, ngày nào cũng phải chịu sự giày vò như thế này.

Tôi quay người, nhìn anh chàng mà một giây trước vẫn còn ở trong đầu tôi – Hạ Dạ Hàn.

“Đúng vậy, vì sáng nay tôi lại đến muộn mà”. Tôi buồn rầu nói.

Vì những lời nói của hội trưởng Hưu Tư nên khi đột nhiên nhìn thấy anh chàng đẹp trai này tôi không có cảm giác đặc biệt vui mừng.

“Haha, nếu đến muộn phải quét dọn thì hình như tôi cũng phải quét dọn”. Vẫn là cái khuôn mặt tươi cười ấy.

Thật sự rất muốn lột cái mặt nạ tươi cười của anh ta ra để xem rốt cuộc ẩn bên trong là gì. Nhưng....tôi không dám.

“Hội trưởng Hưu Tư cũng không nói gì, vì vậy cậu không cần quét dọn”.

Nghĩ đến việc quét dọn cả cái sân quần vợt to vĩ đại này tôi lại thấy ức chế, hơn nữa, anh chàng Hàn Thành Nam không hiểu vì sao không thấy đến giúp. Rốt cuộc anh ta đang làm cái quái gì vậy?

“Tuy không đến thường xuyên nhưng vừa đến đã phá cách thì dường như không tốt cho lắm”. Anh ta mỉm cười xấn tay áo, ngồi xuống nhặt bóng.

Anh chàng này....muốn quét dọn sân quần vợt sao?

Rõ ràng là anh ta không cần làm mà. Hay là anh ta muốn giúp mình?

“Hiểu Ưu, tôi có một câu hỏi rất muốn hỏi cậu”. Anh ta vừa nhặt bóng vừa nói.

“Cái gì?”

Học sinh ưu tú như anh ta mà lại có vấn đề cần hỏi tôi? Tôi ngừng động tác nhặt bóng, mơ hồ hỏi anh ta.

“Cũng chẳng có gì, chỉ muốn hỏi vì sao cậu lại ăn mặc như thế này để gia nhập câu lạc bộ quần vợt?”

Vì sao lại ăn mặc như thế này để gia nhập câu lạc bộ quần vợt?

Anh ta....lẽ nào anh ta biết tôi là gái giả trai? Không thể nào....rõ ràng là tôi không để lộ dấu vết gì trước mặt anh ta. Vì sao anh ta lại nói như thế nhỉ?

Điều đó khiến tôi có cảm giác run rẩy toát mồ hôi hột.

“Cái đó....vì...vì....” Tôi vừa ấp a ấp úng vừa nghĩ nên bịa cái cớ gì để đối phó với người trước mặt mình.

Nói tôi rất thích quần vợt? hay nói vì muốn thu hút nữ sinh, nên tôi luyện chơi quần vợt? hay nói là thực ra tôi làm theo tâm nguyện của bố nên mới gia nhập câu lạc bộ quần vợt?

Sau khoảng thời gian suy ngẫm ngẩn ngui, tôi mở miệng nói.....

“Vì, cậu thấy....là nam sinh”. Vì sợ anh ta không tin nên tôi vừa vỗ ngực vừa nói.

Cuối cùng tôi lại nói ra cái lý do hoàn toàn không giống lý do chút nào, quả thực tôi không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì.

Sau khi nghe xong lý do của tôi, anh ta ngây người đúng 10 giây. Đột nhiên anh ta bật cười. Khác với nụ cười bình thường, lần này anh ta muốn bò lăn ra đất.

“Đúng vậy, sao tôi lại hỏi câu hỏi vô nghĩa như vậy chứ?” Anh ta mỉm cười rạng rỡ.

Ack....cái anh chàng này, vì sao lúc nào cũng khiến tâm trạng người khác giống như ngồi tàu lượn siêu tốc vậy? Lúc nào cũng bất chợt bắt người ta quẹo một cái, anh ta cố tình sao? Hay là chỉ vô tình nói thế? Vì tôi quá để ý nên mới để lộ ra như vậy, hay là.....

“Hiểu Ưu, cậu ở cùng Tiểu Nam à?”

Xem ra, tư duy kiểu nhảy cóc không phải chỉ mình Hàn Thành Nam mới có, anh chàng này cũng vậy. Rõ ràng là một giây trước vẫn đang cùng tôi thảo luận chủ đề khiến tôi hết hồn hết vía, một giây sau lại bắt đầu hỏi một câu hỏi khác. Chỉ có điều, như thế cũng tốt, chí ít thì không cần nơm nớp lo sợ nghĩ cách trả lời anh ta như thế nào nữa.

“Đúng vậy”.

Tiểu Nam mà anh ta nói có lẽ là anh chàng Hàn Thành Nam. Nhưng thêm một chữ “Tiểu” trước tên của một nam sinh, sao lại có cảm giác nổi da gà thế nhỉ?

“Chả trách.....”

Lời nói của những người thông minh đều khó hiểu như thế này sao?

“Hả?” Tôi mơ hồ phát ra một tiếng đơn âm tiết.

“Chẳng phải người ta nói ngu tầm ngu, mã tầm mã sao? Hai người đều là những người chỉ cần một câu nói là rất dễ kích động, hơn nữa chuyện gì cũng viết hết trên mặt”. Anh ta cười rất rạng rỡ, rạng rỡ đến chói mắt.

“Vây....vây à”.

Rõ ràng là một câu nói rất đơn giản nhưng lại có cảm giác dường như trong câu nói đó ẩn chứa ý gì khác lạ. Điều đó khiến tâm trạng vốn đã không thoải mái của tôi càng trở nên căng thẳng hơn.

Để che giấu tâm trạng quá đổi căng thẳng của mình, tôi chỉ có thể cúi đầu, ra công ra sức nhặt bóng.

“Hiểu Ưu, dường như...cậu có rất nhiều bí mật?” Đột nhiên, bên tai tôi vang lên một âm thanh.

Tôi quay sang bên cạnh như một phản xạ, sau đó....không cẩn thận nhìn thẳng vào đôi mắt đầy vẻ châm chọc, đùa giỡn của anh ta. Đôi mắt sáng và trong suốt dường như bắn ra điện áp hàng trăm nghìn vol. Tuy tôi rất không muốn chú ý đến điện áp ấy nhưng vẫn không khỏi nhói tim.

“Đâu....đâu có?” Tôi chợt dạ nói

Lúc này tôi và anh ta, mặt cách mặt chưa đầy 5cm.

Anh chàng này bình thường dường da bằng gì vậy, sao da lại đẹp đến thế cơ chứ? Dường như chỉ cần thổi nhẹ một cái là sẽ rách.

“Hiểu Ưu, bây giờ chỉ có hai đứa chúng mình thôi”. Anh ta cố tình sao, hay là tôi quá để ý? Vì sao lại có cảm giác dường như giọng nói của anh ta ẩn chứa rất nhiều cảm dỗ khiến người ta mê hoặc? Anh ta....đang quyến rũ tôi sao?

“Sau, sau đó thì sao.....” Tôi nuốt nước bọt ừng ực.

Vốn dĩ tôi không có khả năng miễn dịch đối với các anh đẹp trai, bây giờ anh đẹp trai này lại chủ động ngã vào vòng tay của tôi. Thêm vào đó vì thân phận hiện tại của tôi là nam sinh, lâu lắm rồi không được đắm mình trong mùi của anh đẹp trai....Trong tình huống này, tôi thấy mình rất khó mà kiên trì lâu được.

“Tôi muốn biết nhiều chuyện về Hiểu Ưu hơn”. Khóe môi của anh ta hơi nhếch lên, sức mê hoặc càng khó cưỡng lại.

“Chuyện gì....của tôi?”

Cuối cùng tôi đã biết vì sao mọi người lại tránh xa anh ta. Anh ta đúng là một người đáng sợ. Dường như đôi mắt của anh ta có thể nhìn thấu người khác.

Có lẽ vì sợ hãi, có lẽ vì cách anh ta quá gần, chân tôi mềm nhũn đến nỗi chuyển từ tư thế ngồi xổm nhặt bóng sang tư thế ngồi bệt. Bỗng chốc, khoảng cách giữa mặt tôi và mặt anh ta được kéo xa ra.

Tôi há hốc mồm hít thở không khí, bởi vì lúc này anh ta áp sát vào mặt tôi khiến tôi không thể thở được.

“Dường như cậu đang lo sợ điều gì đúng không, nữ sinh Hiểu Ưu!”

Dường như cảm nhận được tôi cố tình tạo khoảng cách nên anh ta lại tiến lại gần.

Tư thế giữa tôi và anh ta lúc này quả thực khiến người ta liên tưởng xa vời.

Tôi ngồi ngây dưới đất, còn anh ta chống một tay nhìn tôi. Cơ thể cao to của anh ta bao trùm lấy tôi. Mặt tôi và mặt anh ta lại trở về tư thế cách nhau chưa đầy 5cm.

Dĩ nhiên động tác của tôi và anh ta đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là bốn chữ “nữ sinh Hiếu Ưu” mà anh ta đã nói.

Tuy tôi đã sớm cảm thấy anh chàng này biết cái gì đó, nhưng khi nghe thấy anh ta nói bốn chữ ấy, tim tôi vẫn đập loạn nhịp.

Giải thích ư? Nhưng dường như anh ta tỏ vẻ không biết gì cả. Không giải thích ư? Anh ta có nói ra không? Nếu giải thích thì giải thích thế nào? Nếu không giải thích thì có phải là đã ngầm thừa nhận rồi không?

Bỗng chốc, tâm trạng của tôi trở nên vô cùng rối bời. Chỉ mỗi việc có nên giải thích với anh ta không đã khiến tất cả các tế bào trong não của tôi gần như tê liệt.

“Hai người đang...làm gì?” Đột nhiên, phía cửa sân quần vợt vang lên một tiếng hét lớn như gầm rú.

Vì tiếng hét đó, tôi và Hạ Dạ Hàn đều quay về phía đó.

Chỉ thấy người đứng ở cửa đang nhìn chúng tôi với khuôn mặt hết sức u ám. Người đó không phải ai khác mà chính là bạn Hàn Thành Nam đáng mến.

Tôi có thể hiểu được sự u ám của anh, bởi vì tư thế giữa tôi và Hạ Dạ Hàn lúc này khiến người ta không muốn nghĩ nhiều cũng khó.

“Chúng tôi....” Tôi cũng không biết phải giải thích như thế nào về việc rốt cuộc tôi và Hạ Dạ Hàn đang làm gì, không thể nói với anh là tôi và anh ta đang thảo luận vấn đề có liên quan đến thân phận của tôi.

“Nhìn thì biết chứ sao, nếu không có chuyện gì thì đừng đến làm phiền chúng tôi”. Lúc tôi vẫn đang suy nghĩ phải giải thích như thế nào về tư thế này thì đột nhiên Hạ Dạ Hàn nói câu ấy

Ack....câu nói này của anh ta dường như càng khiến người ta liên tưởng xa vời hơn. Nhìn thì biết chứ sao. Nếu tôi nhìn thấy cảnh tượng này, thì tôi cũng thấy....có lẽ.... hướng hồ theo kinh nghiệm của tôi, đứng từ ngoài cửa, với cái góc ấy, hướng nhìn lệch ấy thì chắc chắn sẽ nghĩ tôi và Hạ Dạ Hàn đang – Kiss! A....Tôi có nhảy xuống sông hoàng hà cũng không rửa sạch được. Thêm vào đó là câu nói “đừng có mà làm phiền chúng tôi” của Hạ Dạ Hàn? Bây giờ tôi có nhảy xuống biển lớn cũng không rửa sạch được.

Nhìn Hàn Thành Nam với khuôn mặt u ám đến đáng sợ khi nghe câu nói ấy của Hạ Dạ Hàn mà tôi không khỏi rùng mình. Cảm giác lần này không giống với lần vụng trộm trước. Lần này có cảm giác dường như bị bắt khi đang làm tình.

Tôi rụt rè nhìn Hàn Thành Nam, xung quanh anh phát ra mùi sát khí nồng nặc. Dường như chỉ một giây sau là anh sẽ lao tới treo tôi và Hạ Dạ Hàn lên trần nhà, sau đó đánh ột trận.

“Oa....Tiểu Nam, cậu có biết nét mặt hiện giờ của cậu đáng sợ như thế nào không? Lúc mà không khí trở nên khó xử, đáng sợ, thậm chí đến đỉnh điểm thì đột nhiên Hạ Dạ Hàn lại nói câu ấy.

Lúc nào rồi mà anh ta vẫn không biết sống chết treu chọc Hàn Thành Nam? Anh ta nghĩ mạng của mình lớn lắm sao? Nói xong câu ấy lại còn đi đến bên cạnh Hàn Thành Nam, vỗ vai anh một cách bí hiểm.

Tuy nhiên, hoàn toàn không giống như tôi nghĩ, Hàn Thành Nam không nói gì, cũng không làm gì. Vốn tưởng rằng anh sẽ dùng dùng nỗi giận giống như ngọn núi lửa phun trào, nhưng không ngờ lại để mặc cho Hạ Dạ Hàn vỗ vai, sau đó để cho anh ta đi.

Khoảnh khắc Hạ Dạ Hàn rời đi, đột nhiên tôi nhận ra rằng trong sân quần vợt khổng lồ chỉ còn lại mình và Hàn Thành Nam.

Cái đồ Hạ Dạ Hàn mất hết nhân tính, anh ta dám bỏ đi như thế sao? Anh ta không hề giải thích một lời nào. Để lại tôi và Hàn Thành Nam là có ý gì? Bây giờ thì hay rồi, bị bắt đang làm tình, nhưng gian phu chạy rồi, còn lại hai vợ chồng....chồng sẽ làm gì vợ đây?

Tôi sợ hãi nhìn Hàn Thành Nam, thậm chí không biết anh ta có giết người diệt khẩu không. Vốn dĩ một người nhỏ nhen như anh ta, lại phải nghe những lời khích động từ người tình của vợ mình...Đợi một chút, vợ? Ack....tôi thấy nhất định là mình phải đến bệnh viện kiểm tra, gần đây não của tôi có vấn đề, suốt ngày nghĩ lung tung vô vẩn. Tôi và Hàn Thành Nam là hai người bạn mà ngay cả quan hệ yêu đương cũng không có.

Đúng vậy, nếu đã là bạn thì vì sao phải?

Đột nhiên, tôi thấy tự tin hẳn lên, cây ngay không sợ trên đứng. Tôi mạnh dạn nhìn Hàn Thành Nam, khoảnh khắc tôi nhìn anh, sự tự tin của tôi lập tức tan biến. Anh chàng này....có cần phải đáng sợ như thế không?

“Cậu....” Tôi cúi đầu, không dám nhìn anh ta, tuy nhiên anh ta lại đi đến bên cạnh tôi, lời người đang ngồi bệt dưới đất là tôi dậy. Anh chàng này thật là khỏe. Chỉ có điều bây giờ không phải là lúc để thảo luận về vấn đề khỏe hay không. Lúc này, tôi nên quan tâm hơn đến tính mạng quý báu của mình.

“Hàn, Hàn Thành Nam....có, có gì thì từ từ nói”. Tôi vừa lắp ba lắp bắp vừa cười trừ, muốn xoa dịu tâm trạng đáng sợ vô cơ của Hàn Thành Nam.

“Từ từ nói? Lúc này rồi mà cậu còn nói được những lời như thế sao?” Giọng nói của anh toát lên vẻ giận dữ đáng sợ. Cảm giác dường như chỉ một giây sau là anh sẽ tung cú đấm vào mặt tôi.

Rõ ràng là tôi không làm gì? Rốt cuộc vì sao anh chàng này lại giận dữ đến mức ấy cơ chứ?

“Tôi....tôi làm sao?” Tôi cẩn thận nói, sợ rằng nói sai một câu thì bàn tay đang để không kia sẽ tiếp xúc thân mật với một bộ phận nào đó trên cơ thể tôi.

“Cậu....cậu....cái đồ” Nghiến răng nghiến lợi là như thế nào? Nhìn Hàn Thành Nam lúc này bạn có thể hoàn toàn hiểu được điều đó.

“Cái....cái gì?” Tôi căng thẳng nhìn anh.

Thực sự bây giờ tôi rất lo không biết anh chàng này nghiến răng nghiến lợi như vậy có làm gãy răng không.

Bàn tay để không của anh từ từ giơ lên, cao hơn đầu tôi. Nếu giáng xuống thì chắc là sẽ đau lắm.

Huhuhu... rõ ràng là tôi không làm gì? Vì sao lại bị đánh? Dù có làm gì thì cũng không thể bạo lực gia đình được? Không đúng không đúng, tôi và anh ta đâu có phải gia đình gì. Tình hình hiện tại hoàn toàn là bạo lực trường học.

Tuy trong lòng cảm thấy vô cùng ấm ức và căng thẳng nhưng tôi lại không nói gì. Cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt chờ đợi cú đấm ấy. Liệu có phải chỉ là một cú không? Cũng có thể là nhiều hơn. Có phải là sẽ rất đau không? Nhìn dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi của anh ta thì không đau mới lạ.

Trong lòng tôi giằng xé, tự hỏi tự trả lời....

Tuy nhiên cú đấm của anh ta thì mãi không thấy giáng xuống.

Tôi từ từ mở mắt nhưng lại không cẩn thận nhìn thẳng vào mắt anh.

Mặt anh vẫn u ám như thế, nhưng ngoài vẻ u ám ấy là vẻ giận dữ đáng sợ.

“Cái đồ phụ nữ không biết xấu hổ”. Cùng với lời nói ấy, tay anh từ từ hạ xuống. Tuy nhiên, cùng lúc ấy, cái tay đang lôi tôi lên cũng đặt xuống, điều đó khiến tôi đột nhiên mất đi trọng tâm, sau đó ngọt bệt xuống đất.

Loại phụ nữ không biết xấu hổ?

Cách dùng từ của anh chàng này....thật là quá quắt?

Tôi ngạc nhiên nhìn anh.

“Phù...thôi, từ đầu đến cuối dường như chỉ có một mình tôi lo lắng. Còn người trong cuộc là cậu lại mặc kệ, không thèm quan tâm, thật không hiểu nổi rốt cuộc tôi bị làm sao. Có lẽ tôi nên bình tĩnh một chút”. Anh vừa nói vừa quay người bước đi.

Tôi ngây người nhìn theo bóng anh, cảm thấy khó hiểu, cũng cảm thấy ấm ức.

Từ trước tới giờ tôi đâu có mặc kệ, đâu có không quan tâm? Vì sao anh lại nghĩ như thế? Nhìn hình bóng của anh cô đơn giống như bị ai bỏ rơi, đột nhiên tôi thấy dường như mình đã làm sai điều gì đó.

Đường như anh đang hiểu lầm rất nghiêm trọng. Nhưng, sợ dĩ anh hiểu lầm như vậy, tức giận như vậy là vì quan tâm đến tôi. Tuy bị hiểu lầm nhưng thấy anh kích động như thế quả thực tôi thấy cảm động.

Tuy anh là một anh chàng rất nhỏ nhen, nhưng vì tôi mà anh mới nhỏ nhen như thế, điều đó đâu phải là xấu.

Chỉ có điều, tình thế cấp bách, tôi vẫn phải chạy theo anh để giải thích cho rõ ràng.

Dù sao thì tôi không muốn chiến tranh lạnh với anh như thế này.

2)

Rất rõ ràng, nét mặt của anh lúc này chứng tỏ anh....thực sự đã hiểu lầm.

Hiểu lầm ngày hôm qua vẫn chưa được giải thích rõ ràng, nếu hôm nay lại hiểu lầm thì chắc sẽ không thể cứu vãn được. Tôi nhất định phải giải thích với anh.

“Xin lỗi đã làm phiền”.

Đúng lúc tôi định giải thích thì Hàn Thành Nam lại nói câu ấy rồi đóng cửa bỏ đi.

Sao anh ấy có thể đi được chứ?

Vì anh bỏ đi nên một giây sau tôi lao ngay ra ngoài.

Lần này Hạ Dạ Hàn không kéo tôi lại, có lẽ vì anh ta thấy lần này tôi không dễ dàng để cho anh ta kéo lại như thế.

Hàn Thành Nam sẽ đi đâu đây?

Tuy tôi thấy một giây sau mình lao ra ngoài nhưng khi tôi đuổi theo thì lại không nhìn thấy bóng dáng của anh chàng này đâu.

Anh về ký túc rồi sao?

Tôi mang theo một tia hy vọng mở cửa ký túc, tuy nhiên, sau khi mở cánh cửa ấy, nỗi thất vọng lại trào dâng trong lòng.

Căn phòng trống trải, chăn đệm của anh hoàn toàn không có dấu vết được chủ nhân của nó động vào, anh....đem qua anh không về sao?

Không biết vì sao, nhìn căn phòng như thế này, đột nhiên tôi có cảm giác muốn òa khóc.

Bị anh hiểu lầm tôi ám ức biết nhường nào. Phải che giấu thân phận tôi đau khổ biết nhường nào. Có lúc tôi thấy dường như mình là người đau khổ nhất thế giới này, đen tối nhất thế giới này, nhưng vì bên cạnh có một người tên là Hàn Thành Nam nên tôi mới thấy thực ra cuộc sống như thế này cũng rất tốt. Nhưng....nếu không thấy anh ấy đâu, tôi sẽ rất đau lòng.

Nghĩ đến đây, nước mắt của tôi trào dâng.

Tuy nước mắt tuôn rơi nhưng trong lòng lại rất muốn đi tìm Hàn Thành Nam, vì thế tôi lại chạy ra ngoài.

Vì mới là năm giờ hơn nên sân trường không có người. Hàn Thành Nam cao như vậy, chắc chắn sẽ là một mục tiêu rất dễ được chú ý.

Tôi đã chạy khắp trường, khi tôi gần như muốn từ bỏ thì bỗng nhiên nhìn thấy Hàn Thành Nam đang dựa người vào gốc cây và thở hỗn hển.

Tôi không nghĩ gì mà lao thẳng ra chỗ anh.

“Hàn....” Lúc tôi đang định gọi tên anh thì đột nhiên anh vừa nhìn thấy tôi là co cẳng chạy.

“Đừng chạy có được không? Chúng ta nói rõ mọi chuyện có được không?” Tôi lớn tiếng nói với Hàn Thành Nam đang quay người chuẩn bị bỏ chạy.

Vì đã khóc, vì vẫn đang khóc nên giọng nói của tôi run rẩy.

“Cậu...” Không biết vì nghe thấy lời tôi nói hay vì nghe thấy giọng nói có lẫn với tiếng khóc mà Hàn Thành Nam quay người lại.

Dường như anh hoàn toàn không ngờ rằng tôi sẽ khóc. Sau khi nhìn thấy tôi khóc, đột nhiên anh tỏ vẻ bối rối không biết phải làm thế nào.

“Có lẽ cậu không tin, nhưng xin cậu hãy tin rằng mình và cậu ta thực sự không có gì”. Tôi nói, nước mắt chảy xuống khóe mi, lăn dài trên má. Tuy giọng nói có lẫn với tiếng sụt sịt nhưng tôi vẫn cố gắng để anh cảm nhận được sự kiên định trong lời nói của mình.

“Cậu và cậu ta, không liên quan đến tôi”. Rõ ràng là nét mặt của anh tỏ ra rất mơ hồ khi nhìn thấy tôi khóc nhưng giọng nói thì vẫn lạnh lùng như thế.

Không liên quan đến anh sao? Rõ ràng là anh rất tức giận.

“Vậy cậu, đừng tức giận có được không?” Giọng nói của tôi đầy vẻ ảm ức.

Có lẽ vì sự lạnh lùng trong giọng nói của anh khiến tôi thấy lời giải thích vốn dĩ rất đơn giản lại khó mở miệng đến thế.

“Tôi không tức giận”. Giọng nói của anh vẫn lạnh lùng, lạnh lùng hơn lúc nãy. Có phải là tôi lại nói sai điều gì không?

Rõ ràng là trên mặt viết bốn chữ lớn “tôi rất tức giận” nhưng miệng lại nhất quyết không chịu nhận.

“Vậy, vì sao hôm qua cậu không về?” Thái độ chết không chịu nhận của anh khiến tôi có cảm giác không thoải mái.

Vì sao anh không thể thẳng thắn nói ra cảm nhận của mình? Nói là anh để ý, như vậy không được sao? Giả vờ không để ý, giả vờ mặc kệ, không những khiến anh không vui mà còn khiến tôi rất buồn.

“Không liên quan đến cậu”. Anh vẫn giữ thái độ lạnh lùng.

Thái độ như vậy giống như một thanh kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào ngực tôi. Một câu nói tưởng chừng như đơn giản – “không liên quan đến cậu” dường như đẩy tôi vào một thế giới khác hoàn toàn không liên quan đến anh.

“Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước đây”. Lúc mà nước mắt của tôi không ngừng tuôn rơi thì Hàn Thành Nam lại nói một câu như thế rồi chuẩn bị quay người bước đi.

“Cậu, nhất định cậu phải như vậy sao?” Giọng nói của tôi vì có lẫn tiếng khóc nên có chút run rẩy, nhưng trong sân trường trống trải vẫn rất rõ ràng và có sức vang.

Anh quay lưng về phía tôi, không ngoảnh đầu lại, bước chân chuẩn bị rời đi vì lời nói của tôi mà dừng lại.

“Lúc nào cũng nói lạnh lùng như thế dễ chịu lắm sao? Vì sao cậu không nghe mình giải thích? Cứ giận dỗi như thế cậu vui lắm sao? Đừng giận dỗi như trẻ con thế có được không?” Tôi lớn tiếng nói với anh.

“Nếu những lời cậu muốn nói chỉ có vậy, vậy thì, thế nhé”. Anh bước đi.

“Hàn Thành Nam.....” Tôi muốn gọi anh nhưng anh đã bỏ đi.

Tôi đứng ngây ở đó, không hiểu vì sao, chỉ biết đứng ngây ở đó.

Tôi hoàn toàn không biết rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, cũng không biết rốt cuộc Hàn Thành Nam đang nghĩ gì.

Vốn dĩ một chuyện đơn giản như thế bây giờ lại trở nên phức tạp như thế này. Vốn tưởng rằng có thể giải thích một cách dễ dàng nhưng dường như bây giờ càng ngày càng khó giải thích hơn.

Hàn Thành Nam...hai chúng ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Làm gì có cậu nam sinh nào lại khóc như thế chứ?” Một giọng nói vang lên bên tai tôi, cùng với giọng nói đó là một chiếc khăn trước mắt tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn người đứng cạnh mình. Tôi và Hàn Thành Nam phát sinh mâu thuẫn chính là vì con người này? Tuy quan hệ giữa tôi và Hàn Thành Nam càng ngày càng căng thẳng nhưng tôi lại không hề nghĩ đến chuyện ghét con người này. Tuy rất sợ cái người tên là Hạ Dạ Hàn nhưng tôi chưa bao giờ ghét anh ta.

“Cậu....”

Nước mắt của tôi vẫn tuôn rơi, không có cách nào kiềm chế, giống như vòi nước bị hỏng, muốn đóng cũng không đóng lại được.

“Chỉ là lo cho cậu nên đuổi theo xem thế nào, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng không nên nhìn”. Giọng nói của anh ta rất bình tĩnh, hoàn toàn không có cảm giác chột dạ vì nghe trộm người khác nói chuyện.

Lo cho tôi sao? Lời nói của anh ta có đáng tin không? Tôi không biết, nhưng tôi vẫn muốn tin. Tôi cầm lấy chiếc khăn tay mà anh ta đưa, lau những dòng nước mắt không ngừng trào ra.

“Vì sao lại lo cho tôi? Vì chúng ta là bạn? hay là vì cái gì khác....” Tôi hỏi câu ấy mà không biết vì sao mình lại hỏi nó.

“Bạn sao?” Đột nhiên khuôn mặt vốn dĩ không chút biểu cảm của anh ta để lộ ra nụ cười giống như mọi ngày.

Trong nụ cười nhìn như có vẻ không hề gì ấy rốt cuộc ẩn giấu điều gì. Dường như tôi chợt hiểu ra chút gì đó. Đó là nỗi niềm mà anh ta cố gắng giấu giếm? Cô đơn, lạnh lùng hoặc là thứ gì đó nhiều hơn thế.

“Không phải sao?” Tôi lại thấy đau lòng. Chúng ta....ngay cả bạn bè cũng không phải sao?

“Có lẽ vậy, tôi cũng không biết. Khóc xong rồi thì mau về đi. Thời gian luyện tập buổi sáng của câu lạc bộ quần vợt sắp đến rồi đấy”. Nói xong anh ta quay người bước đi.

Anh ta, dường như cố né tránh vấn đề có liên quan đến “tình bạn”, giống như Hàn Thành Nam đang né tránh tôi.

Họ....rốt cuộc họ làm sao vậy?

Tôi vốn tưởng rằng mình rất hiểu họ, nhưng đột nhiên hôm nay tôi phát hiện thực ra mình không hề hiểu họ. Vốn tưởng rằng họ chỉ quen dùng tâm trạng khác để che giấu tâm trạng thực của mình, vốn tưởng rằng hiểu rất rõ điều đó nhưng tôi lại quên không tìm hiểu rốt cuộc tâm trạng thực sự của họ là gì.

8. Chương 8: Chúng Mình Làm Lành Nhé

(1) Tôi ngồi một mình dưới gốc cây ở sân vận động.

Dùng khí của con người không phải là vô tận, cũng có lúc nó bị cạn kiệt. Tôi luôn muốn tìm cơ hội giải thích rõ ràng với Hàn Thành Nam, nhưng lần nào tôi cũng nghĩ đến lời nói lạnh lùng của anh và hình ảnh anh bước đi không ngoảnh đầu lại.

Đôi lúc tôi nghĩ, có lẽ, không phải anh hiểu lầm tôi mà tôi đang hiểu lầm điều gì đó. Có lẽ tôi chỉ đơn phương nghĩ rằng có thể anh thích mình, vì thế anh mới hiểu lầm. Dường như tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc có lẽ anh không hề thích mình.

Mấy ngày liền anh không về ký túc, chắc là anh không muốn gặp tôi. Nếu chỉ đơn thuần là ghét, nếu chỉ đơn thuần là hiểu lầm thì anh không nhất thiết không quay về ký túc nữa chứ?

Không về ký túc thì thôi, ngay cả sân quần vợt cũng không thấy bóng dáng đâu. Rõ ràng biết là anh cố tình tránh mặt nhưng lại không có dũng khí để nói gì với anh. Tôi đúng là con ngốc.

Trở thành người xa lạ như thế sao?

Tuy trong lòng tôi rất muốn phủ định nhưng dường như đó là một chuyện không có cách nào có thể ngăn lại được.

“Hiểu Ưu, cậu đã ngồi ngây ra đấy 2 tiếng 32 phút 28 giây rồi đấy”. Một giọng nói ẩn chứa sự giễu cợt vang lên bên tai.

“Tôi đang suy nghĩ”. Không cần nhìn tôi cũng biết người đến phá đám lúc này nhất định là anh chàng tên Hạ Dạ Hàn.

Anh chàng này dường như hoàn toàn ngược lại với Hàn Thành Nam. Dường như anh ta có thể xuất hiện bên cạnh tôi bất cứ lúc nào. Cho dù tôi rất rất không muốn gặp anh ta thì anh ta cũng đến bên tôi rất đúng giờ.

Dần dần, dường như tôi đã quen với sự xuất hiện của anh ta. Điều đó có nghĩa là gì? Có nghĩa là thói quen quá là một thứ đáng sợ.

“Nghĩ gì? Nếu là vấn đề trong sách vở thì tôi có thể giúp cậu”. Anh ta nhếch mép cười.

Ngay cả nụ cười đầy hàm ý ấy của anh ta dường như tôi cũng đã quen rồi.

“Vấn đề trong sách vở? Cậu tưởng tôi bị điên à? Tôi đang suy nghĩ một vấn đề rất quan trọng, đừng có làm phiền tôi”. Tôi nói với giọng điệu chẳng tử tế gì.

“Vấn đề quan trọng sẽ là gì nhỉ? Ví dụ chuyện có liên quan đến yêu đương với Tiểu Nam?” Lời nói của anh ta nghe thì có vẻ như vô tình nhưng lại rất dễ đánh trúng chỗ hiểm của tôi.

“Đừng có nói cái kiểu mơ hồ ẩn ý như thế”. Tôi bực tức nói.

Trước mặt con người này dường như tôi hoàn toàn không có bí mật nào. Lẽ nào anh chàng này không thể dừng để ý, cho dù có nhìn thấu thì cũng vô như không biết gì được hay sao? Thấy tôi luống cuống, hoảng hốt, lo sợ, tức giận thì anh ta vui lắm sao?

“Vấn đề quan trọng như thế đừng nghĩ quá nhiều, nếu không đầu óc ngu muội của cậu sẽ bị súp lơ đơ đấy”. Anh ta cười và gõ vào đầu tôi.

“Biết thế rồi thì đừng có làm phiền tôi”. Tôi bực tức nói.

“Thế thì đâu có được”. Anh ta phẫn khích nói.

“Vì sao?”

Vốn dĩ là một chủ đề rất tế nhị nhưng không hiểu vì sao tôi lại tiếp tục nói với anh chàng này, lại còn không suy nghĩ gì mà hỏi vì sao? Tôi thấy chắc chắn là mình bị điên mất rồi.

“Chuyện này nếu nhất định hỏi vì sao thì dường như sẽ không có ý nghĩa gì nữa. Lẽ nào bạn Hiểu Ưu không cảm nhận được vì sao tôi lại đối xử với bạn thế này sao?” Giọng nói của anh ta lại bắt đầu mê hoặc. Kiếp trước anh ta là hồ ly sao?

Câu nói này của anh ta có ý gì? Cái gì mà “vì sao tôi lại đối xử với bạn...”?

“Nói...nói chuyện thì cứ từ từ mà nói, việc gì phải sát lại gần thế này?” Tôi cẩn thận giữ khoảng cách với anh ta.

Tôi có cảm giác, chỉ cần anh ta lại gần là chắc chắn sẽ có chuyện chẳng lành. Tôi nói như thế là có căn cứ. Mỗi lần anh ta dựa sát vào người tôi là Hàn Thành Nam sẽ xuất hiện đúng lúc và hiểu lầm tôi. Không hiểu vì sao mà lại trùng hợp như thế.

“Dựa sát như thế này....là sợ người khác không nhìn thấy chúng ta đang thân mật”. Anh ta mỉm cười nói nhưng ánh mắt lại hướng ra xa.

Vì thấy anh ta nhìn ra phía xa, đột nhiên tôi có linh cảm chẳng lành. Tôi cảnh giác dõi theo hướng nhìn của anh thì nhìn thấy một hình bóng quen thuộc.

Hạ Dạ Hàn....Anh ta cố tình?

Nhìn hình bóng dần khuất xa rồi nhìn người ngồi cạnh đang nhếch mép cười, đột nhiên tôi có cảm giác anh ta cố tình. Có phải là hai lần trước anh ta cũng nhìn thấy Hàn Thành Nam đến, vì thế mới.....

“Cậu” Khoảnh khắc tôi định chất vấn anh ta thì anh ta lại mở miệng trước.

“Muốn hỏi tôi có phải vì nhìn thấy cậu ta nên mới làm như vậy không chứ gì? Nếu tôi nói là không phải thì cậu có tin không?” Giọng nói của anh ta rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi khiến người ta rùng mình.

“Tôi....” Với câu hỏi đó, đột nhiên tôi có cảm giác lúng túng, không dứt khoát.

Nếu “không” là phủ nhận, nếu “có” là thừa nhận, không muốn thừa nhận thì phủ nhận....nhưng anh ta lại không nói gì, chỉ hỏi tôi có tin hay không?

Giọng nói của anh ta rất hồ hởi, mắt cũng không nhìn tôi nhưng tôi có thể cảm nhận được rằng anh ta cần câu trả lời của mình.

Có phải là ảo giác của tôi không? Anh ta quan tâm đến việc tôi tin hay không tin anh ta? Chẳng phải anh ta là một người không bao giờ tin bất kỳ ai sao? Vì sao lại quan tâm đến việc người khác có tin mình không?

Có lẽ, anh ta thực sự là một anh chàng muốn giấu suy nghĩ thực của mình, sau đó vờ như không quan tâm đến điều gì, thực ra lại rất quan tâm.

“Thôi, câu hỏi vô nghĩa như thế này có hỏi cũng bằng thừa. Câu trả lời thế nào cũng vậy mà thôi”. Sau khi nói một câu tự chế nhạo mình như vậy, anh ta chuẩn bị bỏ đi.

“Tôi tin cậu....” Tôi không biết đã nói câu nói ấy như thế nào, chỉ biết rằng nếu tôi không nói thì....nhất định anh ta sẽ rất đau lòng. Bởi vì thực ra anh ta rất quan tâm đến nó.

Bước chân đang định bước đi bỗng dừng lại.

Dường như anh ta và Hàn Thành Nam đều thích quay lưng về phía tôi, có phải là muốn cho tôi thấy nhìn từ phía sau họ gọi cảm như thế nào ư?

“Tất cả mọi người....đều thật ngốc”. Anh ta không ngoảnh đầu lại, chỉ nói một câu khiến tôi phải vắt óc suy nghĩ.

Thật ngốc?

“Mua bữa trưa rồi, nhớ ăn đấy”. Nói xong anh ta bước đi.

Những anh chàng này....lần nào cũng chỉ nói mập mờ, lần nào cũng khó hiểu như thế. Chỉ có điều....bữa trưa?

Tôi nhìn bên cạnh, không biết có thêm một cái túi từ lúc nào.

Sữa chua hoa quả và bánh pudding? Đều là thứ tôi thích, chỉ là trùng hợp hay thực sự anh ta biết tất cả?

Tôi mơ hồ nhìn theo bóng ánh ta. Tuy không biết rốt cuộc bên trong chiếc mặt nạ kia là con người như thế nào, chỉ có điều, đôi lúc vẫn có thể cảm nhận được sự quan tâm và ầm áp trong sự vô tình của anh ta. Có lẽ đó chính là lý do mà tôi có thể tin anh ta. Bởi vì cảm nhận được tấm lòng của anh ta nên mới nghĩ anh ta không phải là người lạnh lùng.

Tôi cầm bánh pudding lên nhưng lại vô tình nhìn thấy dòng chữ trên đó: “Nghe nói con gái đều thích bánh pudding và sữa chua, vì thế tôi nghĩ nhất định Hiểu Ưu sẽ thích”.

Trong nháy mắt, tất cả mọi sự cảm động của tôi vụt tắt.

“Cái đồ đáng chết, anh ta và Hàn Thành Nam là cái đồ không có thuốc chữa”. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi thầm nói với mình. May mà răng của tôi khỏe, nếu không thì đã sớm bị gã chết tiệt này làm cho tức đến rụng hết răng rồi.

Cứ nghĩ đến Hàn Thành Nam là tôi lại thấy tim mình nhói đau. Phải nhanh chóng làm lạnh, nếu cứ tiếp tục thế này, trong lòng hết chất chứa thứ này lại đến thứ kia, chắc tôi sẽ tâm thần phân liệt mất.

Nhưng phải làm lạnh thế nào đây?

Tôi không biết rốt cuộc mình đã làm gì để anh ấy giận. Thêm vào đó là anh chàng này không hề có ý muốn làm lành với tôi. Phải làm thế nào mới được đây?

“Minh Hiểu Ưu, hình như dạo này cậu rất thân thiết với Hạ Dạ Hàn”. Lúc tôi vẫn đang than thở vì chuyện của Hàn Thành Nam thì một bóng đen bao trùm lấy tôi, cùng với sự xuất hiện của bóng đen ấy là giọng nói này.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào khuôn mặt thô kệch tuy đang mỉm cười nhưng vẫn vô cùng đáng sợ.

“Hội trưởng Hưu Tư”. Anh chàng cao to thế này mà đi lại không phát ra tiếng động gì. Tôi thấy tốt nhất là tôi nên nhanh chóng quen với những người ở đây. Đi lại không có tiếng động, biến hóa xuất quỷ nhập thần, xuất hiện bí hiểm sau lưng, quả là “đáng sợ”.

“Chẳng phải đã nhắc nhở cậu rồi sao? Đừng có lại gần anh chàng này”. Anh ta ngồi xuống cạnh tôi, thân hình cao to gần như chắn hết tất cả ánh mặt trời.

“Cậu ta....dường như không phải loại người mà mọi người nói”. Dường như tôi đang thay Hạ Dạ Hàn giải thích điều gì đó. Tuy rằng tôi cũng thấy lầy lập lờ của mình để giải thích cho anh ta có chút gì đó hơi kỳ lạ, đặc biệt là trong tình huống mơ hồ này.

“Đó là vì cậu vẫn chưa biết con người thật của cậu ta...” Dường như hội trưởng Hưu Tư đã trải qua chuyện gì đó. Anh ta nhìn về phía trước, có cảm giác khinh đời giống như cao tăng đắc đạo.

Con người thật của anh ta....Nói ra thì quả thực tôi không hiểu con người thật của anh ta. Tuy tôi đã nghĩ đến việc tìm hiểu anh ta nhưng chưa thực sự làm.

“Hội trưởng, mọi người hiểu con người thật của cậu ta sao?” Đột nhiên tôi mở miệng nói một câu mà ngay cả bản thân mình cũng không biết vì sao mình lại nói như thế.

“Chúng tôi....chính là vì mọi người đều không hiểu nên mới thấy cậu ta đáng sợ”. Hội trưởng Hưu Tư tiếp tục nhìn về phía trước.

Không hiểu nên mới thấy đáng sợ. Dường như câu nói ấy của hội trưởng Hưu Tư có ý gì khác.

Nhưng câu nói này của hội trưởng Hưu Tư lại khiến tôi có cảm giác rất tức giận. Chỉ vì không hiểu nên phủ nhận anh ta sao? Chỉ vì không hiểu nên mới kết luận anh ta là người như vậy sao?

“Có phải mọi người chưa bao giờ nghĩ đến việc tìm hiểu con người thật của cậu ta không?” Ngọn lửa căm giận trong lòng tôi càng ngày càng lớn.

Dường như hội trưởng Hưu Tư không ngờ tôi lại nói câu ấy, vì thế mơ hồ nhìn tôi. Khuôn mặt của tôi ẩn chứa vẻ tức giận không thể kìm nén được, không biết hội trưởng Hưu Tư nhìn rồi có thấy càng mơ hồ hơn không?

“Nếu cậu ta cố tình che giấu thì hà cớ cậu phải cố hiểu bằng được?” Hội trưởng Hưu Tư quay mặt đi, không để ý đến sự tức giận của tôi.

Cố tình che giấu, vì vậy không tìm hiểu sao? Câu nói nghe có vẻ rất có lý của hội trưởng Hưu Tư lại khiến ngọn lửa tức giận của tôi bùng cháy dữ dội. Vì sao ư? Có lẽ vì tôi đã phát hiện điều vô lý trong câu nói nghe có vẻ có lý này. Bởi vì tôi biết, đôi khi, có những chuyện, có lẽ không phải do người ta cố tình che giấu. Chỉ là có một số người, sau khi trải qua chuyện gì đó liền quen với việc che giấu con người thật của mình, không phải vì điều gì khác, chỉ là vì không muốn bị tổn thương.

Đối với những người này, tuy che giấu con người thật của mình, dùng vỏ bọc cứng cáp để bảo vệ mình, tưởng rằng làm như vậy sẽ không bị tổn thương, nhưng vì không còn bị tổn thương nhiều như trước nên nỗi cô đơn cũng theo đó mà tăng lên. Điều đó....có lẽ là khuyết điểm của việc nguy trang bản thân mình.

Vì nỗi cô đơn tăng lên, dường như những người này càng khao khát được người khác hiểu hơn. Cho dù là cách vỏ bọc rất dày nhưng vẫn hy vọng người khác có thể hiểu được mình. Cho dù chỉ là một người thôi cũng được....

Nhưng câu nói “hà cớ cố hiểu bằng được” đã đập vỡ tất cả hy vọng của anh ta.

Trong khoảnh khắc ấy, dường như tôi có thể cảm nhận được nụ cười của Hạ Dạ Hàn. Dường như tôi càng muốn tìm hiểu câu chuyện có liên quan đến anh ta.

“Có lẽ chính vì mọi người không hiểu nên cậu ta mới muốn che giấu cũng nên, chẳng phải sao?” Tôi không biết mình muốn hỏi hội trưởng Hưu Tư hay hỏi chính bản thân mình.

“Suy nghĩ của mỗi người không ai giống ai, ngay cả bản thân mình chúng ta còn không thể hiểu được, huống hồ là những người cố tình che giấu bản thân mình?” Lời nói của hội trưởng Hưu Tư dường như ẩn chứa chút thương cảm mơ hồ.

Đột nhiên tôi thấy mọi thứ đều rất mơ hồ. Hội trưởng Hưu Tư xuất hiện một cách mơ hồ, sau đó cùng tôi nói rất nhiều câu mơ hồ.

“Hội trưởng, anh đến tìm tôi là để nói chuyện về Hạ Dạ Hàn sao?”

Vì không muốn tiếp tục chủ đề nói chuyện này, vì sợ rằng nếu tiếp tục nói về Hạ Dạ Hàn thì tôi sẽ lập tức chạy đi hỏi anh ta rốt cuộc bí mật của anh ta là gì nên tôi thấy chuyển chủ đề nói chuyện thì tốt hơn.

“Cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn biết rốt cuộc cậu và Nam làm sao vậy?”

“Chúng tôi?” Tôi mơ hồ nhìn hội trưởng Hưu Tư.

Rất rõ ràng sao?

Gần đây có cảm giác mọi người nhìn chúng tôi bằng ánh mắt khác, thì ra mọi người đều biết tôi và Hàn Thành Nam xảy ra chuyện sao?

“Cậu Nam suốt ngày đến tìm tôi nói muốn chuyển ký túc. Hai người đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hàn Thành Nam muốn chuyển ký túc?

Đột nhiên tôi ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Tuy anh chàng này rất tức giận nhưng cũng không nhất thiết phải giận đến mức này chứ? Lại còn đòi chuyển ký túc...cái anh chàng này....

Trong khoảnh khắc ấy, đột nhiên tôi có cảm giác bị bỏ rơi.

Anh giống như một đứa trẻ giận hờn vô cớ, có chuyện gì không thể nói rõ ràng được sao? Nhất định phải giận hờn đến mức không thể cứu vãn được sao? Nhất định phải thành ra như thế này sao?

Một tâm trạng vốn đã không bình tĩnh vì biết chuyện Hàn Thành Nam muốn chuyển ký túc lại càng không bình tĩnh hơn.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Nam nó chẳng chịu nói gì cả”. Những lời nói quan tâm của hội trưởng Hưu Tư vang lên bên tai nhưng tôi lại chẳng nghe thấy gì cả. Lúc này đây, điều duy nhất tôi nghĩ tới là lập tức đi tìm Hàn Thành Nam để nói cho rõ ràng.

Nhất định phải tìm Hàn Thành Nam để nói cho rõ ràng....

“Hội trưởng, tôi còn có chuyện phải làm, tôi đi trước đây”. Nói xong tôi đứng dậy, chuẩn bị đi tìm Hàn Thành Nam.

“Cậu ta ở tầng thượng của ký túc”. Lúc mà tôi vẫn chưa kịp chạy đi thì đột nhiên hội trưởng Hưu Tư nói câu ấy.

Xem ra những người trong trường ngoài việc biết xuất quỷ nhập thần, đi lại không có tiếng động thì còn có thể đoán được suy nghĩ của người khác, chỉ có điều, dường như chuyện này không bao gồm Hàn Thành Nam. Nếu anh ấy có thể hiểu được suy nghĩ của tôi thì có lẽ bây giờ tôi đã không ở đây để cho hội trưởng Hưu Tư nhìn thấu tâm tư của mình.

2)

Tôi chạy lên tầng thượng của ký túc với tốc độ ánh sáng.

Vì sao lại chạy nhanh như thế ư?

Vì tôi rất lo lắng.

Vì sao lại lo lắng ư?

Vì tôi sợ lại không gặp được anh ấy.

Tôi vừa chạy vừa thầm tự hỏi rồi tự trả lời một cách vô nghĩa.

Khi tôi thở hổn hển chạy lên tầng thượng của ký túc thì đột nhiên có cảm giác sợ hãi.

Rốt cuộc tôi đến để xin lỗi hay đến để chất vấn vì sao anh lại giận dữ đến mức như thế này?

Một người vốn dĩ tâm trạng đang rối bời như tôi, một người lúc nào cũng vô tình làm anh tức giận như tôi nên nói gì với anh đây?

Cần nhắc một hồi lâu, tuy vẫn chưa biết nói thế nào nhưng tôi vẫn quyết định gặp anh đã rồi tính.

Tôi rảo bước về phía tầng thượng nhưng lại dừng sững sờ khi nhìn thấy một cảnh tượng.

Hàn Thành Nam.... anh ấy đang ngậy người đứng bên mép tầng thượng.

Ký túc của chúng tôi, nói là cao thì không cao, nói không cao....nhảy xuống cũng chết người.

Nếu anh chàng này nhảy xuống thật.....

Trong đầu tôi xuất hiện vô số cảnh chết chóc khủng khiếp.

Sau đó tôi không nghĩ ngợi gì mà lao ra.

Tôi tuyệt đối không thể nhìn Hàn Thành Nam nghĩ quẩn được. Tuy anh chàng này nhỏ mọn chết đi được lại còn thích giận rồi vô cớ, nhưng....nhưng, đối với tôi, anh ấy rất quan trọng.

Có lẽ nghe thấy tiếng bước chân nên lúc tôi vẫn chưa lại gần thì đột nhiên anh ngoảnh đầu lại.

Dường như tôi không ngờ anh chàng này sẽ ngoảnh đầu, tôi muốn dừng chân nhưng phát hiện mình chạy quá nhanh, không thể dừng lại được.

Ack....nếu như thế này thì có lẽ tôi sẽ nhảy xuống trước Hàn Thành Nam.

Con người mỗi khi gặp nguy hiểm đều nhắm mắt lại theo thói quen. Tôi là người, dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Tôi nhắm mắt, không dám nhìn mình đã rơi xuống từ tòa nhà cao tầng nào này như thế nào.

Theo tôi được biết cảm giác nhảy lầu sẽ là thời gian chậm lại, nổi gió khắp người, cảm giác mất trọng lượng hoàn toàn, nhưng bây giờ tôi không có cảm giác ấy?

Tôi mơ màng mở mắt, nhìn thấy Hàn Thành Nam với khuôn mặt dữ tợn đang túm chặt lấy tôi, dường như là sợ tôi sẽ rơi xuống.

Anh chàng này....lúc nào cũng khiến người khác cảm động như thế.

“Cậu không muốn sống à?” Anh tức giận nói.

Không muốn sống là anh chứ? Tôi nghĩ vậy nhưng không dám nói ra. Dù sao thì bây giờ anh chàng này là ân nhân cứu mạng của tôi.

“Cái....cái đó....cậu, cậu ở đây làm gì?” Tôi cẩn thận hỏi.

Khi tôi nhìn thẳng vào mắt anh, anh lạnh lùng quay mặt đi.

Nhỏ mọn....nhỏ mọn...vô cùng nhỏ mọn.....

Nhất định phải dùng thái độ này để nói chuyện với tôi sao? Chỉ có điều....trong lòng tôi cũng có đôi chút an ủi, dù sao thì nói chuyện với những lời lẽ không mấy tốt đẹp như thế này còn tốt hơn là lạnh lùng quay lưng vào mặt.

“....thực ra, mình....mình có chuyện muốn nói với cậu”.

Dường như gần đây tôi có một cái tật, đó là cứ nói vào vấn đề chính là tôi lại lặp ba lặp bập như gà mắc tóc.

“Tôi không có gì để nói với cậu”. Nói xong anh đi về phía cửa tầng thượng.

Cái gì cơ. Vừa nãy tôi vẫn còn lo anh chàng này sẽ nghĩ quẩn, tôi thấy chắc chắn là mình bị điên nên mới nghĩ vậy? Loại người nhỏ nhen như anh ta sao có thể áy náy vì người khác được?

“Ơ...ơ.....đừng, đừng nói như thế mà”. Tôi vừa cười trừ vừa chạy đến trước mặt anh, ngăn bước chân của anh.

Anh lạnh lùng nhìn người đang đứng chắn đường là tôi. Thú thực tôi thực sự rất không thích ánh mắt của anh lúc này. 1/10 lạnh lùng. 2/10 mệt mỏi, 3/10 chán ngán, còn có 4/10 gì đó nhỉ? Tôi cũng không rõ.

Mặc dù ánh mắt của anh như vậy nhưng tôi quyết không từ bỏ.

Tôi hít một hơi thật sâu, làm một động tác ngỡ ngách nhất nhưng cũng dừng cảm nhất từ trước tới nay.

Tôi cúi người xuống, cơ thể gấp thành góc 900, sau đó gơ tay phải ra trước mặt Hàn Thành Nam.

“Xin cậu....hãy làm lành với mình”. Vì tư thế này mà tôi không thể nhìn thấy nét mặt của Hàn Thành Nam.

Lúc này, khuôn mặt đẹp trai của anh có xuất hiện vẻ cảm động không nhỉ? Nếu anh cảm động thì anh sẽ nói gì đây?

“.....là nỗi của mình, mình nên cầu xin cậu tha thứ mới đúng”. Anh nói như vậy, sau đó là một nụ hôn nồng cháy hoặc một cái ôm thắm thiết.

Ack....háo sắc....háo sắc. Mình đúng là kẻ háo sắc, vì sao lúc nào trong đầu cũng nghĩ những thứ lung tung lộn xộn như thế này.

Một lúc lâu Hàn Thành Nam không nói gì.

Anh.....không biết anh sẽ đáp lại như thế nào.

“...tuy....tuy mình không biết rốt cuộc vì sao cậu lại tức giận, nhưng mình đã tự kiểm điểm lại rồi. Xin xâu....quay lại có được không?” Tôi cố gắng lấy chút dũng khí cuối cùng.

Nếu anh mà không nói gì nữa thì thực sự tôi không biết phải nói như thế nào.

“Không phải....”

Lúc mà cánh tay đang gơ ra của tôi mỏi rã rời thì đột nhiên Hàn Thành Nam mở miệng nói.

Tôi ngẩng đầu, mơ màng nhìn anh.

Anh mím chặt môi, dường như đang cố che giấu cảm xúc gì đó.

“Hả?”

Anh nói không phải.....rốt cuộc cái gì không phải? Thực sự nghi ngờ về khả năng biểu đạt ngôn ngữ của anh chàng này.

“Không phải lỗi của cậu, vì thế, cậu không cần phải xin lỗi”. Nói xong anh định đi vòng qua người tôi.

Tuy nhiên, tôi không để cho anh có cơ hội ấy. Khoảnh khắc anh định đi vòng qua người tôi, tôi đã kéo áo anh.

“Chờ một chút”.

Anh dừng bước, không biết vì tôi kéo áo anh hay vì lời nói của tôi.

“Mình.....”

“Sắp đến giờ vào học, tôi phải vào lớp rồi”. Anh khề nói.

“Đừng đi....” Tôi cũng khề nói.

Tôi cố gắng tóm lấy vạt áo của anh, nhưng anh lại cố gắng đi lên phía trước.

Tôi và anh giữ tư thế giằng co này. Đầu óc tôi rối bời, nên nói gì để giữ anh lại đây? Nhưng tôi đã cầu xin anh đừng đi rồi mà.

Anh kéo rất mạnh, đúng lúc mà vạt áo của anh tuột khỏi tay tôi....

“Mình muốn ở bên cậu”. Bỗng nhiên tôi nói một câu mà ngay cả bản thân mình cũng không ngờ tới.

Tôi.....sao tôi có thể nói như vậy được chứ? Nhiệt độ trên mặt tôi tăng vọt.

“Cậu....cậu đang nói gì?” Hàn Thành Nam quyết dứt áo ra đi đột nhiên dừng lại, quay người nhìn tôi. Anh chàng này....dường như mặt còn đỏ hơn cả tôi.

“Mình....chỉ là mình....” Lần này thì đúng là bối rối.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Hàn Thành Nam trông mới đáng yêu làm sao. Anh chàng này sao lại hay e thẹn thế nhỉ?

“Đừng có nói những lời kỳ cục như thế.....” Anh căng thẳng nói.

Những lời kỳ cục như thế?

Chẳng qua tôi chỉ nói là muốn ở bên anh mà thôi. Đợi đã....muốn ở bên anh? Vì sao nghe có chút gì đó như đang tỏ tình vậy nhỉ? Tỏ tình....hai cái má đỏ ửng của tôi nóng bừng lên.

“Cái đó mình....mình....mình....mình không có ý đó”. Hai má tôi đỏ ửng, tim đập rộn ràng, lại còn bối rối khoa chân múa tay muốn giải thích với anh. Nhưng mặt anh đỏ bừng, miệng há hốc, rõ ràng là hiểu lầm.

Không được, phải nhanh chóng nói cho rõ ràng, nếu không tim cứ đập loạn nhịp như thế này thì chắc là chết mất.

“Thực ra....cái đó....cậu cũng biết đấy, mình là con gái. Vì thế nếu cậu tức giận, muốn trả thù mình, sau đó nói chuyện của mình ọi người thì mình sẽ thấy rất phiền phức”. Tôi mơ hồ nói ra những lời không đầu không đuôi mà không hiểu vì sao.

“Cậu....chỉ vì bản thân mình nên mới nói những lời này sao?” Đột nhiên khuôn mặt của Hàn Thành Nam chuyển từ màu đỏ sang màu đen.

Anh chàng này thay đổi gì mà nhanh dữ vậy. Không phải là bị ồm ồm đấy chứ? Có bôi kem thì cũng không nhanh đến thế.

Nhìn khuôn mặt đen như than của anh, đột nhiên tôi ý thức được rằng mình lại nói sai.

Làm thế nào bây giờ?

“Cậu đúng là đồ ngốc....từ nay chúng ta không còn quan hệ gì hết”. Anh lớn tiếng hét rồi biến mất với tốc độ ánh sáng.

Lại hiểu lầm rồi sao?

Lần này, dường như đã rạn nứt hoàn toàn....

Trời ơi! Rốt cuộc tôi đã làm gì, lao đến trước mặt Hàn Thành Nam như một con ngốc, sau đó nói toàn những lời vô ích, cuối cùng lại làm cho anh ấy giận dữ đến thế.

Tôi thấy mình giống như một kẻ không có đầu óc. Nếu có đầu óc thì làm sao có thể làm ột người tức giận hết lần này đến lần khác? Nếu có đầu óc thì làm sao có thể để ọi hiểu lầm cứ chồng chéo lên nhau thế này?

(3)

Tôi buồn rầu bước xuống tầng thượng.

Ngóc ngách....ngu độn.....

Tôi không ngừng mắng chửi mình.....

“Đánh....”

“Đánh chết cậu ta....”

“Khụ....”

Ở hàng lang tầng bảy vang lên tiếng người nói.

Chẳng phải lúc này mọi người đều vào lớp rồi sao, vì sao vẫn còn có những tiếng động này?

Không hiểu vì sao bỗng nhiên tôi thấy rất tò mò. Cũng không hẳn là tò mò, giọng nói này rất quen, hình như là người tôi quen.

Tôi đi từng bước từng bước về phía đó.

Trong phòng tắm ở cuối ký túc, mấy anh chàng cao to đang vây quanh một người.

Dường như tôi mơ hồ nhìn thấy người đứng ở giữa.

Người đó....chính là....

“Hạ Dạ Hàn?” Đột nhiên tôi thốt lên.

Vì tôi thốt lên ba tiếng ấy nên mấy anh chàng cao to kia đột nhiên quay lại nhìn tôi. Vì họ quay người lại nên tôi nhìn rõ người bị vây ở giữa.

Đó là....

Mái tóc đen nhanh bết dính bởi vết máu đỏ tươi, khuôn mặt trắng mịn cũng dính đầy vết chân và vết máu. Đôi mắt sâu và trong veo lúc này đang nhắm nghiền lại. Đôi môi bóng mịn như thạch cũng bị nứt ra. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với anh ta?

Bỗng chốc, tôi có cảm giác như máu của mình đang chảy ngược lại. Ngọn lửa căm giận cũng bùng lên.

“Các người đang làm gì?” Tôi lớn tiếng gào thét, sau đó chạy đến bên Hạ Dạ Hàn.

Rốt cuộc anh ta đã bị đánh bao nhiêu cái? Chiếc áo sơ mi trắng gần như biến thành màu đỏ sẫm, vết chân, vết máu dính đầy áo.

“Thằng ranh này từ đâu chui ra, nếu biết điều thì mau cút đi”. Lúc tôi lao vào vòng vây đến bên cạnh Hạ Dạ Hàn, muốn đỡ anh ta dậy thì một giọng nói vang lên trên đầu tôi.

Tôi giận dữ nhìn người đó, muốn dùng ánh mắt hung thần gian ác mà tôi chưa bao giờ dùng đến để giết chết anh ta.

Tôi đoán, cho dù lúc này tôi rất tức giận thì ánh mắt của tôi cũng không có khả năng sát thương. Nếu không vì sao khi tôi nhìn vào cái gã giống như đại ca của bang xã hội đen thì gã ta lại không hề cảm thấy run sợ?

“Hứ, ánh mắt kiểu gì thế? Lại còn dám không phục? Có tin là tao sẽ đánh cả hai chúng mày không?” Cái gã giống như đại ca của bang xã hội đen hung dữ nói.

Đánh cả hai đứa chúng mày? Nhìn xung quanh một, hai, ba, bốn, năm. Năm thằng cao to có thằng nào không hung thần gian ác? Tôi nghĩ nếu bị chúng đánh thì chắc sẽ rất đau.

Tôi là người vốn rất nhút nhát. Đối đầu với những người này không phải là chuyện mà tôi hay làm. Nhưng....để mặc cho họ đánh Hạ Dạ Hàn như thế này sao? Tôi không làm được.

Sau nửa giây cân nhắc, tôi quyết định....

“Muốn đánh thì đánh, đừng đánh cậu ta, các người muốn đánh tôi thế nào thì đánh”. Tôi tỏ ra rất oai hùng, trắng sãi một đi không trở lại.

“Hôm nay đúng là gặp thằng không sợ chết”. Cái gã dữ tợn giống như đại ca của bang xã hội đen nói ra một câu khiến người khác phải rùng mình sợ hãi.

Không sợ chết?

Thú thật, thực ra tôi rất sợ.

Nhưng tình hình lúc này không thể thay đổi được. Nhìn đám người vây quanh, ai ai cũng nắm tay chặt, phát ra tiếng kêu khục khục, tôi có thể biết trước được mình sẽ chết thảm như thế nào. Cứ tưởng rằng những bọ đầu trâu mặt ngựa chỉ có trong phim xã hội đen, bây giờ lại xuất hiện trước mặt tôi như đang đóng phim vậy, không biết chúng có súng không nhỉ? Không biết chúng có thể chỉ dùng một tay mà nhấc bổng tôi lên được không? Trong đầu tôi toàn là cảnh tượng tanh máu. Những cảnh tượng này khiến chân tôi nhũn ra.

Chỉ có điều chuyện đã đến nước này, nếu đã không còn đường lùi, vậy thì phong ba bão táp cứ dữ dội ập xuống đi.

Tôi đứng chần trước mặt Hạ Dạ Hàn, nhìn chúng với ánh mắt khinh thường. Nói là khinh thường thì cũng chỉ là nét mặt, thực ra trong lòng tôi lúc ấy thấp thỏm không yên.

“Hừ...được thôi, đúng là thằng nhãi không biết lễ độ”. Khoảnh khắc câu nói ấy lọt vào tai tôi, cú đâm của hắn cũng giáng xuống người tôi, sau đó...là những cú đâm như mưa tuôn bão táp.

Những cú đâm ấy đau hơn gấp mấy trăm lần tưởng tượng của tôi. Tôi chưa bao giờ nếm trải cảm giác này.

Rốt cuộc Hạ Dạ Hàn đã bị giáng bao nhiêu cú đâm? Rốt cuộc là vì sao mà lại bị đánh chết? Tôi....cố gắng nghĩ đến điều này, nhưng, dường như cố nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được. Rõ ràng là một người miệng lúc nào cũng nở nụ cười, vì sao lại bị đánh chết? Có phải điều này liên quan đến sự lạnh lùng trong ánh mắt của anh ta không?

Nhịp thở thoi thóp của Hạ Dạ Hàn vẫn còn vang lên bên tai tôi, có lẽ nào nỗi đau trong tim anh ta còn lớn hơn nỗi đau thể xác? Nghĩ đến đây, đột nhiên tôi có cảm giác đau lòng.

Dần dần, những cú đâm này chậm lại, có lẽ vì bọn chúng đã đánh mệt rồi.

“Thằng oắt này rất biết chịu đựng. Hôm nay đến đây thôi, tao sẽ không tha cho chúng mày dễ dàng như thế này đâu”. Bên tai vang lên giọng nói như cứu vớt, sau đó là tiếng bước chân của chúng lúc rời đi.

Cảm giác đau đớn khắp mình mẩy khiến tôi không còn sức để đứng dậy. Tôi chưa bao giờ có cảm giác như thế này....

Tôi nghiêng rặng, gần như dùng hết tất cả sức lực mới đứng dậy được.

“Hạ Dạ Hàn....cậu vẫn ổn chứ?” Tôi cố nén đau đớn, khẽ hỏi Hạ Dạ Hàn.

Hạ Dạ Hàn ngồi dưới đất, từ từ mở mắt, ánh mắt vẫn lạnh lùng như thế.

“Cậu thật ngốc.....” Nhìn thấy tôi, anh ta mở miệng nói ba chữ ấy, vẫn là nụ cười quen thuộc.

Nếu bỏ qua những vết máu trên khuôn mặt anh ta thì tôi vẫn tưởng rằng chúng tôi lại quay lại lúc ăn trưa, nhưng....những vết máu đã khô trên khuôn mặt tiêu tụy ấy khiến tôi không thể nào bỏ qua được.

“Rốt cuộc....vì sao?” Có lẽ vì con gái nhìn thấy máu đều muốn khóc, đột nhiên tôi bật khóc mà không hiểu vì sao.

“Không cần phải vì tôi mà làm như thế....” Dường như anh ta cố gắng hết sức mới nói được câu ấy.

Anh cố gắng giơ tay phải lên vuốt má tôi, dường như muốn lau nước mắt cho tôi. Tay anh rất lạnh, nhẹ nhàng lướt qua má tôi khiến tôi có cảm giác thương cảm mơ hồ.

Không cần thiết sao?

Dường như anh đã quen với việc bị mọi người bỏ rơi, vì thế mới nói những lời như thế.

“Bởi vì chúng ta là bạn. Nếu là bạn thì nên làm như thế, sao có thể nói là không cần thiết được?” Bởi vì mặt tôi cũng bị đâm nên ngay cả mỉm cười cũng thấy khó khăn.

“Là bạn sao?”

Khoảnh khắc nghe tôi nói câu ấy, đột nhiên anh ngẩng người, vẻ lạnh lùng trong ánh mắt cũng tan biến. Tuy ánh mắt đầy vẻ mơ màng nhưng tôi nghĩ....như thế còn tốt hơn lạnh lùng nhiều.

“Ánh mắt dừng lạnh lùng nữa.....ấm áp một chút được không?” Dường như tôi đã không thể không chế được mình, dù là thân thể hay đầu óc.

Sau đó, thế giới của tôi đột nhiên biến thành màu đen. Có phải là đèn hồng không? Hình như không phải, tôi đang nhắm mắt cơ mà.

Không biết vì sao tôi thấy rất mệt, rất mệt....tôi muốn nghỉ ngơi. Tuy không nhìn thấy gì, tuy chỉ là mơ màng, nhưng vẫn có cảm giác.

Dường như tôi ngã vào một vòng tay. Dường như tôi được ai đó ôm rất chặt.

Là ai được nhỉ?

Hàn Thành Nam sao?

Không phải....là Hạ Dạ Hàn chứ?

Tôi mơ màng cảm thấy cái ôm đó mỗi lúc một chặt hơn.

Nếu là Hạ Dạ Hàn thì lần này.....thực sự anh ấy đã có niềm tin rồi.

Tuy nổi đau đớn về thể xác khiến tôi không thể gắng gượng được nhưng nghĩ đến việc vì chuyện này mà Hạ Dạ Hàn có thể tin tưởng người khác, vì chuyện này mà không còn giấu mình trong vỏ bọc lạnh lùng thì tôi thấy rất xứng đáng.

Dường như....đây là chuyện duy nhất mà tôi đã làm đúng trong nhiều ngày nay.

Đột nhiên cảm thấy được an ủi.

Vì chút an ủi này mà tôi rơi vào trạng thái hôn mê sau khi đã cảm thấy yên tâm.

(4)

Có lẽ bây giờ tôi đã ngủ, vì ngủ nên mới không đau như thế.

Rốt cuộc vì lý do này mà tôi mất đi cảm giác hay vì quá đau mà mất đi cảm giác, tôi cũng không rõ nữa. Tôi chỉ biết khi tôi mở mắt ra.....

Giường trắng, gối trắng, chăn trắng.....hoàn toàn là một nơi không có sự sáng tạo. Tôi nghĩ có lẽ tất cả các bệnh viện trên thế giới đều như thế này.

Tôi vừa than thở vừa ngồi dậy.

“Ui a.....” Lúc ngồi dậy, tôi thấy người đau ê ẩm.

Vì sao lại đau thế này nhỉ? Bỗng nhiên tôi nhớ lại chuyện đã xảy ra, dường như....tôi bị đánh. Đúng, không sai, bị đánh, bị một đám người đánh.

Tôi nhớ, sau đó....

“Hạ Dạ Hàn....” Đúng, rõ ràng là tôi ở cùng Hạ Dạ Hàn. Anh ta....đâu rồi? Không biết đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng tôi thấy rất căng thẳng.

“Cậu ta ở phòng bệnh khác”. Đột nhiên một giọng nói vang lên ở cửa.

Đó là.....Hàn Thành Nam?

“Hàn.....”

Vừa nãy tôi gọi tên Hạ Dạ Hàn chắc là anh ấy đã nghe thấy.

Bỗng nhiên, khó xử trở thành tình thế duy nhất giữa tôi và Hàn Thành Nam.

Không biết vì sao gần đây tôi và Hàn Thành Nam lại thường xuyên rơi vào tình thế này. Cho dù tôi có vắt óc suy nghĩ, muốn xoa dịu tình hình nhưng dường như tất cả đều vô ích. Dù sao có rất nhiều chuyện nếu chỉ dựa vào một phía thì hoàn toàn không thể không chế được.

“Cậu không sao chứ?” Lúc không khí sắp rơi vào âm độ thì đột nhiên anh mở miệng nói.

Đó có được coi là câu nói của người không? Nhìn tôi thế này, từ trên xuống dưới, có chỗ nào giống như không sao không?

Chỉ có điều, tôi có thể hiểu câu nói ấy là lời quan tâm không? Vì sao anh ấy lại xuất hiện ở đây? Trước khi tôi ngắt đi, rõ ràng là anh nói phải vào lớp, vậy thì, điều đó có nghĩa là....anh quan tâm tới tôi, đúng không?

Trong khoảnh khắc ấy, dường như tôi chợt nhìn thấy ánh sáng trong mối quan hệ của hai chúng tôi.

Anh quan tâm đến tôi như thế, để ý đến tôi như thế, điều đó có nghĩa là đối với anh tôi là người quan trọng không thể thiếu?

“Không, không sao....cậu quan tâm đến mình sao?” Tôi nhìn anh và nói

Căn cứ vào kinh nghiệm của tôi thì chắc chắn anh chàng này sẽ phủ định, bởi vì anh ấy là một người kỳ cục và rất hay e thẹn.

“Không phải....”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, anh chàng này lập tức đỏ mặt phủ nhận.

“Vậy thì cậu đến đây làm gì?” Tôi đắc trí nói.

Đã bao lâu không được nhìn thấy anh ấy đỏ mặt đáp lại lời mình rồi nhỉ?

“Tôi....tôi chỉ đến để nói với cậu, tôi sẽ không vì chuyện cậu và Hạ Dạ Hàn ở bên nhau mà vạch trần thân phận của cậu”. Anh ấp úng nói.

Vì câu nói ấy của anh, tâm trạng nhẹ nhõm của tôi bỗng chốc biến mất, niềm vui sướng trong lòng cũng nhường chỗ cho nổi tức giận.

Từ trước tới nay, tôi thấy mình giống như một con ngốc trước mặt anh. Nhưng không ngờ anh còn ngốc hơn cả tôi. Trước câu nói ngốc nghếch này của anh, quả thực tôi không biết nên đáp lại như thế nào.

Vốn dĩ nên giận dữ quát lên với anh, nên hỏi anh vì sao lại như thế này, nhưng khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt đượm buồn của anh, đột nhiên tôi thấy dường như mình không thể nói được điều gì.

“Giường của tôi vẫn còn trống đấy, sau này hãy sống thật tốt với Hạ Dạ Hàn”. Đúng lúc tôi đang nghĩ không biết nên nói gì để anh hiểu tâm trạng của mình thì anh lại nói ra những lời như thế.

Ngọn lửa tức giận vốn dĩ vụt tắt vì nét thương cảm trên khuôn mặt anh đột nhiên lại bùng cháy. Sao...sao anh có thể nói ra những lời vô trách nhiệm như thế? Thực sự anh không hiểu tâm tư của tôi sao?

Tôi mặc kệ nỗi đau trên cơ thể mình, nhảy xuống giường, túm lấy vạt áo anh một cách thô lỗ.

“Vì sao lúc nào cậu cũng thích làm theo ý mình? Lần nào cũng chỉ nói những lời như thế, lần nào cũng tự mình quyết định mọi chuyện, lần nào....cũng khiến tôi thấy mình giống như kẻ ngốc”. Nước mắt của tôi lăn dài trên má, những vết thương trên khuôn mặt vì nước mắt chảy xuống mà đau rất.

Vì những lời nói của tôi mà Hàn Thành Nam ngây người không nói gì. Dường như anh chưa bao giờ nghĩ rằng tôi lại tức giận như vậy. Trong mắt anh, rốt cuộc tình cảm mà tôi dành cho anh là gì?

“Cậu....tôi....” Anh ấp úng, không biết phải nói gì.

“Tôi.....tôi nói sẽ sống tốt với Hạ Dạ Hàn khi nào?” Rõ ràng là tôi quan tâm tới anh, tại sao anh lại không hiểu cơ chứ? Đẩy tôi ra như một kẻ ngốc, đó là những điều anh muốn sao? Hay là....thực sự tôi khiến anh cảm thấy khó xử như thế?

“Cậu....” Vì những lời nói của tôi mà Hàn Thành Nam càng mơ hồ hơn.

Tuy nhiên cùng với tiếng “cậu” mơ hồ là.....

“Phịch....” Dường như có thứ gì đó rơi xuống đất.

Gần như trong cùng một khoảnh khắc, cả tôi và Hàn Thành Nam đều nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy Hạ Dạ Hàn đứng ngây ở cửa, dường như ánh mắt lạnh lùng hơn trước đây. Sự lạnh lùng ấy giống như không có tiêu cự, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Tuy nhiên, khi chúng tôi hướng ánh nhìn về phía anh ta, đột nhiên khóe môi anh ta nhếch lên. Đó là đường cong hoàn mỹ, đường cong hoàn mỹ của riêng Hạ Dạ Hàn.

Nhưng đường cong ấy khiến tôi thấy sợ hãi.

“A, tốt quá, cuối cùng thì cậu đã tỉnh lại rồi”. Sau vài giây nhìn thẳng vào mắt nhau, đột nhiên anh ta vừa cười vừa nói những lời như thế.

Nụ cười lạnh đến thấu xương ấy, tôi có thể cảm nhận được, chắc chắn là vừa nãy anh ta đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa tôi và Hàn Thành Nam, nghe thấy câu nói “Tôi... nói sẽ sống tốt với Hạ Dạ Hàn khi nào”.

Anh ta....đã hiểu lầm, hơn nữa hiểu lầm rất nghiêm trọng.

“Thực ra tôi còn có chuyện, nếu Tiểu Nam đã ở đây rồi, vậy tôi đi trước đây”. Nói xong anh ta quay người định bỏ đi.

“Này.....”

Tôi nên giải thích điều gì đó.

Vốn dĩ...vì chuyện đánh nhau mà anh ấy mới bắt đầu tin tôi. Bây giờ nghe tôi nói như thế, chắc chắn niềm tin ấy sẽ đổ vỡ trong nháy mắt.

Nếu anh ấy hối hận vì đã tin tôi. Nếu anh ấy lại giấu mình trong vỏ bọc....Vậy thì chắc chắn sau này anh ấy sẽ không thể tin người khác nữa.

Không được, tôi tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

Với tình hình hiện tại của tôi bây giờ, cử động là rất khó khăn, nhưng vì ánh mắt ấy của Hạ Dạ Hàn.....

Tôi chạy về phía hình bóng sắp biến mất.

“Không phải, không phải như cậu nghĩ đâu, cậu đừng hiểu lầm”. Khó khăn lắm tôi mới đuổi kịp anh, vừa kéo vừa nói như đang tuyên bố một điều gì đó vậy.

“Tôi không hiểu lầm gì cả”. Đột nhiên Hạ Dạ Hàn quay người lại, mỉm cười với tôi.

Nụ cười của anh....thật gượng gạo....

“Chúng...chúng ta là bạn, thực ra tôi muốn nói điều đó”. Tôi lo lắng nói, sợ anh sẽ hiểu lầm điều gì.

Sau khi nghe tôi nói, nụ cười ấy biến mất, vẻ lạnh lùng bao trùm lên khuôn mặt của anh. Anh không định tiếp tục che giấu tâm tư của mình hay vì trái tim quá băng giá, băng giá đến nỗi không thể che giấu được nữa?

Đột nhiên tôi thấy cảm giác tội lỗi đè nặng lên người mình.

“Dường như....tôi chưa bao giờ nói sẽ làm bạn với cậu”. Anh nói với khuôn mặt không chút biểu cảm.

Lúc này trông anh giống như Sura ở địa ngục khiến tôi kinh hoàng khiếp sợ. Lời nói của anh lạnh lùng đến nỗi có thể khiến tôi đóng băng.

Không phải bạn sao?

“Hạ Dạ Hàn, tôi.....”

“Hơn nữa, tôi cũng không nói là ở cùng cậu hay nói những lời như sống thật tốt”. Hình ảnh của tôi phản chiếu trong mắt anh. Tôi bây giờ đã ở trong trạng thái dở điên.

Câu nói này dường như hoàn toàn phân chia ranh giới với tôi. Giọng nói của anh như tê liệt, dường như anh bắt đầu không tin tôi nữa.

“Cậu cũng không cần thiết phải như thế đâu, lúc nào cũng giả bộ đồng tình, thế là đủ rồi”. Nói xong anh quay người bước đi.

Giả bộ sao?

Dường như tôi đã thực sự mất đi lòng tin của anh. Hình bóng của anh thật cô đơn, liệu sau này anh có biến thành người như thế này không?

Tôi nhìn bóng anh dần khuất đi, đột nhiên có cảm giác đau lòng mà không hiểu vì sao. Đường như tất cả đều do tôi tạo ra. Con người ấy.....sau này....

“Tuy tôi không biết vì sao cậu lại đối xử tốt với Hạ Dạ Hàn như vậy, chỉ có điều, cậu đừng quan tâm đến cậu ta. Cậu ta.... là loại người...”.

Giọng nói của Hàn Thành Nam vang lên sau lưng tôi.

Vì câu nói ấy của Hàn Thành Nam mà nỗi bi thương cố kìm nén trong lòng tôi lại bùng lên, nước mắt của tôi tuôn rơi.

“Mình....không thể mặc kệ cậu ta”. Tôi khẽ nói.

“Cậu....ruột cuộc là vì sao?” Giọng nói của Hàn Thành Nam ẩn chứa vẻ mơ hồ.

Ban đầu tôi cũng không biết vì sao.

Tôi tưởng rằng tôi đối với Hạ Dạ Hàn chỉ đơn thuần là tò mò, chỉ vì anh ta đẹp trai, anh ta thông minh, vì thế tôi mới muốn lại gần anh ta. Chỉ là, khi nhìn thấy hình bóng cô đơn của anh ta lúc này, đột nhiên tôi hiểu rằng.

Tôi không thể bỏ rơi anh ấy, không thể để anh ấy cô đơn một mình, bởi vì....

“Bởi vì tôi hiểu....bởi vì tôi cũng cô đơn một mình”.

Chính vì lý do này.

Vì thế tôi mới không thể bỏ rơi anh ấy....không thể nhìn anh ấy cô đơn bước đi.

“Mình là nữ sinh. Nhưng một người rõ ràng là nữ sinh như mình lại đóng giả là nam sinh. Ở đây mình không quen ai, dù đau khổ hay khó khăn mình đều phải đối mặt một mình. Mình thấy sợ, thấy buồn, thấy đau khổ, đó đều là biểu hiện của nỗi cô đơn”. Tôi nói ra những cảm giác đã đè nén trong lòng suốt bấy lâu nay.

Tội sợ, hoàn cảnh như thế này, thân phận như thế này khiến tôi không biết phải đối diện như thế nào. Nhưng....vì sao tôi lại lựa chọn ở lại đây?

“Nhưng một người cô đơn như mình lại vì cậu, vì Hàn Thành Nam cậu đã tiếp nhận tôi, nên mới ở lại đây. Vì cậu nên mình mới thấy nơi đây có ý nghĩa. Vì thế mình không thể để cậu ta một mình, nếu mình cũng bỏ rơi cậu ta thì mình nghĩ cậu ta sẽ không thể tìm thấy vị trí của mình. Mình không thể bỏ rơi cậu ta, giống như cậu không bỏ rơi mình vậy”.

Nói xong tôi bước ra khỏi bệnh viện.

Khuôn mặt vẫn còn những giọt nước mắt, rõ ràng là buổi trưa trời vẫn còn nắng, vậy mà bây giờ lại đổ cơn mưa. Tôi không có ô, nhưng tôi muốn đi, vì thế tôi chỉ có thể đi dưới mưa.

Vết thương trên người đau rất vì nước mưa.

Hạ Dạ Hàn, rốt cuộc anh ấy sẽ đi đâu đây?

Tôi chạy đi như một kẻ điên, trong đầu nghĩ đến tất cả những nơi mà anh ấy có thể đi. Nhưng tôi phát hiện tôi không hề biết nơi nào mà anh có thể đến.

Mưa như trút nước, tôi đứng ngây trên con đường ngoài bệnh viện.

Tôi đứng đó như một đứa trẻ mất hết phương hướng....Tôi không biết mình đã đứng đó bao lâu, tôi chỉ biết rất lâu sau đó, thế giới của mình lại biến thành màu đen, không một chút ánh sáng.

9. Chương 9

1) Giường trắng, chăn trắng, gối trắng....

Có lẽ là tôi lại một lần nữa tỉnh lại trong bệnh viện, hơn nữa lần này tôi cũng không biết vì sao mình lại ở đây.

Tôi còn nhớ rõ ràng là mình đi tìm Hạ Dạ Hàn, vì sao bây giờ lại ở đây nhỉ?

Tôi mơ màng nhìn xung quanh, cố gắng tìm chút dấu vết nhưng lại vô tình nhìn thấy một hình bóng ở cạnh giường. Hình bóng cô đơn và cao ngạo, chẳng phải là người mà tôi muốn đợi mưa đi tìm sao?

“Hạ....” Tôi định nói chuyện nhưng lại phát hiện họng đau rát, không thể nói được lời nào.

Dường như nghe thấy tiếng động, người ngồi cạnh giường bệnh ngoảnh đầu lại.

Nhìn thấy tôi ngồi ngây trên giường, khuôn mặt của anh không bộc lộ một chút vui mừng nào. Qua nét mặt ấy, tôi có thể thấy dường như anh đến không phải vì quan tâm tới tôi.

“Vết thương của cậu bị viêm nhiễm, thêm vào đó bị cảm nặng do ngấm nước mưa, vì thế tạm thời không thể nói được”. Giọng nói của anh ấy hết sức lạnh lùng. Anh không nhìn tôi, hai mắt nhìn ra xa, không biết đang nhìn gì.

Ngấm nước mưa....cảm nặng?

“Hôm qua ngấm nước mưa là vì đi tìm tôi à?” Lúc tôi vẫn chưa hiểu nguyên nhân và kết quả của sự việc thì anh lại nói tiếp.

Câu nói này của anh ta đã nhắc nhở tôi. Tôi còn có chuyện nói với anh ta. Tôi cần phải giải thích với anh ta. Nhưng bây giờ tôi không thể mở miệng, không thể nói được, tôi biết giải thích thế nào đây?

“Không phải là cậu lại định giải thích với tôi điều gì đó chứ?” Anh nhếch mép nhưng vẫn là nụ cười lạnh lùng như lúc đầu, nụ cười có chút chế nhạo.

Tôi gật đầu, quả thực là tôi muốn giải thích với anh.

“Hớ...cậu không cảm nhận được à? Tôi không cần cậu phải giải thích”. Lời nói của anh đầy vẻ bất cần.

Không cần sao?

Nếu không cần vì sao trong ánh mắt lại ẩn chứa vẻ lạnh lùng và đau lòng? Nếu không cần thì sao có thể trở nên lạnh lùng hơn trước đây?

Tôi có rất nhiều điều muốn nói với anh nhưng lại không nói được lời nào.

“Cậu là nữ sinh đúng không? Một người mà ngay cả thân phận cũng phải che giấu thì sao có thể nói thật được chứ? Ngoài thân phận chắc cậu còn che giấu rất nhiều thứ?” Nụ cười của anh chuyển từ chế nhạo sang tàn khốc.

“Tôi.....” Họng tôi đau rát như dao đâm vậy. Tuy tôi rất cố gắng nhưng không thể nói được lời nào.

Lời nói của anh khiến tôi hiểu rằng, dù mình có giải thích như thế nào thì....dường như anh ấy cũng không tin. Vì bị tổn thương quá lớn nên mới như vậy sao?

Bây giờ tôi không có cách nào có thể giải thích được.

Tôi chỉ có thể ngây người nhìn anh, nét mặt phẫn nộ nhưng bị thương giống như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào người tôi. Tôi chưa bao giờ cảm thấy cảm hận bản thân mình vô dụng như thế này, ngay cả một lời giải thích đơn giản cũng không nói được.

“Sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Những hành động này của cậu chỉ khiến tôi thấy mặt giả tạo của cậu mà thôi. Đừng để cậu và tôi trở thành kẻ ngốc. Kết thúc đi”. Anh đến cạnh giường tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi.

Không phải như vậy.....

Không phải như thế này....

Tôi lắc đầu, trong lòng lớn tiếng phủ nhận. Đáng tiếc, anh ấy không nghe thấy tiếng gào thét trong lòng tôi.

“Tạm biệt nhé....Minh Hiểu Ưu...” Anh mỉm cười và nói.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy vẻ thê lương trong nụ cười của anh.

Giọng nói của anh ẩn chứa nỗi cô đơn sâu lắng. Lời tạm biệt ấy khiến tôi có cảm giác dường như sau này chúng tôi vĩnh viễn không thể gặp lại nhau.

Anh quay người, tôi muốn kéo anh lại. Không hiểu vì sao trong lòng tôi lại có một cảm giác rất lạ. Cảm giác nếu không kéo người này lại thì rất có thể sau này sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Nhưng khi tôi muốn gơ tay ra, khi tôi muốn kéo anh thì lại bị nỗi đau đớn của thể xác ngăn lại. Cánh tay của tôi nặng như chì, dù có cố gắng thế nào cũng không thể nhấc lên được.

Tôi chỉ có thể ngậy người nhìn anh ấy ra đi, chỉ có thể ngậy người nhìn hình bóng của anh biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Nước mắt lại chảy xuống, thầm lặng. Tôi không thể lau nước mắt, chỉ có thể để nước mắt lăn dài trên má.

Tôi nắm chặt tay, móng tay cắm vào da thịt, đau buốt....

Tôi ngậy người nhìn ra cửa.....

Dường như trong lòng vẫn đang hy vọng điều gì đó, hy vọng anh quay lại sao? Hy vọng tất cả đều chưa xảy ra sao? Hay là chỉ hy vọng không ngồi ngậy ở đây như thế này, không thể làm gì.

Nước mắt làm nhòa đi tầm nhìn của tôi, nhắm mắt, hy vọng nước mắt ngừng rơi, nhưng phát hiện....bây giờ dù có nhắm mắt thì cũng không giải quyết được vấn đề gì.

“Khóc vì cậu ta sao?” Đột nhiên một giọng nói vang lên bên tai tôi.

Tôi mở mắt, là Hàn Thành Nam với khuôn mặt mơ hồ.

“Cậu....có lúc thật không biết rốt cuộc cậu đang nghĩ gì”. Anh như đang tự lẩm nhẩm một mình, sau đó lau nước mắt cho tôi, khuôn mặt ẩn chứa nhiều biểu cảm đan xen.

Bàn tay của anh không giống bàn tay của Hạ Dạ Hàn. Đối với tôi, bàn tay của anh ấm áp hơn nhiều. Dường như đầu ngón tay mang theo dòng điện, nhẹ lướt trên má khiến tôi có cảm giác tê tê.

Nhìn Hàn Thành Nam, đột nhiên tôi thấy mình thật khờ khạo. Đây là lần đầu tiên khuôn mặt không chút biểu cảm của anh xuất hiện nhiều biểu cảm đan xen như thế này.

Tôi muốn hỏi anh đang nghĩ gì, muốn hỏi anh vì sao lại ở đây nhưng lại không thể nói được.

“Vì sao lại để mình ra nông nổi này?”

Vì sao lại để mình ra nông nổi này? Đây cũng là một câu hỏi mà tôi muốn hỏi mình. Đến cuối cùng, làm cho tất cả mọi chuyện rối tung lên, lại còn khiến mình phải nằm liệt giường.

“Có lúc cậu đơn giản đến nỗi dường như có thể dễ dàng nhìn thấu được. Nhưng có lúc tôi lại phát hiện dường như tôi không hề hiểu cậu”. Giọng nói của anh khàn và nhỏ nhưng vẫn rất hay.

Bây giờ tôi rất muốn nói gì đó với Hàn Thành Nam. Mong muốn này vô cùng bức thiết....Lúc này tôi mới thấy giọng nói quan trọng với mình như thế nào.

“Haizzz....” Anh thở dài ngao ngán.

Vì sao lại thở dài? Nhìn những nếp nhăn trên trán anh, tôi thực sự rất muốn đưa tay xoa dịu nó, nhưng tôi lại không làm được.

Bây giờ tôi có nên than thở điều gì không? Sinh mạng thật quý giá? Không, không phải như vậy. Điều mà tôi nghĩ đến bây giờ là có thể nhanh chóng khỏe lại.

“Rốt cuộc phải làm thế nào mới là tốt nhất cho cậu”. Anh buồn rầu nói.

Anh giúp tôi vén những lọn tóc dính nước mắt trên má.

Hình bóng tiều tụy của tôi phản chiếu trong mắt anh. Trong đôi mắt ấy, tôi mới bắt lực làm sao?

“Nhìn những gì cậu làm cho Hạ Dạ Hàn, có lẽ, đúng như những gì cậu nghĩ? Cậu có thể vì cậu ta mà thành ra thế này, có lẽ, trong tim cậu, cậu ta quan trọng hơn mình”. Rõ ràng là giọng nói của anh ẩn chứa vẻ khó xử, bối rối.

Anh nói....Đối với tôi Hạ Dạ Hàn quan trọng hơn?

Anh chàng này....đến tận bây giờ mà vẫn chưa hiểu sao?

Lẽ nào những lời trước đây tôi đã nói khi còn ở bệnh viện vẫn chưa đủ rõ ràng sao? Vì những lời nói đã quá rõ ràng này mà khiến Hạ Dạ Hàn hiểu lầm, bây giờ hiểu lầm vẫn chưa được làm rõ. Anh chàng này vẫn không hiểu, không hiểu gì cả.

Vốn tưởng rằng tôi là người ngốc nhất trên thế giới này, nhưng bây giờ tôi mới thấy Hàn Thành Nam còn là người ngốc hơn.

Nếu bây giờ tôi có thể cử động, nếu bây giờ tôi có thể nói chuyện thì thực sự tôi rất muốn nhảy dựng lên nói với anh rằng....anh là người ngốc nhất trên thế giới này.

Nhưng bây giờ tôi lại không thể cử động, cũng không thể nói. Tôi bây giờ chỉ có thể ngồi ngây ra đó nhìn anh, ngồi ngây ra đó nghe anh nói.

“Tuy mình không biết nổi cô đơn mà cậu nói là gì, nhưng có lẽ mình có thể hiểu được những gì cậu đã làm cho Hạ Dạ Hàn”.

Anh....thực sự hiểu rồi sao? Tôi rất muốn hỏi anh, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của anh....cho dù tôi có thể nói thì cũng không biết lúc này nên nói gì.

“Cậu...hãy cố lên”. Anh gượng cười với tôi.

Nụ cười ấy mới gượng gạo làm sao.

Nét mặt ấy của anh là gì vậy?

Anh đau lòng sao?

Anh....đau lòng vì tôi sao?

Tôi có rất nhiều rất nhiều câu hỏi nhưng chỉ có thể tự hỏi mình.

“Đừng khóc nữa, nước mắt không giải quyết được vấn đề. Chuyện của Hạ Dạ Hàn mình sẽ giúp cậu giải quyết”. Nói xong anh quay người bước đi.

Dù là Hàn Thành Nam hay Hạ Dạ Hàn, tôi đều không có cách nào níu kéo.

Sau đó, tôi lại một lần nữa nhìn bóng Hàn Thành Nam khuất dần.

Hàn Thành Nam, Hạ Dạ Hàn....

Dường như hai anh chàng này đã khiến cuộc sống vốn đã không yên bình của tôi càng trở nên phức tạp hơn. Không đúng, phải nói là long trời lở đất. Ngày nào cũng hiểu lầm, sau đó giải thích, sau đó không giải thích được lại có nhiều hiểu lầm hơn.

Mặc dù vậy, dường như tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện trở lại cuộc sống yên bình của mình. Cuộc sống như thế này tuy rất mệt nhưng đối với tôi mà nói nó rất tốt, rất ý nghĩa, chỉ ít thì còn có họ trong cuộc sống vô vị tẻ nhạt.

Nhưng nếu tôi phải chọn một trong hai người thì sao? Đột nhiên tôi nghĩ đến vấn đề này.

Vốn dĩ câu trả lời của tôi chắc chắn là Hàn Thành Nam. Dù sao thì vì anh tôi mới ở lại đây. Nếu không phải vì anh thì có lẽ tôi đã sớm thu dọn đồ đạc về nhà rồi. Nhưng bây giờ tôi lại thấy do dự với câu trả lời

tưởng chừng như chắc chắn ấy. Bởi vì hình bóng cô đơn của Hạ Dạ Hàn....Càng ngày tôi càng không hiểu đối với tôi, rốt cuộc anh ta là một người như thế nào, chiếm vị trí như thế nào trong lòng tôi. Tuy tôi có thể cảm nhận được rằng, tôi đã giành vị trí quan trọng cho Hàn Thành Nam, nhưng mặt khác, nhìn thấy Hạ Dạ Hàn vì tôi nên mới thành ra như vậy, vì tôi nên mới lạnh lùng hơn, tôi lại thấy mình có tình cảm đặc biệt đối với anh ta.

Tôi vốn không phải là một người thông minh, những chuyện đan xen phức tạp như thế này gần như đã dùng hết tất cả tế bào não của tôi. Nhưng cho dù có dùng hết các tế bào não của mình thì tôi cũng không nghĩ ra câu trả lời cuối cùng.

Như thế này có phải là mối tình tay ba không? Những chuyện chỉ có trong phim giờ lại xuất hiện với tôi? Không đúng, dường như không phải thế. Tuy là vấn đề ba người nhưng chỉ ít trong phim còn có những tình tiết lãng mạn và tỏ tình gì gì đó, nhưng tôi thì sao? Tuy phiền não vì mối quan hệ tay ba nhưng giữa hai anh chàng xoay quanh tôi hoặc là tôi xoay quanh họ thì chẳng hề có một chút lãng mạn nào cả, không có tỏ tình....nếu có thì cũng chỉ là những thứ khiến tôi đau đầu.

Tôi nằm im trên giường, không nhúc nhích, suy ngẫm về khoảng cách giữa mình với Hàn Thành Nam, Hạ Dạ Hàn. Dường như giữa tôi và họ có sợi dây vô hình nào đó, bây giờ những sợi dây ấy đã đan vào nhau, rồi tinh lên. Còn có thể tháo gỡ được không? Tôi cũng không biết.

Tuy bây giờ còn một đồng câu hỏi đang dày vò tôi nhưng điều mà tôi nên lo lắng nhất bây giờ là tôi không cử động được cũng không nói được. Ở đây lại không có người nào chăm sóc tôi, tôi....sẽ đi vệ sinh bằng cách nào đây?

(2)

Thời gian một tháng có thể thay đổi được bao nhiêu người và bao nhiêu chuyện? Trong một tháng nằm trên giường bệnh, ngày nào tôi cũng suy ngẫm về vấn đề này. Sau một tháng, cuối cùng tôi đã nghĩ ra, một tháng.....có thể thay đổi được tôi, Hàn Thành Nam và Hạ Dạ Hàn....

Một tháng tĩnh dưỡng, vết thương trên người tôi đã lành hẳn. Tuy vết thương trên người đã khỏi nhưng vẫn không thể nói được. Tôi biến thành người câm như thế này sao?

Không thể nào. Người như tôi, tuy không khéo mồm khéo miệng nhưng vẫn chưa đến lúc không cần cái miệng của mình. Vậy thì rốt cuộc vì sao không thể nói được?

Căn cứ vào lời nói của tay bác sĩ trung niên Tạ Đình Quái đáng ghét với cặp kính dày như dính chai thì dây thần kinh nào đó của tôi bị viêm nhiễm đè vào thần kinh phát âm, phải đợi đến khi cái dây thần kinh không biết là thần kinh gì đè vào thần kinh phát âm của tôi tiêu viêm thì tôi mới có thể nói được.

Tôi chờ đợi ngồi trong sân quần vợt, không thể nói chuyện với những người xung quanh, vì thế chỉ có thể ngồi ngáy ở đó. Dĩ nhiên, một nguyên nhân khác mà tôi ngồi ngáy ra ở đó là....Hàn Thành Nam đã biến mất.

Không sai, đã biến mất. Sau khi nói những lời kỳ lạ hôm ấy, anh không xuất hiện nữa. Ký túc, lớp học, sân quần vợt, nhà ăn, phòng tắm....dường như tôi đã lật tung tất cả những chỗ anh có thể đi mà vẫn không tìm thấy anh. Rốt cuộc anh đã đi đâu?

Tôi ngáy người nhìn chiếc điện thoại.

“Hàn Thành Nam! Mau mau quay về đây”

“Hàn Thành Nam! Nếu không về cậu sẽ chết chắc”.

“Hàn Thành Nam! Nếu không về tôi sẽ phóng hỏa đốt nhà cậu”.

“Hàn Thành Nam! Nếu cậu không về, tôi sẽ giết tôi trước, sau đó giết cả nhà cậu”.

“Hàn Thành Nam! Mau mau về đi, nếu cậu về mình sẽ mời cậu ăn cơm.....”

“Hàn Thành Nam! Mau mau xuất hiện đi, mình sẽ mời cậu ăn hai bữa cơm....”

“Hàn Thành Nam! Xin cậu đấy, quay về đi có được không?”

“Hàn Thành Nam! Mình cần cậu...”

“Hàn Thành Nam! Quay về đi....”

“Hàn Thành Nam....”

Rốt cuộc tôi đã gọi cho Hàn Thành Nam bao nhiêu cuộc điện thoại? Tính ra cũng phải mấy trăm cuộc.

Để lại lời nhắn ư? Uy hiếp có, cầu xin có, dường như tôi đã nói hết nước hết cái...nhưng anh không hề có phản ứng gì.

Anh biến mất khỏi thế giới của tôi như thế sao? Vì sao anh lại bỏ đi không một lời từ biệt? Tuy anh hiểu lắm mối quan hệ giữa tôi và Hạ Dạ Hàn, nhưng cũng không nhất thiết phải biến mất như thế chứ.

Dường như trong lòng có rất nhiều nghi vấn không thể nói ra được. Cho dù bây giờ có thể nói được thì cũng không thể tìm được người mà mình muốn hỏi. Dường như người ấy đã bay hơi.

“Hiểu Ưu, khát không? Có muốn uống...” Tôi đang tha thẩn suy nghĩ thì một hình bóng bước tới. Sau đó trước mặt tôi xuất hiện bình sữa chua dâu tây mà tôi thích.

Tôi ngẩng đầu nhìn người đưa sữa chua dâu ỳnh. Ngoài Hàn Thành Nam, có lẽ đây là một nghi vấn khác của tôi.

Dường như Hạ Dạ Hàn đột nhiên biến thành một người khác. Hôm ấy, sau khi Hàn Thành Nam đi, đột nhiên anh ấy chạy tới chăm sóc tôi. Tuy anh ấy cũng bị thương, chỉ có điều bình phục cũng rất nhanh, chắc là vì cơ thể khỏe mạnh, sức đề kháng tốt. Sau đó ngày nào anh ấy cũng đến bệnh viện với nụ cười thân thiện, dường như mọi chuyện đều chưa hề xảy ra.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tôi vẫn chưa thể chấp nhận được sự chuyển biến đột ngột của Hạ Dạ Hàn, cảm giác không thực tế một chút nào. Dù sao thì hôm ấy anh đã kiên quyết tạm biệt như thế, vậy mà ngày thứ hai dường như lại “sau cơn mưa trời lại nắng”, không hề có chuyện gì xảy ra....

Rốt cuộc là vì sao vậy? Tôi rất muốn hỏi Hạ Dạ Hàn, tuy không thể nói thì có thể viết. Nhưng tôi đã không làm như vậy. Bởi vì tôi sợ nếu nhận được câu trả lời, Hạ Dạ Hàn như thế này sẽ lại biến mất.

Tôi cố gắng để mọi chuyện duy trì mãi như thế này. Vì thế tôi không hỏi gì. Tôi ngây ngô chấp nhận mọi chuyện xảy ra.

“Không thể nói dường như rất đau khổ, nhưng không sai, sau này Hiểu Ưu nghe mình nói là được rồi”. Nói xong anh ấy ngồi xuống cạnh tôi.

Sau này nghe anh nói là được. Giống như một câu tuyên ngôn vậy khiến tôi có chút bối rối. Dường như anh đang hứa hẹn gì với tôi, hứa rằng sau này sẽ ở bên nhau sao? Nếu tôi có thể nói thì tôi sẽ đáp lại lời nói này như thế nào đây? Đột nhiên cảm thấy lòng trống trải, thậm chí cảm thấy may mắn thì mình không thể nói được.

Tôi mỉm cười với anh. Tuy tôi biết rằng nụ cười của mình gượng gạo như thế nào.

“Được rồi, mau uống sữa chua đi”. Anh không nhận ra nụ cười gượng gạo đến cực điểm của tôi hay là cố tình không để ý đến nó? Có lẽ là khả năng thứ hai.

Anh mở nắp sữa chua rồi đưa cho tôi.

Tôi cầm lấy, hút một hơi mạnh, vị ngọt của dâu tây choán hết vị giác của tôi.

“Cậu cứ ngồi đây nhé, mình phải đi tập đây”. Ánh mắt của anh thật triu mến, sự triu mến ấy khiến tôi thấy bối rối, khiến tôi thấy khó xử.

Tôi mơ màng nhìn anh chàng đang chạy trên sân quần vợt.

Vì sao rõ ràng là Hàn Thành Nam biến mất rồi mà mọi người lại không hề cảm thấy gì nhỉ? Điều đó khiến tôi có ảo giác, dường như anh chàng tên là Hàn Thành Nam ấy chưa từng xuất hiện.

Có lẽ vì mọi người đều không để ý, vì thế tôi mới thấy kỳ lạ. Tôi nên tìm một người để hỏi cho rõ ràng, nhưng bây giờ tôi lại không thể nói được....

Haizz....đúng là một vấn đề nghiêm trọng.

“Bác sĩ có nói khi nào mới có thể nói chuyện được không?” Tôi đang suy ngẫm thì một giọng nói ngắt dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn thấy hội trưởng Hưu Tư đang nhìn mình với ánh mắt rất quan tâm. Khuôn mặt hung thần gian ác ấy lúc nào cũng ẩn chứa vẻ ôn hòa, đúng là không hài hòa chút nào.

Tôi lắc đầu tỏ ý không biết.

Hội trưởng Hưu Tư ngồi xuống cạnh tôi, dường như có điều gì muốn nói nhưng lại ngập ngừng không nói. Nhìn dáng vẻ ấy của hội trưởng, tôi muốn hỏi anh muốn nói gì nhưng mở miệng ra lại không nói được lời nào.

Sau đó tôi chỉ vào miệng mình rồi vẽ một dấu chấm hỏi rất to với hội trưởng Hưu Tư.

“Cậu biết là tôi có chuyện muốn nói với cậu sao?” Hội trưởng Hưu Tư ngây người nói.

Anh ta đã hiểu ý tôi muốn nói. Xem ra tôi rất có năng khiếu trong việc học ngôn ngữ cơ thể. Tôi thầm khen ngợi bản thân mình.

“Thực ra có một chuyện không biết có nên nói với cậu không?” Anh ta tỏ ra rất khó xử.

Từ trước tới nay hội trưởng Hưu Tư không phải là người nói dài dòng như thế này. Hôm nay làm sao vậy nhỉ? Tôi rất tò mò trước những lời mà hội trưởng Hưu Tư muốn nói. Những lời anh ta muốn nói có liên quan đến Hàn Thành Nam không? Đột nhiên tôi cảm thấy căng thẳng.

Tôi nhìn anh ta với ánh mắt khẳng định, chắc chắn anh ta có thể nhìn thấy sự kiên định của tôi qua ánh mắt ấy.

“Thời gian trước, hình như lúc cậu nằm viện, Nam đột nhiên đến tìm tôi, nói với tôi là cậu ấy muốn rời đi một thời gian. Sau đó còn nhờ tôi đừng nói gì với mọi người. Nhưng cậu ấy đã biến mất thật. Tôi nghĩ có phải cậu biết cậu ấy đã đi đâu hay là vì sao bỏ đi không?”

Nghe những lời của hội trưởng Hưu Tư, tôi càng mơ hồ hơn. Hàn Thành Nam đã biến mất như thế sao? Đầu óc tôi trở nên trống rỗng.

Anh ấy muốn bỏ đi? Vì sao lại bỏ đi? Đi đâu cơ chứ?

“Lẽ nào....cậu cũng không biết?” Có lẽ hội trưởng Hưu Tư cảm nhận được nét mơ hồ và ngạc nhiên trên khuôn mặt của tôi.

Có lẽ từ đầu tới cuối, người không biết chuyện gì là tôi? Dường như... tôi không biết gì cả.

Rốt cuộc Hàn Thành Nam đã đi đâu? Ra đi không lời tự biết như thế nhất định phải có lý do. Vì sao tôi nghĩ vỡ đầu mà cũng không nghĩ ra nhỉ?

Tâm trạng lo lắng khi nghĩ đến anh dường như mỗi lúc một rối bời.

Vì tâm trạng vô cùng rối bời ấy, tôi không biết phải đối diện với hội trưởng Hưu Tư như thế nào, chỉ có thể đứng dậy đi ra khỏi sân quần vợt.

Có phải vì đột nhiên anh muốn đi ra ngoài nên mới bỏ đi không? Có lẽ đột nhiên anh muốn đi du lịch vòng quanh thế giới? Cũng có lẽ chỉ đơn thuần vì chán ghét cuộc sống trong trường học?

Trong đầu tôi có thể nghĩ ra hàng nghìn hàng vạn lý do anh bỏ đi, nhưng trong hàng nghìn hàng vạn lý do ấy, rốt cuộc đâu mới là lý do thực sự đây?

Đầu tôi như muốn nổ tung nhưng vẫn không nghĩ ra được.

“Hiểu Ưu, sao đi mà không nói gì? Chẳng phải mình bảo cậu chờ mình ở chỗ nghĩ sao?” Tâm trạng đã rối loạn lắm rồi, đột nhiên Hạ Dạ Hàn lại chạy ra.

Nhìn Hạ Dạ Hàn với khuôn mặt phẫn khích, tôi cảm thấy bối rối, không biết phải làm thế nào, chỉ có thể mỉm cười ngờ ngạc nhiên với anh. Nụ cười ấy quả thực rất ngờ ngạc nhiên.

“Thấy chán nên mới đi ra ngoài à?” Giọng nói đầy cảm thông.

Nhìn Hạ Dạ Hàn trước mắt, đột nhiên tôi cảm thấy có lẽ anh biết Hàn Thành Nam ở đâu. Suy nghĩ này không phải là đột nhiên, thực ra, tôi đã sớm nghĩ đến điều đó, chỉ là tôi không biết phải nói thế nào mà thôi.

Tôi còn nhớ rất rõ những lời cuối cùng mà Hàn Thành Nam nói với tôi ở bệnh viện hôm ấy. Anh nói với tôi để anh lo chuyện của Hạ Dạ Hàn. Vì thế Hạ Dạ Hàn bây giờ liệu có liên quan đến anh không? Nếu sự thay đổi của Hạ Dạ Hàn có liên quan đến anh thì có phải điều đó có nghĩa là Hạ Dạ Hàn cũng biết về sự ra đi của anh?

Nếu Hạ Dạ Hàn biết thì tôi có nên hỏi anh ấy không? Tôi không muốn làm tổn thương Hạ Dạ Hàn, cũng không muốn làm tổn thương Hàn Thành Nam, tôi không biết mình phải làm thế nào?

Tôi và Hạ Dạ Hàn sánh vai đi trong sân trường, nhưng tâm tư thì lại hoàn toàn không giống nhau. Vì người đứng bên cạnh tôi là Hạ Dạ Hàn nên tôi mới nhớ Hàn Thành Nam như vậy sao?

(3)

Ký túc xá về đêm thật tĩnh lặng, tĩnh lặng đến nỗi khiến tôi có cảm giác rùng mình.

Tôi nằm trên giường, vì trong đầu có quá nhiều chuyện phải suy nghĩ mà trần trọc mãi không sao ngủ được. Tôi nằm nghiêng, nhìn chiếc giường của Hàn Thành Nam cách đó không xa.

Rất lâu rồi anh không ngủ trên chiếc giường này. Chiếc giường này đã không còn ấm áp nữa, nghĩ đến đây tôi lại không kìm được nước mắt.

Hàn Thành Nam, cậu ở đâu? Cậu có biết mỗi lúc yên tĩnh mình nhớ cậu nhiều như thế nào không. Nước mắt chảy xuống má, ướt đầm gối. Bỗng chốc, chiếc gối cũng trở nên lạnh buốt.

Lúc mà nước mắt của tôi vẫn cứ trào ra không ngừng thì đột nhiên.....

“Cạch.....” Tôi nghe thấy có tiếng mở cửa.

Là Hàn Thành Nam sao?

Trong khoảnh khắc ấy tôi gần như bật dậy như một phản xạ, nhưng trong nháy mắt ý nghĩ bật dậy tan biến.

Nếu anh ấy đã đi thì vì sao lại quay về muộn như thế này, chắc chắn là vì không muốn cho tôi biết. Vậy thì trước tiên tôi phải chờ như không biết gì.

Tôi nhắm mắt, khuôn mặt vẫn còn dính những vệt nước mắt. Nhưng vì đêm đã khuya, chắc anh sẽ không nhìn thấy.

Cánh cửa từ từ mở ra rồi từ từ khép lại, sau đó, tôi nghe thấy tiếng bước chân. Từng bước, từng bước cách tôi càng ngày càng gần. Tôi chưa bao giờ biết rằng đối với mình tiếng bước chân của anh lại thân thuộc đến thế. Tôi cũng không biết vì sao mình có thể chắc chắn rằng tiếng bước chân này....chính là của Hàn Thành Nam.

Đột nhiên tiếng bước chân dừng lại....tiếng bước chân ấy dừng lại ở vị trí cách tôi rất gần. Dường như mũi tôi có thể ngửi thấy mùi của anh. Tôi không thể hình dung một cách rõ ràng mùi hương tỏa ra từ người anh, tôi chỉ có thể nói rằng nó rất ấm áp, ấm áp đến nỗi khiến tôi cảm nhận được rồi sẽ thấy rất an toàn.

“Haizz...giống như đứa trẻ vậy, không biết đắp chăn cho kín”. Đột nhiên anh tự nói với mình. Thực ra anh nói không to, nhưng trong đêm tối tĩnh lặng như thế này giọng nói ấy rất vang. Hơi thở của anh thật ấm áp, điều đó khiến tôi không thể hiểu nổi vì sao anh lại bỏ đi. Vì sao lại đến thăm tôi muộn như thế này nhưng vẫn chọn cách biến mất?

“Có lẽ hôm nay là lần cuối cùng đến thăm cậu”. Tôi vẫn đang suy nghĩ về sự ra đi của anh thì đột nhiên anh khẽ thở dài rồi nói. Chắc anh đã ngồi xuống giường tôi, bởi vì tôi có thể cảm nhận được rằng một góc giường của mình lún xuống.

Lần cuối cùng.....

Lần cuối cùng.....

Anh nói như thế là có ý gì? Sao lại lần cuối cùng?

“Tuy không muốn ra đi, nhưng làm như thế này mới là tốt nhất cho cậu”. Giọng nói của anh ẩn chứa sự hệt hẫng và khó xử không thể kìm nén.

Tốt nhất cho tôi.....

Rốt cuộc anh ấy đang nói gì vậy? Đường như tôi càng nghe càng không hiểu ý anh. Như thế mới tốt nhất cho tôi, như thế nghĩa là thế nào?

“Lần này có lẽ là lần từ biệt cuối cùng. Cậu luôn nói mình là anh chàng mất lịch sự. Lần này thì được coi là lịch sự rồi chứ?” Rõ ràng, rõ ràng là một câu nói đùa, nhưng vì sao nghe anh nói lại bị thương như thế?

Lịch sự sao?

Nếu hôm nay tôi ngủ, nếu tôi không nghe thấy gì thì chẳng phải tôi sẽ không thể nghe thấy lời từ biệt lịch sự này của anh sao? Đúng là anh chàng xấu xa.

Đột nhiên, góc giường của tôi nảy lên.

Anh....muốn đi sao?

Nhanh vậy sao?

Tôi không nghĩ ngợi gì mà kéo lấy tay anh.

Tôi chỉ nghĩ duy nhất một điều là không muốn để anh đi, vì thế tôi đã kéo anh lại. Trong đêm tối ấy, trong lúc mà cả hai đều không nhìn thấy gì, tôi đã nắm lấy tay anh.

“Cậu.....” Đường như anh không thể ngờ là đột nhiên tôi lại tỉnh dậy, giọng nói của anh đầy ngỡ ngàng.

Đừng đi....đừng bỏ đi.....

Tôi muốn nói nhưng cố gắng mãi mà không thể nói được lời nào.

Làm thế nào bây giờ? Tôi phải nói gì đó. Tôi có thể viết, nhưng một khi tôi bắt đầu viết thì chắc chắn anh sẽ bỏ đi.

Tình thế cấp bách, tôi nắm chặt tay anh, viết vào lòng bàn tay anh hai chữ “đừng đi”

Tôi không dám chắc Hàn Thành Nam có thể hiểu được rốt cuộc tôi muốn viết gì không, chỉ dựa vào cảm giác có lẽ là rất khó.

“Cho dù có ở lại thì cũng là người thừa. Ra đi sẽ tốt cho tất cả”. Giọng nói của anh khàn và nhỏ.

Người thừa? Sao có thể là người thừa được cơ chứ? Thực sự bây giờ tôi rất muốn bỏ cái đầu này ra để xem có phải bên trong thiếu chất dinh dưỡng hay không. Vì sao lại có những suy nghĩ như thế chứ? Lẽ nào anh không biết anh quan trọng như thế nào? Chỉ ít thì đối với tôi, anh quan trọng như thế nào sao?

“Hạ Dạ Hàn vì cậu nên mới thay đổi, vì thế.....” Anh chỉ nói một nửa, giọng nói đã bắt đầu nghẹn ngào.

Hạ Dạ Hàn, Hạ Dạ Hàn? Lại là Hạ Dạ Hàn! Vì sao có cảm giác Hạ Dạ Hàn trở thành vật chướng ngại giữa tôi và anh? Cho dù Hạ Dạ Hàn có thay đổi thì liên quan gì đến anh chứ? Rõ ràng là hai người không liên quan gì tới nhau, vì sao lại phải nói như vậy chứ? Tôi thực sự không hiểu.....

“Có lẽ hôm nay không nên đến”. Nhân lúc tôi mơ màng, anh vung tay tôi, đi ra khỏi phòng. Thay vì nói là đi, chỉ bằng nói bay.

Vì sao anh lại tránh mặt tôi? Tôi cảm thấy lòng chua xót.

Cái gì mà không nên đến? Lẽ nào cả đời không gặp tôi nữa sao? Rõ ràng là tôi không làm sai gì cả, vì có gì mà đối xử với tôi như thế?

Nhìn anh chạy đi, tôi không nghĩ ngợi gì mà chạy đuổi theo sau.

Trời mưa, lại là trời mưa như trút nước. Vì anh lao vào giữa trời mưa nên tôi cũng không nghĩ ngợi gì mà chạy theo. Sức khỏe của tôi không bằng anh, đặc biệt là vừa mới khỏi bệnh. Khoảng cách giữa tôi và anh ngày càng xa, tôi nên gọi anh, nên giữ anh lại, nhưng tôi lại không thể nói được.

Vì sao, rõ ràng biết tôi không thể nói được mà vẫn chạy đi như thế không ngoảnh đầu lại, vì sao? Tuy biết là không đuổi kịp nhưng tôi vẫn ngốc nghếch ôm hy vọng, hy vọng anh sẽ dừng bước, hy vọng anh có thể nghe thấy tiếng gọi từ sâu thẳm trái tim tôi.

Cuối cùng anh không dừng lại còn tôi thì đã dừng lại. Vốn dĩ đêm khuya, trời lại mưa to, vốn dĩ đã không nhìn rõ mọi thứ, nước mưa lại còn làm nhòe khóe mi. Vũng nước dưới đất khiến tôi phải dừng bước. Tôi đã ngã, đã nằm bò dưới đất.

Hàn Thành Nam....vì sao anh không dừng bước? Lẽ nào anh không thấy em bị thương sao? Tôi ảo tưởng Hàn Thành Nam có thể chạy lại, nhẹ nhàng đỡ tôi dậy.

Nhưng anh đã không quay lại, bóng anh biến mất trong màn đêm mịt mù, biến mất trong mưa. Tôi bắt đầu thấy sợ, sợ rằng nếu anh biến mất như thế thì phải làm thế nào. Nếu anh biến mất khỏi thế giới của tôi thì phải làm thế nào?

Tôi nằm trong vũng bùn, nước mắt dần dựa, nước mưa và mùi bùn đất khiến tôi không biết phải làm thế nào.

Tôi không bò dậy, không phải vì không bò dậy được mà vì tôi muốn Hàn Thành Nam đỡ mình dậy. Vừa nói tôi là kẻ ngốc nghếch vừa đỡ tôi dậy như chưa có chuyện gì xảy ra không được sao?

Nhưng ngay cả hy vọng nhỏ nhoi ấy dường như cũng không thể được.

Đầu óc tôi lúc này giống như một cuộn phim tái hiện lại tất cả, niềm vui khi ở bên anh, niềm hạnh phúc khi ở bên anh, nhưng lúc cãi nhau với anh, những lúc làm anh giận, những lúc bị anh chọc giận.....Dường như chúng tôi chưa trải qua nhiều chuyện, nhưng tôi hiểu rằng, cho dù không nhiều nhưng chỉ cần có một khoảng ký ức đáng nhớ là được.

Vậy thì đối với tôi, đáng nhớ nhất là gì?

Đột nhiên trong đầu tôi xuất hiện một bức tranh.....

Có lẽ đó là sau khi biết thân phận của tôi. Tôi muốn bỏ đi nhưng anh đã giữ tôi lại. Lúc ấy tôi rất cảm động. Thay vì nói cảm động, chỉ bằng nói là hạnh phúc.

Thực ra lúc ấy tôi nghĩ, nếu tôi ở lại thì nhất định là vì anh. Vì có anh nên tôi mới muốn ở lại. Vì hy vọng anh giữ tôi lại và anh thực sự đã làm như thế nên lúc ấy tôi mới thấy hạnh phúc biết nhường nào. Lúc ấy anh đã nói những gì để giữ tôi lại? Dường như những lời nói ấy vẫn còn vang lên bên tai tôi.

“Tuy không biết vì sao nhưng trong lòng tôi không muốn cậu rời đi”.

“Dù là nam sinh hay nữ sinh, cậu vẫn là cậu, vì vậy hãy ở lại”.

“Dù cậu là nữ sinh cũng chẳng sao, chỉ cần, chỉ cần tôi không nói ra thì sẽ không sao cả”.

Bây giờ nghĩ lại, lời nói của anh không hề bừa bãi, cũng không có gì là nông nản sâu đậm nhưng lại trở thành ký ức quan trọng nhất giữa tôi và anh. Không đúng, những câu nói đơn giản ấy gần như đã trở thành ký ức quan trọng nhất trong cuộc đời tôi. Bởi vì những lời nói tưởng chừng như đơn giản ấy đã đến với tôi lúc tôi cảm thấy đau khổ nhất, vì thế nó mới xúc động đến thế.

Lúc quyết định bỏ đi tôi đã đau khổ biết nhường nào? Còn anh, giờ đây anh ra đi với tâm trạng như thế nào đây? Tôi không hiểu, không hiểu sự ra đi của anh, cũng không hiểu vì sao mình lại không biết gì như thế này.

Mưa cứ rơi, giống như cái ngày mà Hạ Dạ Hàn bỏ đi.

Rõ ràng là cùng một sự ra đi, nhưng vì sao tôi lại thấy lúc này mình đau lòng hơn rất nhiều? Cảm giác bất lực cùng với nỗi đau khổ cũng nặng nề hơn.

Tôi đưa tay, muốn với lấy thứ gì đó nhưng lại phát hiện mình chẳng với được gì cả. Cảm giác hụt hẫng trào dâng trong lòng.

“Dầm mưa như thế này không tốt cho sức khỏe đâu, đặc biệt là những người mới hồi phục sức khỏe như cậu”. Đột nhiên những giọt mưa lạnh buốt biến mất.

Tôi quay sang nhìn người đang ngồi xuống cạnh mình.

Không phải....Hàn Thành Nam.

Vì sao Hạ Dạ Hàn lại xuất hiện lúc này? Hàn Thành Nam nói cho anh ấy biết mình ở đây sao?

“Mau đứng dậy đi”. Bàn tay lạnh băng của anh muốn kéo tôi dậy.

Khoảnh khắc tay anh chạm vào tay tôi, đột nhiên tôi muốn gạt tay anh ra. Bàn tay lạnh băng này tuyệt đối không phải là bàn tay mà tôi cần.

Lúc tôi vẫn còn đang nghĩ muốn gạt tay anh ra thì tay của tôi đã bắt đầu hành động rồi. Dường như động tác của tôi lúc nào cũng nhanh hơn tư duy một bước.

Tuy nhiên, khoảnh khắc mà tôi gạt tay anh ra, tôi cảm thấy toàn thân anh đông cứng. Dường như Hạ Dạ Hàn bên cạnh tôi đã bị đóng băng. Chiếc ô trong tay cũng từ từ rơi xuống đất, sau đó, tôi lại đắm mình trong nước mưa.

Đột nhiên hai gối của anh trùng xuống.

“Đến cuối cùng vẫn bị bỏ rơi”. Giọng nói của anh lẫn với nước mưa, giọng cao nhưng không rõ, lời nói ẩn chứa nỗi bi thương. Không khí bi thương lúc này rất hài hòa với không khí lạnh buốt.

Vì lời nói của anh, dường như tôi lại cảm thấy mình là người có tội.

Tôi từ từ bò dậy, quỳ xuống đất. Nước mưa tấp vào mắt, rất đau, rất xót.

“Vì sao, người bị bỏ rơi luôn luôn là mình?” Giọng nói của anh có chút run rẩy.

Giọng nói run rẩy ấy để lộ sự yếu đuối của anh. Anh đang khóc? Dưới trời mưa to như thế này, tuy không biết những giọt nước lăn trên má là nước mắt hay nước mưa nhưng sự run rẩy trong giọng nói của anh khiến tôi cảm nhận được rằng nước mắt của anh đã chảy xuống.

Vì những giọt nước mắt của anh khiến tôi có cảm giác mình là kẻ xấu xa nhất thế giới. Cho dù Hàn Thành Nam bỏ đi thì tôi cũng không nhất thiết phải làm tổn thương Hạ Dạ Hàn như thế này. Cho dù tôi có đau lòng như thế nào thì cũng không được làm tổn thương trái tim của người khác. Nếu đã cảm nhận được nỗi đau đến khi người mà mình muốn dựa vào ra đi khựng khiếp như thế nào thì vì sao lại khiến người khác cũng phải cảm nhận nó?

Tuy rằng tôi không biết mình chiếm vị trí như thế nào trong lòng Hạ Dạ Hàn, nhưng tôi có thể cảm nhận được rằng, dường như vị trí của tôi trong lòng anh giống với vị trí của Hàn Thành Nam trong lòng tôi. Đó là một vị trí quan trọng không thể thiếu, bởi vì nếu vị trí ấy trống thì một số chuyện sẽ trở nên vô nghĩa.

Tôi đứng dậy, ôm Hạ Dạ Hàn đang khóc như một đứa trẻ không nơi nương tựa.

Trong đêm tối ấy, tôi và Hạ Dạ Hàn đã ôm nhau khóc như thế. Vì tôi nói được nên không thể dùng lời nói để an ủi anh, chỉ có thể ôm anh như thế này.

Tôi muốn dùng hơi ấm của mình để sưởi ấm cho anh. Tôi muốn dùng cái ôm của mình để xoa dịu nỗi tổn thương mà mình đã gây ra cho anh.

10. Chương 10

(1)

Giường trắng, chăn trắng, gối trắng.

Đường như tôi đã quen với việc tỉnh dậy trong bệnh viện. Chỉ có điều lần này, người nằm trên chiếc giường trắng kia không phải là tôi mà là Hạ Dạ Hàn. Anh đã sốt cao vì trận mưa đêm qua.

Từ trước tới nay tôi không biết nhiệt độ cơ thể anh cũng có thể cao như vậy. Nhìn anh nằm trên giường với hai má đỏ ửng, đột nhiên tôi có cảm giác như đang nhìn một người khác.

“Cô là người nhà của bệnh nhân à? Hãy cùng tôi đi lấy thuốc”. Một y tá trẻ bước vào và nói.

Tôi đứng dậy ra ngoài.

Tuy gần đây thường xuyên phải nhập viện nhưng đi lấy thuốc như thế này thì mới là lần đầu tiên. Hơn nữa mấy hôm trước nhập viện còn có thể nhìn thấy Hàn Thành Nam, nhưng bây giờ....

Tôi không khỏi cảm thấy sầu não, đầu óc trống rỗng.

.....

Rõ ràng là sốt mà lại kê ột đồng thuốc linh tinh. Khi tôi vừa phàn nàn về bác sĩ vừa cầm thuốc vào phòng bệnh của Hạ Dạ Hàn....

Ồ? Người đâu rồi? Nhìn phòng bệnh trống trơn, đầu tôi như muốn nổ tung ra.

Rõ ràng là lúc này khi tôi đi lấy thuốc, anh chàng này vẫn còn nằm ngủ trên giường, sao thoáng cái đã không thấy đâu rồi? Lẽ nào anh chàng này đi vệ sinh rồi sao? Tôi mơ hồ nghĩ.

“A, trên tầng thượng có người muốn tự tử”. Lúc tôi vẫn đang suy ngẫm thì đột nhiên một giọng nói vang lên bên tai.

Tự tử? chắc không phải là.....

Tôi biết ngay mà, đằng sau sự yên bình chắc chắn sẽ có chuyện sóng gió.

Tôi lao đến tầng thượng với tốc độ của ánh sáng.

Tầng thượng của bệnh viện không có lan can, chỉ có một bậc thềm cao chưa tới đầu gối.

Khi tôi lao lên tầng thượng thì nhìn thấy Hạ Dạ Hàn đứng trên bậc thềm chưa cao tới đầu gối ấy. Anh giơ hai tay, dường như muốn giữ thăng bằng.

Đường như anh nghe thấy tiếng bước chân của tôi, ngoảnh đầu lại nhìn tôi.

Anh mỉm cười, vì sốt cao, gió ở trên sân thượng lại rất to nên nụ cười của anh trông thật nhợt nhạt.

“Ư ư ư...” Tôi rất muốn bảo anh xuống nhưng bây giờ tôi không nói được, chỉ có thể vung hai tay, tỏ ý là tôi rất lo lắng.

“Hiểu Ưu, cậu biết không? Từ nhỏ mình đã không giống với người khác”. Anh ngoảnh đầu lại, tôi không nhìn rõ nét mặt của anh.

Câu nói của anh....có ý gì?

“Mình có thể đọc xong một cuốn sách 300 trang trong hai tiếng, sau đó học thuộc nội dung trong đó như lòng bàn tay”. Giọng nói của anh đầy bi thương, tôi hoàn toàn không cảm nhận được rằng chuyện anh muốn nói với tôi là chuyện đáng tự hào như thế nào.

Đọc xong một cuốn sách 300 trang trong hai tiếng? Đối với tôi đó là một chuyện vô cùng khó khăn. Huống hồ là trong vòng hai tiếng có thể học thuộc nội dung trong cuốn sách 300 trang như lòng bàn tay.

“Từ nhỏ, gần như mình đã sống với biệt danh ‘thần đồng’. Mình là thiên tài, thiên tài ghi nhớ, thiên tài học tập....Những lời như thế mình đã nghe nhiều đến phát ngán. Nhưng chuyện thực sự khiến mình chán ngán không phải là những chuyện này...”

Thiên tài...không tốt sao? Đối với tôi, có cái đầu giống như anh là một điều ước xa vời. Đường như anh đang sống trong sung sướng mà không biết sướng. Nhưng người chưa bao giờ có cái đầu thông minh như anh dường như cũng không nên nói như vậy. Dù sao thì tôi chưa bao giờ có thì làm sao mà biết được cảm giác chua chát ẩn chứa trong đó?

“Vì mình là thiên tài, vì mình có thể dễ dàng làm tốt tất cả mọi chuyện nên càng ngày mình càng bị mọi người xa lánh. Nguyên nhân chỉ vì cái đầu thông minh đáng ghét của mình”. Giọng nói của anh ngày càng trở nên lạnh lùng. Nghe giọng nói lạnh lùng ấy, đột nhiên tôi hiểu ra rằng lẽ nào tính cách lạnh lùng ấy của anh chính là vì cái đầu thông minh như vậy sao?

Rõ ràng là một thứ mà mọi người đều mơ ước có được nhưng vì sao với anh nó lại biến thành một thứ tội ác như thế này? Càng lên cao càng lạnh, liệu có phải muốn nói những người giống như anh không?

“Vì sao mình lại không giống với người khác? Rõ ràng là chỉ đơn giản muốn kết bạn với người khác, nhưng vì sao trong mắt họ, sự xuất hiện của mình chính là sự chế nhạo? Chỉ đơn giản đứng cùng đứng chung với nhau nhưng dường như mình lại mang lại cho họ cảm giác tự ti. Vì thế họ đều cô lập mình, vì thế lúc nào mình cũng chỉ có một mình. Cậu sẽ không bao giờ biết được khi những đứa trẻ khác cầm tay nhau vui đùa thì mình lại chỉ có thể ngồi trong góc đọc những cuốn sách mà những đứa trẻ khác không thể hiểu được”. Giọng nói của anh ngày càng buồn giá.

Gió trên sân thường rất to, gió thổi bay áo anh, chiếc áo bệnh nhân sọc xanh tung bay trên cơ thể gầy gò của anh. Anh đứng đó, hình bóng của anh dường như đưa tôi về với quá khứ, nhìn thấy anh lúc nhỏ, nhìn thấy anh cô đơn như thế nào.

Cuối cùng thì tôi đã hiểu vì sao anh lại cô đơn như thế. Bởi vì cô đơn đã trở thành thói quen của anh. Bởi vì sự tổn thương đã để lại vết sẹo trong con tim non nớt của anh, vì vậy mà nó mới đau đớn đến thế. Cho dù có cố gắng lờ nó đi, cố gắng vờ như không nhớ nhưng vì vết sẹo vẫn còn đó nên nó vẫn nhói đau.

“Dường như càng lớn mình càng bị cô lập, nhưng cậu đã xuất hiện. Đối với mình, cậu giống như một người cứu vớt linh hồn”.

Cứu vớt sao? Khi nào vậy, tôi cũng có thể trở thành người cứu vớt linh hồn của người khác sao? Rõ ràng...tôi không làm gì mà.

“Mình chưa bao giờ thấy người nào có thể cười với mình rạng rỡ như thế, cũng chưa từng thấy người nào có bất kỳ chút đồ kỳ hay thứ gì khác với mình như cậu. Cậu có thể dễ dàng tin tưởng mình, có thể tin tưởng mình mà không cần bất kỳ lý do nào. Cho dù thực ra cậu vẫn còn hoài nghi, nhưng dường như chỉ cần mình nói là cậu có thể tin mình”.

Tôi chưa bao giờ biết rằng một chuyện đơn giản như tin tưởng lại có thể khiến con người ta trở thành người cứu vớt linh hồn của người khác. Trong mối quan hệ giữa con người với con người, điều cơ bản nhất chẳng phải là tin tưởng sao?

“Nhờ có cậu mà lần đầu tiên mình biết thế nào là ấm áp. Dường như mình có thể vì cậu mà vứt bỏ tất cả”. Giọng nói của anh không hề có chút hơi ấm nào.

Cậu nói giống như lời tỏ tình này vì sao vẫn lạnh băng như vậy?

Chỉ có điều, tỏ tình sao? Mình lại bắt đầu suy nghĩ linh tinh rồi.

“Nhưng...cậu thì khác, đúng không?” Tâm trạng của tôi vừa mới bắt đầu rối tung lên vì những lời nói của anh thì đột nhiên anh tuyệt vọng nói.

Tôi.....

“Đối với cậu Hàn Thành Nam mới là người quan trọng nhất, đúng không? Cho dù cậu ấy không có ở đây, cho dù cậu ấy biến mất, cho dù người hàng ngày ở bên cạnh cậu là mình thì mình cũng không thể thay thế được vị trí của cậu ấy trong lòng cậu, đúng không?”

Lời nói của anh, giọng điệu của anh, vì sao anh lại cho tôi cảm giác dường như chỉ một giây nữa thôi anh sẽ biến mất khỏi tầm nhìn của tôi? Nhưng, quả thực....lời nói của anh đúng với những gì tôi đang suy nghĩ.

Trong lòng tôi, Hàn Thành Nam....chiếm một vị trí không thể thay thế. Nhưng, mặc dù như vậy thì Hạ Dạ Hàn cũng là một người bạn rất quan trọng của tôi.

“Vì sao lại không thể là mình? Lẽ nào vì cậu ta gặp cậu trước mình sao?” Đột nhiên anh ngoảnh đầu lại nhìn tôi với ánh mắt bi thương.

Đột nhiên anh ngoảnh đầu lại, vì thế cuối cùng tôi đã nhìn thấy nét mặt của anh.

Anh...khuôn mặt của anh thật bị thương. Nỗi bị thương ấy không một lời nào có thể diễn tả được.

Tôi không biết phải hình dung ánh mắt bị thương ấy như thế nào. Tôi chỉ biết nỗi bị thương ấy có thể khiến người ta nhìn mà tan nát cõi lòng.

Hạ Dạ Hàn....

Tôi rất muốn an ủi anh nhưng lại không thể nói được. Cho dù có thể nói thì tôi cũng không biết phải nói những gì.

“Vì sao không thể là mình? Ngoài cậu, mình không có gì cả...” Giọng nói của anh khiến nước mắt của tôi tuôn rơi.

Anh...muốn nhảy xuống?

Không được....

Tôi lao như tên bắn về phía trước, ôm chặt lấy anh.

“Nếu cậu vứt bỏ mình thì mình cũng sẽ vứt bỏ bản thân mình”. Giọng nói của anh vang lên bên tai tôi, rất nhẹ, rất nhẹ.

Tôi ra công ra sức lắc đầu, tôi muốn nói với anh, tôi tuyệt đối tuyệt đối không bỏ rơi anh. Nhưng tôi không thể nói, vì thế chỉ có thể lắc đầu. Tôi muốn anh biết rằng dù thế nào tôi cũng không bỏ rơi anh.

Có lẽ vì đã cảm nhận được điều tôi muốn nói nên Hạ Dạ Hàn bỏ tay tôi ra, quay người lại, ôm chặt lấy tôi.

Lúc ấy, tôi đã thắm hạ quyết tâm.

Hãy để Hàn Thành Nam trở thành người trong sâu thẳm trái tim tôi. Nếu phải rời xa Hàn Thành Nam, có lẽ tôi vẫn sống được, nhưng...Hạ Dạ Hàn mà rời xa tôi thì anh ấy không thể sống được.

Tôi phải bảo vệ Hạ Dạ Hàn mong manh dễ vỡ như thủy tinh.

Bắt đầu từ hôm nay, trong cuộc đời của tôi....

Chỉ có Hạ Dạ Hàn....

(2)

Sốt không phải là triệu chứng nghiêm trọng nhưng nếu sốt kèm theo gió to thì rất nghiêm trọng, có thể ảnh hưởng đến tim, gan, tỳ, thận, dạ dày, gây viêm nhiễm. Vì vậy, để ngăn không bị viêm nhiễm, Hạ Dạ Hàn phải ở lại bệnh viện kiểm tra.

Anh ấy phải ở lại viện để quan sát, còn tôi thì phải về trường. Tuy anh chàng ngang bướng này cứ bắt tôi phải ở lại bệnh viện. Nhưng....dù sao thì con trai con gái vẫn nên giữ khoảng cách.

Vì thế....suốt ba ngày liền, tôi đều trở về nhà một mình trong đêm tối tĩnh lặng.

Không biết vì sao tôi luôn có cảm giác dường như có người đi theo mình trong suốt ba ngày này. Để chứng minh rốt cuộc có người bám theo không, tôi quyết định hôm nay sẽ điều tra.

Như thường lệ, 9h hơn tôi ra khỏi bệnh viện.

Bệnh viện cách trường học không xa lắm, chỉ cần đi bộ 10 phút là tới, vì thế không cần phải đi xe.

uy nhiên có một điều không bình thường là tôi vừa đi vừa vênh tai lên.

Rõ ràng là có tiếng bước chân ở cách tôi không xa. Tuy bây giờ vẫn chưa phải là nửa đêm nhưng vì tôi đi đường tắt, con đường này rất ít người qua lại....

Tôi cố tình đi chậm lại, nhưng người đi sau tôi thấy tôi đi chậm lại cũng đi chậm lại. Điều đó khiến tôi càng chắc chắn rằng người này đang bám theo mình.

Tôi quay người lại thì thấy cái bóng phía sau mình vội vàng nấp vào con ngõ nhỏ.

Gã chết tiệt, dám bám theo mình, tôi thấy chắc chắn là hắn ta chán sống rồi.

Tôi cầm chiếc gậy đánh bóng chày đã chuẩn bị từ trước....hai tay nắm chặt.

Gậy đánh bóng chày đánh người thì phải biết. Hôm nay ta sẽ cho người ném thử mùi vị của cú đánh vô địch thiên hạ.

Tuy nhiên, khi tôi lại gần ngõ nhỏ ấy thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, là tiếng bước chân đang chạy vụt đi. Gã chết tiệt, muốn chạy ư? Hãy đợi đấy.

Tôi vung tay, chạy đuổi theo. Thực ra tôi chạy không nhanh lắm. Vì sao ư? Nguyên nhân chỉ có một, đó là bởi vì tôi biết rằng ngõ nhỏ này là ngõ cụt.

Dường như kẻ bám theo tôi cũng phát hiện được điều này, vì thế khi chạy được vài chục bước thì đột nhiên hắn ta dừng lại.

Hứ....không còn đường chuẩn nữa rồi chứ.

Tôi giơ chiếc gậy bóng chày trên tay, từ từ lại gần gã đã bám theo mình. Đồ hèn hạ, hôm nay mày chết chắc rồi.

Tuy nhiên, khi tôi càng ngày càng lại gần hắn ta, chuẩn bị vung gậy thì.....

“Phịch.....” Đột nhiên chiếc gậy của tôi rơi xuống đất. Trong ngõ nhỏ yên ắng, âm thanh ấy rất vang và xa.

Vì sao chiếc gậy của tôi lại rơi nhỉ? Không phải vì tôi bị gã bám theo mình uy hiếp, chỉ là tôi đã nhìn rõ mặt người bám theo mình.

Đó là một người quá đỗi thân thuộc, thân thuộc đến nỗi khiến tôi thấy sống mũi cay cay, sau đó nước mắt trào ra.

Người mà tôi nên lãng quên, người mà tôi nên xóa bỏ trong ký ức của mình, người mà tôi nên chôn chặt trong sâu thẳm trái tim mình đã xuất hiện như thế.

“Cậu....” Đường như anh không ngờ là tôi sẽ khóc. Đột nhiên anh cảm thấy bối rối, không biết phải làm thế nào.

Vì sao anh lại ở đây? Lẽ nào....người bám theo tôi mấy hôm trước là anh? Nếu là anh thì có nghĩ là anh không hề rời xa tôi? Nếu anh không hề rời xa tôi thì vì sao lại không trực tiếp đến gặp tôi?

Anh giơ tay, vốn dĩ muốn lau nước mắt cho tôi nhưng tay anh lại dừng lại giữa không trung. Đường như anh nghĩ đến điều gì đó nên đặt tay xuống.

Rõ ràng là xuất hiện rồi nhưng lại xa cách đến thế. Nếu như vậy thì vì sao lại xuất hiện? Tôi đã quyết tâm từ bỏ anh. Tôi đã quyết tâm lựa chọn sự quên lãng, vì sao anh lại quay về để quấy nhiễu cuộc sống của tôi?

Lúc này đây, có lẽ tôi nên quay người bước đi. Nhưng tôi lại phát hiện mình không thể làm được. Đường như chân đã dính chặt xuống đất, ngay cả một động tác đơn giản như nhấc chân lên cũng không làm được.

“Không phải mình bám theo cậu, chỉ là.....” Đường như cảm thấy không khí có chút gượng gạo và căng thẳng nên anh đã nói để xoa dịu tình hình. Đường như anh không còn là Hàn Thành Nam mà tôi đã quen trước đây.

Tuy đã nói để xoa dịu tình thế nhưng anh lại chỉ nói một nửa.

Thực ra tôi vẫn mong chờ anh nói gì đó với mình. Nói gì cũng được, giải thích hay là những lời nói khác khiến tôi mong chờ. Tuy vẫn mong chờ nhưng một âm thanh khác trong lòng lại không ngừng nhắc nhở tôi, không được làm như vậy, bây giờ tôi đã có Hạ Dạ Hàn rồi, vì thế không được làm như vậy.

Thôi đi, Minh Hiểu Ưu, cứ vậy đi, câu chuyện giữa mày và Hàn Thành Nam đã kết thúc rồi. Mau mau từ bỏ đi.

Tôi quay người, đã đến lúc tôi phải đi. Cho dù trong lòng có vạn lần không nỡ thì cũng không thể nói được. Huống hồ cho dù có muốn nói thì tôi cũng không có cách nào bật được thành tiếng.

Tuy nhiên, khoảnh khắc mà tôi quay người, đột nhiên Hàn Thành Nam kéo tay tôi lại.

Tôi ngoảnh đầu, nhìn thẳng vào mắt anh.

Từ trước đến nay tôi không hiểu anh. Không hiểu nét mặt của anh, lời nói của anh, hành động của anh....

“Đừng đi”. Khoảnh khắc tôi nhìn vào mặt anh, anh đã nói những lời ấy.

Khi hai tiếng ấy vang lên bên tai, đột nhiên tôi thấy mình thật nực cười. Bởi vì tôi đã từng muốn nghe hai tiếng ấy biết nhường nào, nhưng cho dù là đã từng thì anh lại nhỏ mọn đến nỗi không chịu nói ra. Tuy nhiên bây giờ, lúc mà tôi đã quyết định từ bỏ anh thì anh lại nói ra hai tiếng ấy.

Chỉ là thay đổi thời gian một chút nhưng ý nghĩa của hai tiếng ấy đã khác hoàn toàn rồi.

Nếu lần hiểu lầm thứ nhất anh nói như thế với tôi.....

Nếu lần hiểu lầm thứ hai anh nói như thế với tôi.....

Nếu lúc tôi giữ anh lại anh nói như thế với tôi.....

Nếu trong đêm mưa gió ấy anh nói như thế với tôi.....

Nếu.....

Dường như có hàng nghìn hàng vạn điều nếu nhưng giữa tôi và Hàn Thành Nam không tồn tại từ “nếu”. Những chuyện “nếu” là những chuyện không tồn tại, vì không tồn tại nên chỉ có thể là nếu, không thể trở thành sự thực.

Trên đời này có thể tồn tại chữ “nếu” thì tốt biết bao, như vậy thì khi anh níu giữ tôi tôi có thể ở lại, ở lại bên anh, tận hưởng những niềm vui đơn giản, hạnh phúc giản đơn, cuộc sống bình dị.

Nhưng nếu vẫn mãi chỉ là nếu. Vì chỉ có thể là nếu nên tôi đã gạt tay anh.

Tôi có thể cảm nhận được trái tim của mình đau đớn biết nhường nào. Tôi nhìn Hàn Thành Nam, trái tim của anh cũng đau đớn biết nhường nào.

Có người nói, tình yêu cần có thời gian, địa điểm, con người. Chúng tôi đã chọn đúng người, cũng chọn đúng địa điểm, tuy nhiên chúng tôi đã bỏ qua thời gian. Có lẽ đó là nỗi bi ai lớn nhất giữa tôi và anh.

“Nếu, mình nói mình thích cậu thì cậu có ở lại không?” Giọng nói của anh ẩn chứa nỗi bi thương.

Bỗng nhiên phát hiện dường như chỉ trong có vài ngày khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của anh đã trở nên thật hốc hác. Tôi rất muốn hỏi anh nhưng cũng hiểu hoàn cảnh của mình, sao tôi có thể làm như vậy được?

Tôi khẽ lắc đầu.

Anh hoàn toàn không biết đó là cái lắc đầu khó khăn biết nhường nào, đau khổ biết nhường nào. Lúc này đây, tôi muốn ngã vào vòng tay anh như thế nào anh cũng sẽ không biết.

Tôi kéo tay anh, bàn tay ấm áp biết bao. Bàn tay này có quá nhiều thứ khiến tôi lưu luyến.

Tôi khẽ viết vào lòng bàn tay của anh.

“Mình đã chọn Hạ Dạ Hàn”. Tôi đã viết lại những lời mình muốn nói, sau đó quay người bước đi.

Để lại anh đứng ngây ở đó như một pho tượng.

“Mình đã chọn Hạ Dạ hàn”. Tôi đã viết câu ấy, nhưng thực ra phía sau vẫn còn một câu, đó chính là – “mặc dù mình yêu cậu”. Nhưng tôi chỉ viết câu trước. Bởi vì tôi biết rằng nếu tôi viết câu sau thì sẽ chỉ để lại nỗi tiếc nuối của mình cho anh mà thôi.

Sau đó, trong đêm tối ấy, câu chuyện giữa tôi và Hàn Thành Nam thực sự đi đến hồi kết. Có lời từ biệt, mặc dù trong lòng còn lưu luyến, còn tiếc nuối nhưng thời gian trôi đi, chắc chắn sẽ quên được.

Tôi vừa khóc vừa đi trong đêm tối. Tôi đã sớm biết nước mắt đáng chất như thế nào.

Tôi sẽ đối xử thật tốt với Hạ Dạ Hàn.

(2)

Sốt không phải là triệu chứng nghiêm trọng nhưng nếu sốt kèm theo gió to thì rất nghiêm trọng, có thể ảnh hưởng đến tim, gan, tỳ, thận, dạ dày, gây viêm nhiễm. Vì vậy, để ngăn không bị viêm nhiễm, Hạ Dạ Hân phải ở lại bệnh viện kiểm tra.

Anh ấy phải ở lại viện để quan sát, còn tôi thì phải về trường. Tuy anh chàng ngang bướng này cứ bắt tôi phải ở lại bệnh viện. Nhưng....dù sao thì con trai con gái vẫn nên giữ khoảng cách.

Vì thế....suốt ba ngày liền, tôi đều trở về nhà một mình trong đêm tối tĩnh lặng.

Không biết vì sao tôi luôn có cảm giác dường như có người đi theo mình trong suốt ba ngày này. Để chứng minh rốt cuộc có người bám theo không, tôi quyết định hôm nay sẽ điều tra.

Như thường lệ, 9h hơn tôi ra khỏi bệnh viện.

Bệnh viện cách trường học không xa lắm, chỉ cần đi bộ 10 phút là tới, vì thế không cần phải đi xe.

uy nhiên có một điều không bình thường là tôi vừa đi vừa vểnh tai lên.

Rõ ràng là có tiếng bước chân ở cách tôi không xa. Tuy bây giờ vẫn chưa phải là nửa đêm nhưng vì tôi đi đường tắt, con đường này rất ít người qua lại....

Tôi cố tình đi chậm lại, nhưng người đi sau tôi thấy tôi đi chậm lại cũng đi chậm lại. Điều đó khiến tôi càng chắc chắn rằng người này đang bám theo mình.

Tôi quay người lại thì thấy cái bóng phía sau mình vội vàng nấp vào con ngõ nhỏ.

Gã chết tiệt, dám bám theo mình, tôi thấy chắc chắn là hấn ta chán sống rồi.

Tôi cầm chiếc gậy đánh bóng chày đã chuẩn bị từ trước....hai tay nắm chặt.

Gậy đánh bóng chày đánh người thì phải biết. Hôm nay ta sẽ cho người ném thử mùi vị của cú đánh vô địch thiên hạ.

Tuy nhiên, khi tôi lại gần ngõ nhỏ ấy thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, là tiếng bước chân đang chạy vụt đi. Gã chết tiệt, muốn chạy ư? Hãy đợi đấy.

Tôi vung tay, chạy đuổi theo. Thực ra tôi chạy không nhanh lắm. Vì sao ư? Nguyên nhân chỉ có một, đó là bởi vì tôi biết rằng ngõ nhỏ này là ngõ cụt.

Dường như kẻ bám theo tôi cũng phát hiện được điều này, vì thế khi chạy được vài chục bước thì đột nhiên hấn ta dừng lại.

Hứ....không còn đường chuẩn nữa rồi chứ.

Tôi giơ chiếc gậy bóng chày trên tay, từ từ lại gần gã đã bám theo mình. Đồ hèn hạ, hôm nay mày chết chắc rồi.

Tuy nhiên, khi tôi càng ngày càng lại gần hấn ta, chuẩn bị vung gậy thì....

“Phịch.....” Đột nhiên chiếc gậy của tôi rơi xuống đất. Trong ngõ nhỏ yên ắng, âm thanh ấy rất vang và xa.

Vì sao chiếc gậy của tôi lại rơi nhỉ? Không phải vì tôi bị gã bám theo mình uy hiếp, chỉ là tôi đã nhìn rõ mặt người bám theo mình.

Đó là một người quá đồi thân thuộc, thân thuộc đến nỗi khiến tôi thấy sống mũi cay cay, sau đó nước mắt trào ra.

Người mà tôi nên lãng quên, người mà tôi nên xóa bỏ trong ký ức của mình, người mà tôi nên chôn chặt trong sâu thẳm trái tim mình đã xuất hiện như thế.

“Cậu....” Dường như anh không ngờ là tôi sẽ khóc. Đột nhiên anh cảm thấy bối rối, không biết phải làm thế nào.

Vì sao anh lại ở đây? Lẽ nào....người bám theo tôi mấy hôm trước là anh? Nếu là anh thì có nghĩ là anh không hề rời xa tôi? Nếu anh không hề rời xa tôi thì vì sao lại không trực tiếp đến gặp tôi?

Anh giơ tay, vốn dĩ muốn lau nước mắt cho tôi nhưng tay anh lại dừng lại giữa không trung. Dường như anh nghĩ đến điều gì đó nên đặt tay xuống.

Rõ ràng là xuất hiện rồi nhưng lại xa cách đến thế. Nếu như vậy thì vì sao lại xuất hiện? Tôi đã quyết tâm từ bỏ anh. Tôi đã quyết tâm lựa chọn sự quên lãng, vì sao anh lại quay về để quấy nhiễu cuộc sống của tôi?

Lúc này đây, có lẽ tôi nên quay người bước đi. Nhưng tôi lại phát hiện mình không thể làm được. Dường như chân đã dính chặt xuống đất, ngay cả một động tác đơn giản như nhấc chân lên cũng không làm được.

“Không phải mình bám theo cậu, chỉ là.....” Dường như cảm thấy không khí có chút gượng gạo và căng thẳng nên anh đã nói để xoa dịu tình hình. Dường như anh không còn là Hàn Thành Nam mà tôi đã quen trước đây.

Tuy đã nói để xoa dịu tình thế nhưng anh lại chỉ nói một nửa.

Thực ra tôi vẫn mong chờ anh nói gì đó với mình. Nói gì cũng được, giải thích hay là những lời nói khác khiến tôi mong chờ. Tuy vẫn mong chờ nhưng một âm thanh khác trong lòng lại không ngừng nhắc nhở tôi, không được làm như vậy, bây giờ tôi đã có Hạ Dạ Hàn rồi, vì thế không được làm như vậy.

Thôi đi, Minh Hiểu Ưu, cứ vậy đi, câu chuyện giữa mày và Hàn Thành Nam đã kết thúc rồi. Mau mau từ bỏ đi.

Tôi quay người, đã đến lúc tôi phải đi. Cho dù trong lòng có vạn lần không nỡ thì cũng không thể nói được. Huống hồ cho dù có muốn nói thì tôi cũng không có cách nào bật được thành tiếng.

Tuy nhiên, khoảnh khắc mà tôi quay người, đột nhiên Hàn Thành Nam kéo tay tôi lại.

Tôi ngoảnh đầu, nhìn thẳng vào mắt anh.

Từ trước đến nay tôi không hiểu anh. Không hiểu nét mặt của anh, lời nói của anh, hành động của anh....

“Đừng đi”. Khoảnh khắc tôi nhìn vào mặt anh, anh đã nói những lời ấy.

Khi hai tiếng ấy vang lên bên tai, đột nhiên tôi thấy mình thật nực cười. Bởi vì tôi đã từng muốn nghe hai tiếng ấy biết nhường nào, nhưng cho dù là đã từng thì anh lại nhỏ mọn đến nỗi không chịu nói ra. Tuy nhiên bây giờ, lúc mà tôi đã quyết định từ bỏ anh thì anh lại nói ra hai tiếng ấy.

Chỉ là thay đổi thời gian một chút nhưng ý nghĩa của hai tiếng ấy đã khác hoàn toàn rồi.

Nếu lần hiểu lầm thứ nhất anh nói như thế với tôi.....

Nếu lần hiểu lầm thứ hai anh nói như thế với tôi.....

Nếu lúc tôi giữ anh lại anh nói như thế với tôi.....

Nếu trong đêm mưa gió ấy anh nói như thế với tôi.....

Nếu.....

Dường như có hàng nghìn hàng vạn điều nếu nhưng giữa tôi và Hàn Thành Nam không tồn tại từ “nếu”. Những chuyện “nếu” là những chuyện không tồn tại, vì không tồn tại nên chỉ có thể là nếu, không thể trở thành sự thực.

Trên đời này có thể tồn tại chữ “nếu” thì tốt biết bao, như vậy thì khi anh níu giữ tôi tôi có thể ở lại, ở lại bên anh, tận hưởng những niềm vui đơn giản, hạnh phúc giản đơn, cuộc sống bình dị.

Nhưng nếu vẫn mãi chỉ là nếu. Vì chỉ có thể là nếu nên tôi đã gạt tay anh.

Tôi có thể cảm nhận được trái tim của mình đau đớn biết nhường nào. Tôi nhìn Hàn Thành Nam, trái tim của anh cũng đau đớn biết nhường nào.

Có người nói, tình yêu cần có thời gian, địa điểm, con người. Chúng tôi đã chọn đúng người, cũng chọn đúng địa điểm, tuy nhiên chúng tôi đã bỏ qua thời gian. Có lẽ đó là nỗi bi ai lớn nhất giữa tôi và anh.

“Nếu, mình nói mình thích cậu thì cậu có ở lại không?” Giọng nói của anh ảm chứa nỗi bi thương.

Bỗng nhiên phát hiện dường như chỉ trong có vài ngày khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của anh đã trở nên thật hốc hác. Tôi rất muốn hỏi anh nhưng cũng hiểu hoàn cảnh của mình, sao tôi có thể làm như vậy được?

Tôi khẽ lắc đầu.

Anh hoàn toàn không biết đó là cái lắc đầu khó khăn biết nhường nào, đau khổ biết nhường nào. Lúc này đây, tôi muốn ngã vào vòng tay anh như thế nào anh cũng sẽ không biết.

Tôi kéo tay anh, bàn tay ấm áp biết bao. Bàn tay này có quá nhiều thứ khiến tôi lưu luyến.

Tôi khẽ viết vào lòng bàn tay của anh.

“Mình đã chọn Hạ Dạ Hân”. Tôi đã viết lại những lời mình muốn nói, sau đó quay người bước đi.

Để lại anh đứng ngây ở đó như một pho tượng.

“Mình đã chọn Hạ Dạ hân”. Tôi đã viết câu ấy, nhưng thực ra phía sau vẫn còn một câu, đó chính là – “mặc dù mình yêu cậu”. Nhưng tôi chỉ viết câu trước. Bởi vì tôi biết rằng nếu tôi viết câu sau thì sẽ chỉ để lại nỗi tiếc nuối của mình cho anh mà thôi.

Sau đó, trong đêm tối ấy, câu chuyện giữa tôi và Hân Thành Nam thực sự đi đến hồi kết. Có lời từ biệt, mặc dù trong lòng còn lưu luyến, còn tiếc nuối nhưng thời gian trôi đi, chắc chắn sẽ quên được.

Tôi vừa khóc vừa đi trong đêm tối. Tôi đã sớm biết nước mắt đáng chất như thế nào.

(3)

Gió nhẹ lướt qua mặt tôi, tôi và Hạ Dạ Hân sánh vai trong sân trường.

Vì tôi vẫn chưa thể nói, vì Hạ Dạ Hân vốn không thích nói nhiều nên chúng tôi sánh vai đi trong sân trường, nhưng chỉ đi như thế, không nói một lời, chỉ sánh vai nhau.

Lúc tôi cảm thấy vô cùng phiền não thì....

“Bố mình muốn đi du học”. Đột nhiên Hạ Dạ Hân nói câu ấy.

Đi du học? Vì câu nói ấy của anh nên tôi cảm thấy rất bối rối. Tuy nhiên, sau phút bối rối ấy, niềm vui sướng lại len lỏi trong tâm trí.

Đi du học cũng rất tốt. Đó là cơ hội mà biết bao người mơ ước. Đối với anh, đó là chuyện đáng chúc mừng. Nhưng....vì sao tôi không cảm nhận được nụ cười trên khuôn mặt anh? Không những không có nụ cười mà dường như còn có chút gì đó lo lắng và bất an. Ngoài việc đi du học, anh còn có chuyện gì khác sao?

“Còn có chuyện gì quan trọng khác muốn nói sao?” Vì đã lâu không thể nói được nhưng khi giao lưu với mọi người nhất định phải nói nên tôi đã mang theo một cuốn sổ, viết ra những điều mình muốn nói.

“Dường như Hiểu Ưu rất hiểu mình”. Anh cười, xoa đầu tôi trêu mếu.

Hiểu? Không ít thì nhiều cũng có một chút, nhưng tôi thường hoài nghi, không biết con người mà tôi hiểu có phải là con người thật của anh không? Dường như anh chỉ cho tôi thấy mặt rục rờ nhất của mình nhưng lại che giấu sự băng giá tiềm ẩn tận sâu trong lòng mình.

“Mình muốn nói, nếu đi du học, Hiểu Ưu có thể đi cùng mình không?” Anh mỉm cười nhìn tôi.

Nụ cười của anh trong veo và thuần khiết, đẹp như mặt nước hồ trong vắt. Vì nụ cười quá đỗi thuần khiết ấy nên mới lo vì anh đã nói ra những lời nói ấy nên mới khiến nụ cười đẹp nhưng dễ vỡ ấy biến mất.

Tôi ngây người.

Du học.....

Đường như tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Vốn tưởng rằng người không thích học như tôi, thêm vào đó là nếu đi du học....sẽ phải xa rất nhiều người không muốn rời xa, bỏ lại rất nhiều thứ mà mình không muốn bỏ lại.

“Đường như mình đã quen với việc có Hiểu Ưu bên cạnh. Nếu không có Hiểu Ưu thì mình không dám tưởng tượng mình sẽ cô đơn như thế nào”. Anh mỉm cười và nói.

Lời nói của anh, nụ cười của anh khiến tôi có gánh nặng. Câu nói nghe như có vẻ là lý do ấy lại mang lại cho tôi gánh nặng vô cùng nặng nề.

“Nhưng mình chẳng biết gì cả. Nếu đi thì mình sẽ làm gì?” Tôi viết những dòng ấy.

Trước tiên tôi nói không biết gì cả. Sau đó là gì đây? Tôi không muốn đi. Đúng vậy, đối với tôi, du học là điều hoàn toàn mới mẻ.

“Nếu Hiểu Ưu không muốn đi thì không đi nữa”. Anh vẫn mỉm cười và nói với tôi.

Không đi nữa?

Sao tôi có cảm giác lời nói của anh lại vô trách nhiệm đến thế? Tôi không đi, vì thế anh không đi nữa? Tuy nhiên sự vô trách nhiệm của anh dường như lại trở thành trách nhiệm nặng nề của tôi.

“Vì mình nên mới không đi sao?”

Tôi viết trên cuốn sổ.

“Tuy biết rằng nói như vậy sẽ mang lại gánh nặng cho cậu nhưng quả thực mình không dám tưởng tượng những ngày không có cậu”. Những lời nói sâu đậm của anh khiến tôi thấy sợ hãi.

Vì nghĩ rằng không thể thích anh như anh đã thích mình, vì biết rằng dù lâu như thế nào thì trong lòng vẫn chỉ có một người khác nên những lời nói sâu đậm của anh khiến tôi có cảm giác rùng mình. Vì không thể đáp lại anh nên luôn cảm thấy mắc nợ anh.

Tôi hít một hơi thật sâu, mỉm cười nhìn anh.

“Vậy thì cùng đi nhé”.

Tôi mỉm cười viết vào cuốn sổ.

Tuy không thể đáp lại tình cảm của anh, nhưng tôi sẽ cố gắng làm những việc mà anh muốn tôi làm ỉnh.

Vậy thì cùng đi nhé!

Chỉ vài chữ đơn giản vậy thôi nhưng lại khiến anh cảm động đến thế. Sự vui mừng trên khuôn mặt của anh, dường như chưa bao giờ anh vui đến thế. Nụ cười rạng rỡ xuất phát từ trái tim khiến khuôn mặt của anh càng tuần tú hơn.

Nhưng tuy nhìn khuôn mặt tuần tú như vậy mà trong lòng tôi vẫn xuất hiện một khuôn mặt khác. Tôi nghĩ nhất định sau này mình sẽ bị đày xuống địa ngục. Rõ ràng là mỉm cười với người trước mặt nhưng trong lòng lại nghĩ đến người khác. Tôi phải nhắc nhở bản thân mình nhưng tôi vẫn không kìm lòng được.

.....

Buổi tối ngồi một mình trong ký túc trống trải, tôi không khỏi nhớ lại chuyện đã nói với Hạ Dạ Hàn.

Nhận lời anh như vậy sao? Quyết định ra đi như vậy sao? Đột nhiên trong lòng có cảm giác trống trải.

Trước khi ra đi, nên làm những chuyện điên rồ, nên làm những chuyện mà mình muốn làm. Nếu ra đi như thế này thì không biết bao lâu mới có thể quay lại.

Trước khi đi, hãy để mình làm một chuyện điên rồ.

Nghĩ vậy, tôi lao ra khỏi phòng.

Tôi có thể tìm thấy người đó. Tuy anh đã bỏ đi, đã rời xa tôi nhưng tôi luôn biết rằng anh luôn ở gần tôi, rất gần.

Dường như tôi có thể dễ dàng tìm thấy vị trí của anh.

Có lẽ đó là mối liên hệ ngầm duy nhất giữa tôi và anh.

Tôi tìm thấy anh dưới gốc cây mà anh đã rời đi, trong sân trường vắng vẻ.

“Cậu.....” Thực ra anh đã sớm nhận ra rằng tôi có thể cảm nhận được sự tồn tại của anh.

Khuôn mặt anh hốc hác, tiêu tụy. Rốt cuộc đã bao lâu anh không được nghỉ ngơi rồi? Anh chàng ngốc này, lẽ nào không biết rằng anh như vậy khiến tôi buồn như thế nào sao?

Tôi không kìm cười nước mắt, đưa cho anh mẫu giấy đã viết sẵn.

“Ngày mai chúng ta hẹn hò được không? Đừng hỏi vì sao, chỉ cần vui vẻ hẹn hò với mình là được”.

Hẹn hò nhé!

Đối với tôi bây giờ, dường như hạnh phúc là một điều vô cùng xa xỉ. Bởi vì tôi phát hiện, mặc dù dường như hạnh phúc đang chờ mình ở một nơi không xa nhưng tôi lại chỉ có thể nhìn hạnh phúc ở nơi không xa ấy, mặc dù có thể chạm tay vào nhưng lại không thể giơ tay để với thứ hạnh phúc có thể chạm tay được ấy.

“Ok”. Tuy ánh mắt của anh ẩn chứa rất nhiều hoài nghi nhưng anh không hỏi gì, không nói gì, chỉ nói một tiếng đơn giản như thế.

Một tiếng ấy của anh sẽ để lại cho chúng tôi điều gì đây?

Không ai biết trước được, chỉ khi nào sự việc xảy ra mới có thể biết được kết quả.

(4)

Một ngày nắng ấm, trời cao và trong xanh. Thời tiết mới đẹp làm sao!

Có lẽ vì thời tiết quá đẹp nên tôi thấy một ngày như thế này có chút gì đó không chân thực.

“Cậu chờ lâu lắm rồi đúng không?” Tôi vẫn đang đắm đuối trong tiết trời tươi đẹp thì đột nhiên một giọng nói vang lên bên tai.

Hàn Thành Nam xuất hiện trước mắt tôi trong bộ thể thao đen. Vì thời tiết chẳng? Hay vì tâm trạng? Không biết vì sao hôm nay tôi thấy anh thật đẹp trai.

Tôi mỉm cười nhìn anh, sau đó lắc đầu, tỏ ý là mình không chờ lâu.

“Vì sao lại hẹn mình ở chỗ này?” Anh mơ màng nhìn về phía công viên trước mắt.

Công viên? Không sai, tôi và anh đang đứng ở công viên nổi tiếng nhất thành phố này. Vì sao lại hẹn ở công viên? Vì đây là nơi mà những đôi tình nhân thường hẹn hò. Vì sao lại muốn đến chỗ này ư?

Vì sắp phải rời xa.....

Vì muốn lưu giữ lại hồi ức cuối cùng.....

Vì muốn lưu lại hồi ức tươi đẹp trong nỗi bi thương sau này.....

Rõ ràng là quyết tâm hôm nay phải thật vui, sao lại bắt đầu cảm thấy xót xa như thế này? Phải phấn chấn lên mới được.

Tôi mỉm cười với anh, không nói gì cả. Không phải vì không nói được mà là không muốn lo lắng giống mình.

Tôi muốn một mình chịu đựng cảm giác bi thương khi phải chia tay như thế này. Tuy tôi biết rằng nhất định sẽ có một ngày anh phải chịu đựng nỗi bi thương này, nỗi đau khổ giày vò này, nhưng tôi hy vọng khi ở bên tôi anh luôn vui vẻ.

Tôi chỉ tay về phía cổng công viên, tỏ ý muốn bảo anh đi vào.

Anh rảo bước đi vào công viên. Nhưng anh chưa bước được hai bước thì đã bị tôi kéo lại.

Anh mơ màng quay lại, sau đó tôi mỉm cười đưa tay về phía anh.

Anh mơ màng nhìn tôi, sau đó kéo tay tôi.

Khoảnh khắc mười ngón tay đan vào nhau, đột nhiên tôi có ảo giác, tôi nghĩ dường như sẽ mãi nắm lấy bàn tay này, mãi mãi như thế này. Tôi nghĩ nếu có thể nắm tay như thế này thì chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Tuy anh mơ màng nhưng anh lại không bỏ tay tôi ra.

Hơi ấm từ bàn tay anh khiến tôi cảm thấy ấm áp. Đây...có lẽ là lần đầu tiên chúng tôi nắm tay như thế này. Nhưng....dường như lại là lần cuối cùng. Tôi thật là, lúc nào cũng không tìm được lòng mình, hết buồn chuyện này đến chuyện kia. Tôi không ngừng nói với mình không được tham vọng quá nhiều, như thế này là tốt lắm rồi.

Chúng tôi nắm tay nhau như thế, cùng sánh vai đi trong công viên.

Có lẽ đây là thời khắc hạnh phúc nhất của tôi.

Tôi và anh mang đến hạnh phúc ngập tràn cho cả công viên.

Trên tàu lượn siêu tốc.

Tôi và anh cùng ngồi hàng thứ nhất. Chúng tôi nắm chặt tay nhau. Dường như anh cảm nhận được sự khác lạ của tôi, dường như cũng cảm nhận được rằng đây....là lần cuối cùng. Có lẽ anh sợ nếu bỏ tay tôi ra thì sau này sẽ không thể nắm tay như thế này nữa. Vì thế anh đã nắm chặt tay tôi suốt cả ngày.

Tàu lượn trượt lao vút trên đường ray, gió không ngừng tấp vào mặt nhưng không hề cảm thấy đau. Điều đó khiến tôi cảm thấy tất cả đều là thật. Nhưng không lâu nữa thôi, tất cả đều trở nên hư ảo.

Trên thuyền lắc.

Tôi và anh ngồi hàng cuối cùng, cùng với chiếc thuyền lắc lư, tôi cảm thấy lòng mình có cảm giác ngứ ngửa như kiến bò. Lúc ấy tôi mới có thể dám chắc rằng trái tim đầy thương tích của mình không vì lúc này mà bãi công, không vì quá đau đớn mà ngừng đập.

Trong nhà ma.

Không gian tối tăm khiến người ta ngạt thở nhưng tôi không cảm thấy điều đó. Vì sao vậy? Bởi vì người đứng bên cạnh tôi, người nắm tay tôi rất chặt. Chỉ cần có anh, tôi sẽ không sợ gì cả. Vì anh anh nên tôi thấy thực sự hạnh phúc.

Đu ngựa

Anh ngồi trên con ngựa trắng được trang trí rất đẹp còn tôi ngồi trên con ngựa đen nhỏ phía sau anh. Đột nhiên cảm thấy rất bị thương, bởi vì cho dù ngựa gỗ quay không ngừng thì tôi cũng không thể quay đến bên người mà tôi muốn. Tuy nhiên, lúc tôi cảm thấy bị thương thì đột nhiên Hàn Thành Nam quay người lại, giơ một tay về phía tôi. Tôi mỉm cười, nắm lấy tay anh. Anh muốn nói với tôi điều gì sao? Anh đang nói với tôi điều gì đó. Khoảnh khắc đầu ngón tay chạm vào nhau, tôi cảm nhận được điều đó.

Xe đạp đôi.

Anh ngồi trước, tôi ngồi sau. Anh cố gắng đạp còn tôi lại ngậy người nhìn anh. Cho dù không thể ở bên cạnh thì cũng có thể nhìn thấy anh. Vốn dĩ tôi đã ôm hy vọng ấy, nhưng nếu đi du học thì ngay cả hy vọng nhỏ bé ấy cũng không thể thực hiện được. Nghĩ đến đây, nước mắt lại trào xuống.

Dưới đu quay khổng lồ.

“Chúng ta cùng chơi một trò chơi được không?” Tôi viết như vậy vào cuốn sổ tay mà mình luôn mang theo.

“Chơi gì?” Anh mỉm cười và nói

“Mình và cậu cùng ngồi ở hai khoang khác nhau. Khi nào hết vòng quay, chúng ta sẽ đi tìm đối phương, xem chúng ta có thể gặp được nhau không, ok?”

Tôi viết những dòng ấy vào cuốn sổ.

Anh nhìn tôi, ánh mắt đầy hoài nghi. Dường như anh có thể cảm nhận được nỗi buồn của tôi? Anh mỉm cười, ánh mắt ẩn chứa nỗi bi thương không thể kìm nén được.

Tôi nhìn anh đi vào đu quay khổng lồ, khoảnh khắc ấy, nước mắt của tôi trào ra, không thể kìm lại được....

Tạm biệt Hàn Thành Nam.

Tạm biệt tình yêu đầu của em.

Mọi người đều mang theo hạnh phúc vào chiếc khoang nhỏ trong đu quay khổng lồ, còn tôi lại chỉ có thể ngây người đứng nhìn hạnh phúc của mình bước vào trong đó.

Khi cửa từ từ đóng lại –

Tôi nhìn hạnh phúc của mình từ từ đóng lại.

Tôi nhìn hạnh phúc của mình từ từ lên cao.

Tôi nhìn hạnh phúc của mình cách mình càng ngày càng xa.

Tôi giờ tay muốn nắm lấy hạnh phúc mơ hồ ấy nhưng lại phát hiện mình không thể nắm được, chỉ có thể nhìn hạnh phúc tụt khỏi tầm tay mình.

“Hàn Thành Nam, tạm biệt”. Tôi mở miệng nhưng không thể bật thành tiếng.

Sau đó tôi quay người bước đi.

Chiếc đu quay mang theo biết bao hạnh phúc ấy chưa bao giờ thuộc về tôi, vĩnh viễn không thuộc về tôi.

Trên trời có biết bao ngôi sao sáng lấp lánh nhưng rốt cuộc ngôi sao nào thuộc về tôi đây?

.....

Chiếc đu quay khổng lồ biến mất sau lưng tôi, tôi cũng dần dần biến mất khỏi tầm nhìn của nó.

Hạnh phúc thường ngắn ngủi như thế, cũng có lẽ vì tôi tham vọng quá nhiều.

Chỉ có điều, như thế cũng tốt.

Cuộc hẹn của tôi và Hàn Thành Nam, cuộc hẹn hạnh phúc nhất trong ký ức của tôi, vĩnh viễn in lại dấu ấn trong nước mắt của tôi.

11. Chương 11

(1)

Đồ đạc của tôi được chuyển lên xe, ngoảnh đầu nhìn lại ký túc nam mà tôi đã ở trong một thời gian không dài nhưng dường như lại rất dài. Tôi cười, nụ cười thật bi thương.

“Hiếu Ưu, mau lên xe thôi”. Giọng nói dịu dàng của Hạ Dạ Hàn đánh thức tôi lúc ấy đang ngây người nhìn ký túc nam.

Tôi chậm chạp bước lên chiếc xe của Hạ Dạ Hàn.

Khi cánh cửa từ từ đóng lại, khi chiếc xe từ từ lăn bánh, những ký ức về ngôi trường này hiện lên trong đầu tôi giống như một bộ phim vậy.

Bị bố hăm hại bắt đến ngôi trường này.....

Lần đầu tiên đến trường.....

Vào câu lạc bộ quần vợt nam.....

Ở cùng ký túc với Hàn Thành Nam.....

Thích Hàn Thành Nam.....

Hiếu lắm với Hàn Thành Nam.....

Hàn Thành Nam nú kéo.....

.....

Đột nhiên phát hiện ngôi trường này để lại cho tôi quá nhiều quá nhiều hồi ức.

Chiếc xe từ từ tăng tốc, gió luồn qua cửa kính vào xe, mát lạnh. Gió muốn tiến tới sao? Tôi thầm nghĩ.

“Minh Hiếu Ưu....Minh Hiếu Ưu...” Chiếc xe từ từ tăng tốc, gió rít lên tên tai tôi, dường như đang gọi tên tôi. Tôi đúng là kẻ ngốc, làm sao gió có thể gọi tên người được? Hơn nữa tiếng gọi ấy lại giống với tiếng gọi của Hàn Thành Nam đến thế. Tôi thấy chắc chắn là mình bị điên rồi.

Tôi tự cười chế nhạo, sau đó khẽ lắc đầu, muốn loại bỏ những suy nghĩ viển vông chứa đựng trong đầu.

“Minh Hiếu Ưu....Minh Hiếu Ưu...” Gió vẫn rít lên, âm thanh mới mẻ mỗi lần sao, ẩn chứa trong vẻ mệt mỏi là chút gì đó lo lắng.

Gió sẽ mang theo lo lắng và mệt mỏi sao?

Đột nhiên, tôi nhìn thấy hình bóng của Hàn Thành Nam qua gương chiếu hậu.

Anh....

Tôi thò đầu ra, muốn nhìn anh.

Anh phóng xe đạp như bay, gần như bằng với vận tốc của ô tô.

Anh....

“Minh Hiếu Ưu, dừng đi”. Dường như anh nhìn thấy tôi thò đầu ra, anh cố hét thật to về phía tôi.

Anh muốn nú kéo tôi sao?

Anh.....

Lúc tôi vẫn chưa kịp suy nghĩ điều gì thì đột nhiên chiếc xe tăng tốc.

Ngoảnh đầu nhìn Hạ Dạ Hàn đang ngồi ở khoang lái, khuôn mặt của anh toát lên vẻ buồn thương không thể diễn tả thành lời.

Anh ấy và anh....

“Minh Hiếu Ưu...” Hình bóng của Hàn Thành Nam nhỏ dần, gần như sắp biến mất khỏi tầm mắt của tôi. Cuối cùng thì xe đạp không thể sánh được với xe ô tô.

Tôi nên nghĩ thế nào về sự xuất hiện đột ngột của Hàn Thành Nam đây? Tôi nên có thái độ như thế nào đây? Tôi không biết, tôi chỉ biết rằng khoảnh khắc nhìn thấy anh, tôi thực sự rất muốn lao xuống xe.

Tôi rất vui vì anh đã giữ tôi lại, rất vui vì anh đã xuất hiện lúc mà tôi sắp rời đi. Nhưng.....Dù sao thì đây không phải là phim thần tượng, tôi cũng không phải là nhân vật nữ chính. Cho dù anh có đuổi kịp thì sẽ thế nào đây? Cho dù anh có nú giữ tôi thì cũng sẽ thế nào đây?

Hạ Dạ Hàn đột nhiên tăng tốc thực ra là muốn nhắc nhở tôi, tôi nên từ bỏ. Tuy anh không nói gì qua nét mặt của anh, cử chỉ của anh, tôi có thể thấy được anh thực sự để ý đến điều đó.

Tuy nhiên, khi Hạ Dạ Hàn biến mất khỏi tầm nhìn của tôi thì đột nhiên Hạ Dạ Hàn phanh kít một cái rồi đỗ xe bên đường. Vì cái phanh kít ấy mà gần như mặt tôi tiếp xúc “thân mật” với cửa kính ô tô.

Ack....rốt cuộc Hạ Dạ Hàn đang làm gì? Tôi bực tức nhìn anh. Phải biết rằng cú phanh gấp như thế này có thể hại chết người.

“Cậu đi đi....” Đột nhiên anh nói ba tiếng ấy, giọng nói có chút run rẩy.

Tay anh nắm chặt vô lăng, dường như để nói được ba tiếng ấy anh đã phải hạ quyết tâm lớn như thế nào.

“Cậu đi đi....” Anh muốn tôi ra đi sao? Tôi nhìn anh bằng ánh mắt hoài nghi.

“Cho dù có giữ cậu lại bên cạnh mình thì sẽ thế nào chứ? Có lẽ hôm nay đưa cậu đi khỏi nơi đây, cậu sẽ không thể cười như trước đây, không thể cười hạnh phúc như lần đầu tiên gặp cậu. Vì thế, cậu đi đi”.

Anh.....

Nghe những lời nói ấy của tôi, nghe anh nói muốn từ bỏ tôi, tôi bất giác muốn đẩy cửa ra, muốn lao ra tìm hình bóng của Hàn Thành Nam vừa mới biến mất khỏi tầm nhìn của tôi. Nhưng khi nhìn nét mặt của Hạ Dạ Hàn, nhìn dáng vẻ run rẩy của anh tôi lại không thể làm được.

Tôi sợ rằng nếu tôi bỏ đi thì anh sẽ lại chọn cách rời xa thế giới này giống như cái hôm mà anh đứng trên tầng thượng của bệnh viện.

“Mặc dù nếu không có cậu có lẽ sẽ rất đau khổ. Nhưng trước đây không có cậu mình vẫn sống tốt. Trên thế giới này, không có chuyện ai ra đi ai không thể sống được. Mình không muốn mượn danh nghĩa mình yêu cậu để cố níu kéo cái vỏ bọc trống rỗng của cậu. Cậu đã trao trái tim cho người đó, vì vậy, cho dù có giữ cậu ở bên thì cũng có ý nghĩa gì chứ? Tuy vị trí của cậu trong trái tim mình là không thể thay thế, nhưng thời gian sẽ thay đổi tất cả. Bây giờ mình thích cậu như vậy nhưng biết đâu sau này sẽ thấy tình cảm này thật trẻ con, ngốc nghếch. Nếu bây giờ cố níu kéo cậu ở thế giới của mình, có lẽ nhiều năm sau cậu sẽ thích mình, mình luôn luôn nghĩ như vậy. Chỉ cần thêm một chút thời gian, có lẽ cậu sẽ thích mình, bởi vì mình thích cậu nhiều hơn tưởng tượng của cậu. Nhưng mình phát hiện tình cảm không thể đặt lên bàn cân để đong đếm được. Mình...không muốn nhìn thấy nỗi đau khổ trên khuôn mặt cậu, cũng không muốn lấy danh nghĩa yêu cậu để trói buộc cậu. Vì thế, cậu hãy đi tìm cậu ấy đi. Nếu hy vọng người mình yêu tìm thấy hạnh phúc thì nên chúc phúc cho cô ấy, dõi theo bóng cô ấy. Bây giờ mình muốn làm như vậy, vì vậy, cậu hãy đi tìm cậu ấy đi”.

Tuy khuôn mặt của anh ẩn chứa nỗi bi thương nhưng anh vẫn cười với tôi. Đó là lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự ấm áp trong nụ cười của anh. Thì ra nụ cười của anh cũng có thể ấm áp như thế. Thì ra đó mới là nụ cười thực sự của anh. Nụ cười thật sự ấm áp.

Tôi mỉm cười nhìn anh, cười bằng cả trái tim mình. Tôi không còn nhớ mình đã mỉm cười như thế nào trong lần đầu gặp anh. Tuy không còn nhớ nhưng bây giờ tôi đã cười bằng cả trái tim. Tôi nghĩ anh thông minh như thế chắc chắn sẽ nhận ra ý nghĩa ẩn bên trong nụ cười ấy. Nụ cười của tôi là lời chúc phúc cho anh, hy vọng anh hạnh phúc, hy vọng cho dù không có tôi ở bên thì nụ cười ấm áp ấy vẫn mãi mãi nở trên môi anh. Mãi mãi.

Sau đó, tôi đẩy cửa rồi chạy đi.

Tôi muốn đi tìm hạnh phúc của mình. Tôi muốn chạy về phía hạnh phúc của mình. Tôi phải đi tìm Hàn Thành Nam....Sau này tôi và Hàn Thành Nam sẽ hạnh phúc bên nhau.

Tôi dốc hết sức lực của mình chạy thật nhanh trên con đường to và rộng. Tôi không muốn bỏ lỡ thời gian chúng tôi ở bên nhau một phút một giây nào, vì thế tôi cố gắng chạy thật nhanh.

Tuy nhiên, khi tôi cố gắng, vui vẻ, phấn khích, sung sướng chạy trên đường thì đột nhiên tôi dừng bước. Bởi vì trước mặt tôi là một vụ....tai nạn.

Bỗng chốc tiếng chuông báo động vang lên trong đầu tôi.

Nhìn chiếc xe đạp tan tành, linh kiện, bánh xe, khung bắn tung tóe dưới đất, trong lòng tôi bắt đầu thấy hoảng sợ. Nếu chiếc xe đạp đã thành ra thế này thì chắc là người đi xe sẽ càng thảm hơn?

Bỗng chốc, đầu óc tôi rối bời.

Hàn Thành Nam....Anh đừng có mà xảy ra chuyện gì? Nếu anh xảy ra chuyện thì tôi phải làm thế nào đây? Nếu anh xảy ra chuyện thì hạnh phúc của tôi đâu? Rõ ràng là tôi vừa mới quyết định sau này sẽ sống thật hạnh phúc bên anh, sao bây giờ có thể như thế này được?

Nước mắt của tôi tuôn rơi không thể kìm nén được.

Tôi đi từng bước, từng bước về phía hiện trường vụ tai nạn. Trái tim của tôi gần như trào lên cổ họng. Làm thế nào? Phải làm thế nào bây giờ? Nếu là Hàn Thành Nam thì phải làm thế nào đây?

Chân của tôi nhũn ra, toàn thân run rẩy vì sợ hãi.

Khi tôi nhìn rõ người bị tai nạn, bộ quần áo thể thao đen ấy, bộ quần áo thể thao quen thuộc ấy....

“Hàn Thành Nam....” Tôi hét lên.

Tôi không biết vì sao đột nhiên mình có thể nói được, tôi chỉ biết, khoảnh khắc nhìn thấy người nằm trong vũng máu, đột nhiên tôi muốn gọi tên anh, sau đó tôi đã bật thành tiếng.

Nước mắt của tôi không ngừng tuôn rơi, không thể kìm nén được.

Đầu óc tôi trống rỗng, tôi không biết lúc này mình nên làm gì, tôi chỉ biết rằng sau khi nhìn thấy người nằm trên vũng máu, chân tôi mềm nhũn đến nỗi ngồi bệt xuống đất không thể đứng dậy được.

Rõ ràng là lúc này người đó vẫn còn cố gắng đạp xe đạp đuổi theo tôi, vì sau lúc này lại nằm im bất động như thế này?

“Hàn Thành Nam...Hàn Thành Nam...” Tôi không ngừng gọi tên anh, không ngừng nhắc lại tên anh.

Tôi muốn lại gần người nằm trên đất kia, muốn ghé sát vào người anh ấy nhưng tôi không thể, đôi chân của tôi đã không còn nghe theo sự điều khiển của tôi.

“Hàn Thành Nam...Hàn Thành Nam...” Tôi ngồi dờ dưới đất như một con ngốc, không ngừng lẩm nhẩm gọi tên anh. Nhưng cho dù bây giờ tôi có gọi bao nhiêu lần thì dường như anh cũng không thể đứng dậy được nữa.

(2)

Hàn Thành Nam, anh giữ em lại bằng cách này sao? Lấy cách này để giữ một người ở lại sao? Anh đang trả thù em vì hôm ấy đã ra đi không một lời từ biệt sao? Anh đang trả thù em sao?

Nước mắt chảy dài trên má. Vì sao tôi lại khóc? Rõ ràng biết nước mắt là thứ vô dụng nhất nhưng lại không ngừng khóc.

Người nằm dưới đất bất động, không nhúc nhích, dường như không còn một chút sức sống.

“Chuyện gì khiến cô khóc thảm thiết như vậy?” Đột nhiên một giọng nói vang lên sau lưng tôi.

“Huhuhuhu.....người tôi thích nhất chết rồi”. Tôi khóc không ngừng, nước mắt dàn dụa.

“Người cô thích nhất, cô muốn nói người đàn ông nằm dưới đất sao?” Dường như người đứng sau giật nảy mình vì câu trả lời của tôi, mơ màng nói một câu như thế.

“Uhm....” Tôi vừa nói vừa gật đầu.

“Vì sao cô không gọi cấp cứu 120?” Người đó nói.

120? Vì sao tôi không nghĩ ra nhỉ?

Tôi hốt hoảng lật tìm trong túi sách, chiếc ba lô thể thao nhét đầy thứ, điện thoại....điện thoại....điện thoại của tôi đâu?

Đột nhiên, người đứng sau đưa cho tôi một chiếc điện thoại. Dường như anh ta nhận ra sự hoảng loạn của tôi.

“Alô, là 120 phải không? Ở đây....ở đây....” Trời ơi, đây là đâu? Tôi hoảng loạn đến nỗi không biết phải làm thế nào.

Đột nhiên, người đứng sau cầm lấy chiếc điện thoại trên tay tôi.

“Alo, ở số x x đường x x có một vụ tai nạn, một người bị thương nặng, xin hãy cho xe cấp cứu đến”. Người đứng sau nói như vậy.

“Cảm.....” Tôi ngoảnh đầu, muốn cảm ơn người đứng sau mình, nhưng đột nhiên phát hiện.....

“Hàn....Thành Nam?” Tôi ngạc nhiên nhìn người đứng sau mình.

Anh....ở đây, thế còn người nằm trên vũng máu kia?

“Không ngờ, thì ra cậu không thích mình, cũng không thích Hạ Dạ Hàn, người cậu thích làmanocanh”. Anh nghiêm túc nhìn tôi. Còn tôi thì nhìn người đứng sau mình mà không biết phải làm thế nào.

Anh vừa nói là manocanh? Tôi mơ màng nhìn người nằm trên vũng máu. Lúc ấy mới phát hiện, trên chiếc xe chở hàng hóa bên đường chất đầy người mặc quần áo thể thao như thế này. Không đúng, phải nói là manocanh mới đúng. Còn máu thì sao? Tôi nhìn về phía chiếc xe ấy, trên đó có rất nhiều thùng sơn. Điều khiến người ta ức chế hơn là những thùng sơn ấy màu đỏ, vì thế mới tạo thành hiện trường tai nạn. Nhưng....còn chiếc xe đạp thì sao? Nhìn lên xe, vốn dĩ đó là linh kiện. Ack....đúng là khiến người ta phát điên lên.

Trong khoảnh khắc ấy, sau khi biết người nằm trong vũng máu không phải là Hàn Thành Nam, dường như tôi không còn bất kỳ chút cảm xúc nào.

Tôi nên vui bởi vì người nằm trong vũng máu không phải là Hàn Thành Nam?

Tôi nên tức giận vì Hàn Thành Nam đáng ghét đã lừa giỡn mình?

Tôi nên.....

Tôi nghĩ đến tất cả những cảm xúc, nhưng dường như đều không đủ để biểu lộ tâm trạng của tôi lúc này.

Tuy nhiên, khi tôi đang suy ngẫm nên đối diện với Hàn Thành Nam bằng thái độ như thế nào thì đột nhiên.....anh ôm chầm lấy tôi.

“Cậu đã ở lại, thật là vui”. Anh ôm tôi rất chặt rồi khẽ nói vào tai tôi.

“Hàn Thành Nam....” Vì câu nói này của anh tôi đã xác định được cảm xúc của mình lúc này. Tôi...rất vui. Bởi vì tôi đã ở lại, ở lại bên cạnh hạnh phúc của mình.

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh.

“Cảm ơn cậu vì đã giữ mình lại”. Nếu hôm nay anh không xuất hiện thì không biết chừng tôi đã lên máy bay đi du học. Thật may vì không có từ nếu. Bởi vậy tôi đã ở lại.

Anh nhìn tôi, tuy nhiên, trong khoảnh khắc tôi nhìn anh.....

Bờ môi của tôi chạm vào một thứ gì đó mềm và nóng ấm.

Vài giây sau, tôi đột nhiên phát hiện Hàn Thành Nam cách tôi rất gần. Vài giây sau nữa tôi mới chậm chậm nhận ra, chúng tôi....đang kiss!

Sau đó tôi nhắm mắt.

Nụ hôn của anh, con người anh, sau này đều thuộc về tôi.

Tôi thực sự rất hạnh phúc....

(3)

Chúng tôi nắm tay nhau đi trên đường.

“Hàn Thành Nam, vì sao lại giữ mình lại, vì sao lại đi tìm mình?” Minh nghiêm túc nói.

“Vì sao nghe câu này có cảm giác như không hy vọng mình đến tìm ấy nhỉ?” Anh bực tức nói.

Anh chàng nhỏ mọn này, lần nào cũng suy từ bụng ta ra bụng người, sau khi đã hiểu sau thì lại giận dữ như trẻ con.

“Không phải, rõ ràng là lúc trước cậu từ bỏ mình mà”. Tôi vội giải thích.

Đột nhiên anh đứng lại. Tôi mơ màng ngẩng đầu nhìn anh.

“Mình xin lỗi”. Sau hai giây suy nghĩ, cuối cùng anh đã nói ra ba tiếng ấy.

Xin lỗi? Anh có ý gì vậy? Tôi thực sự không biết phải đối diện như thế nào với lời xin lỗi mơ hồ này của anh.

“Hả?” Tôi phát ra một từ đơn âm tiết sau đó ngậy người nhìn anh.

“Mình xin lỗi vì trước đây đã buông tay cậu”. Anh nói rất nghiêm túc, nét mặt của anh lúc này khiến người ta có cảm giác như anh đang cầu hôn. Anh thật là đáng yêu.

“Vì tưởng rằng chỉ có Hạ Dạ Hàn mới có thể mang lại hạnh phúc cho cậu, đến tận sau khi cùng cậu đi đến công viên gì gì đó, nhìn thấy nụ cười của cậu, mình thấy mình mới là người mang lại hạnh phúc cho cậu. Vì thế mình muốn bắt chấp tất cả để giữ cậu lại”. Giọng nói của anh ẩn chứa niềm vui và sự phấn khích chưa từng có.

Mang lại hạnh phúc cho tôi sao? Cậu nói ấy khiến tôi không khỏi đỏ mặt.

“Nhưng trước khi đi công viên, chẳng phải cậu cũng từng giữ mình lại sao?” Tôi mơ màng nói.

“Đó là....” Anh muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

“Đó là gì?” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh.

“Đó là vì thấy không cảm tâm, thấy trong chuyện tình yêu, vì sao lại phải chọn cách rút lui”. Anh lại đỏ mặt.

Anh chàng này lúc nào cũng e thẹn như thế. Chỉ có điều, tôi thực sự rất thích anh chàng e thẹn này.

“Tình yêu sao?” Tôi ngốc nghếch hỏi lại.

“Những lời như thế này mình chỉ nói một lần. Anh...yêu em”. Đột nhiên anh nói câu ấy lúc mà tôi vẫn còn chưa phản ứng kịp.

Đây là lần đầu tiên anh nói với tôi những lời như vậy. Lần đầu tiên khẳng định tình yêu của chúng tôi. Có lẽ con gái đều như vậy. Không ngừng hy vọng khẳng định tình yêu của mình, nhưng phải khẳng định thế nào đây? Có lẽ chính là ba từ đơn giản ấy? “Anh yêu em”, nghe mới xúc động làm sao!

“Em cũng yêu anh”. Tôi mỉm cười và nói.

Nghe tôi đáp lại, đột nhiên anh ngậy người. Lẽ nào đây là lần đầu tiên tôi nói câu này với anh sao? Vậy mà tôi có cảm giác mình đã nói như thế hàng trăm hàng nghìn lần rồi. Lẽ nào chỉ là nói trong lòng sao?

“Em có thể nói lại một lần nữa được không?” Một lúc lâu sau, đột nhiên anh nói như thế.

Vì sao anh chàng này lại có thể đáng yêu đến thế cơ chứ?

“Dĩ nhiên là...không được” Tôi cố ý kéo dài hai từ trước, tuy nhiên, khi nghe thấy hai từ ấy, anh khẽ cười, dường như vô cùng vui mừng. Nhưng khi tôi nói hai từ sau, nụ cười ấy vụt tan biến.

Anh đã học cách biểu lộ tất cả mọi cảm xúc trên khuôn mặt từ lúc nào vậy? Có lẽ là lúc mà tôi không hề hay biết.

“Vì sao?” Anh hỏi một câu rất trẻ con.

“Bởi vì anh cũng chỉ nói ba từ ấy một lần. Nếu anh muốn nghe em nói thì anh phải nói trước”. Tôi cũng trẻ con không kém.

“Làm gì có chuyện ấy?”

“Sao không có chuyện ấy?”

Chúng tôi tiếp tục cuộc nói chuyện trẻ con của mình. Nhưng ai có thể nói được những lời đối thoại trẻ con như thế này không phải là điều hạnh phúc? Khoảnh khắc Hàn Thành Nam nắm tay tôi, tôi đã hiểu khái niệm hạnh phúc. Hạnh phúc có nghĩa là được ở bên nhau, có thể cùng nhau chia sẻ mọi niềm vui hay nỗi buồn, như vậy là đủ.

“Hàn Thành Nam, sau này chúng ta sẽ thế nào?” Tôi hạnh phúc nói.

“Không biết, giống như trước đây”. Anh đáp lại không chút biểu cảm.

Giống trước đây, đột nhiên tôi thấy trước đây....vẫn còn một quãng thời gian đen tối.

“Chúng ta hẹn hò nhé”. Lúc tôi không tìm được rừng mình vì chuyện đã qua thì đột nhiên anh nói câu ấy.

“Hẹn hò?” Đột nhiên nhớ lại buổi hẹn hò ở khu vui chơi, xem ra anh chàng này mê mẩn rồi. Tôi cười thầm trong bụng.

“Lúc nào?” Tôi phần khích nói.

Không còn cuộc hẹn hò trong đầu khổ, không biết sẽ thế nào nhỉ? Thực sự mong đợi....

“Đợi khi nào có thời gian”. Anh buột miệng nói.

Anh chàng đáng ghét, không thể nói ngọt ngào hơn một chút được à?

“Khi nào anh có thời gian?” Tôi bực tức nói.

“Dù sao thì dạo này không có thời gian”. Vì sao lúc nào anh cũng thẳng đuột như thế, chỉ muốn bỏ đầu anh ra xem rốt cuộc trong đó chứa cái gì không thôi.

“Được thôi, vậy thì nhân lúc anh không có thời gian, em hẹn hò với Hạ Dạ Hàn”. Tôi tức giận nói.

“Em chắc chứ?” Khi nghe tôi nhắc đến tên Hạ Dạ Hàn, anh kích động nói.

“Cái đó....dường như cũng không chắc lắm”. Tôi bực tức nói.

“Vậy thì....ngày mai chúng ta hẹn hò nhé”. Một lúc lâu sau, đột nhiên anh nói.

Vì câu nói ấy của anh, tôi bắt đầu mong đợi đến ngày mai.

Hẹn hò.....

(4)

Đây là câu chuyện hạnh phúc của tôi và Hàn Thành Nam. Bạn tưởng câu chuyện sẽ kết thúc như thế này sao?

Haha....Đừng ngốc như thế. Bởi vì tôi và anh ấy sẽ luôn luôn hạnh phúc như thế này, vì thế câu chuyện của chúng tôi sẽ tiếp tục cùng với hạnh phúc của chúng tôi. Tuy anh chàng Hàn Thành Nam ngốc nghếch vừa nhỏ mọn, lại mất lịch sự, không ga lăng, không biết kính trên nhường dưới, lại còn rất gia trưởng....., chỉ có điều chúng tôi vẫn sẽ ở bên nhau, ai bảo tôi yêu anh nhiều đến thế?

Chỉ là....nếu chúng tôi yêu nhau như thế này thì có thể sống cùng nhau được không? Có phải là không được thích hợp cho lắm không? Dù sao thì cái đó....thực ra nam sinh và nữ sinh vẫn có sự khác biệt. Có phải là nên công khai thân phận nữ sinh thì tốt hơn không? Dù sao thì nếu như hiện nay, tôi và Hàn Thành Nam....chẳng phải là yêu vụng trộm sao?

Dường như chúng tôi còn có rất nhiều rất nhiều vấn đề, thân phận của tôi, bí mật của tôi, tình yêu của tôi....

Tuy có nhiều vấn đề như thế nhưng tôi nghĩ, như thế này là hạnh phúc, chỉ cần được nắm tay Hàn Thành Nam là tôi thấy hạnh phúc lắm rồi....

Hahaha, đây chính là câu chuyện vui vẻ giữa tôi và Hàn Thành Nam.

Tôi nắm tay anh vui vẻ đi về ký túc, chỉ có điều, bước chân của chúng tôi lại dừng lại ở một điểm. Trước cửa ký túc có dán một tấm áp phích rất rất lớn, trên tấm áp phích đó có một nam sinh giấu mặt.

Phía trên có viết mấy dòng chữ rất to: trong câu lạc bộ quần vợt nam có một nữ sinh.

Nữ sinh....

Thân phận của tôi....

Aaaaaa.....

~~ Hết

~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-hotboy>